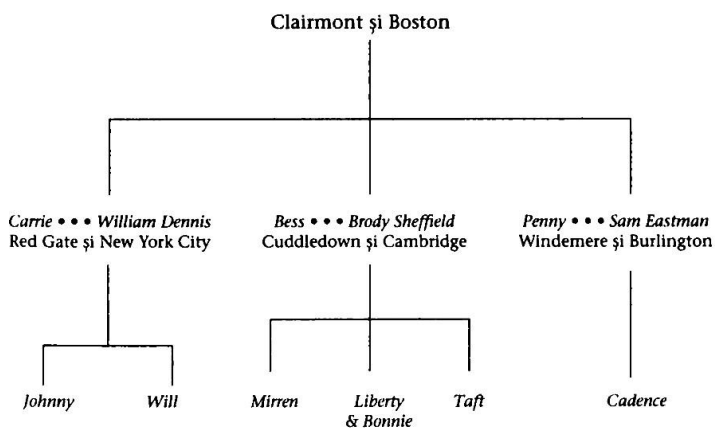

MINCINOŞII
E. Lockhart

Arborele genealogic
al familiei Sinclair

Harris Sinclair & Tipper Taft

PARTEA ÎNTÂI

Bine-ați venit

1.

Bine-ați venit la minunata familie Sinclair.

N-avem niciun criminal.

N-avem niciun dependent.

N-avem niciun ratat.

Familia Sinclair e compusă din indivizi atletici, înalți și frumoși. Suntem democrați, cu avere, din tată în fiu. Avem zâmbetul larg, bărbiile pătrate și un serviciu agresiv la tenis.

Ce contează că divorțul ne sfâșie inima, încât abia dacă mai are putere să bată. Ce contează că rămânem fără bani de moștenire sau că se adună facturile pe blatul de bucătărie. Nu contează nici grămada de flacoane cu medicamente de pe noptieră.

Nu contează dacă unul dintre noi e îndrăgostit până la disperare, absolut până la disperare. Atât de îndrăgostit încât trebuie luate măsuri la fel de disperate.

Noi suntem familia Sinclair.

Nimeni n-are nevoie de nimeni.

Nimeni nu greșește vreodată.

Trăim, cel puțin pe durata verii, pe o insulă privată, în apropiere de linia de coastă din Massachusetts.

Poate că asta este tot ce trebuie să știți.

2.

Numele meu întreg este Cadence Sinclair Eastman.

Locuiesc în Burlington, Vermont, împreună cu mami și trei câini.

Am aproape optsprezece ani.

Am un permis de bibliotecă foarte uzat și, în rest, mai nimic, deși e adevărat că trăiesc într-o casă enormă, plină de obiecte scumpe, inutile.

Înainte eram blondă, dar acum am părul negru.

Pe vremuri eram o fire puternică, dar acum sunt slabă.

Eram drăguță, dar acum arăt de parcă aș fi bolnavă.

E adevărat că sufăr de migrene de când am avut accidentul.

E adevărat că nu pot să sufăr tâmpiții.

Îmi plac întorsăturile de frază. Ați văzut? Sufăr de migrene. Nu pot să sufăr tâmpiții. Cuvântul are aproape același sens ca în propoziția anterioară, dar nu tocmai.

A suferi.

S-ar putea zice că înseamnă *a îndura*, dar nu este exact sensul corect.

Povestea mea începe înainte de accident. În iunie, în vara în care am împlinit cincisprezece ani, tata a fugit cu o femeie pe care o iubea mai mult decât pe noi.

Tata era profesor de istorie militară, cu un relativ succes. Pe vremea aceea îl adoram. Purta sacouri din tweed. Era numai piele și os. Bea ceai cu lapte. Îi plăceau jocurile de societate și mă lăsa să câștig, îi plăceau bărcile și mă învățase să merg cu caiacul, îi plăceau bicicletele, cărțile și muzeele de artă.

Niciodată nu-i plăcuseră câinii, iar faptul că le permitea Golden Retrieverilor noștri să doarmă pe canapele și îi plimba câte șase kilometri în fiecare dimineață era o dovadă că o iubea nespus de mult pe maică-mea. Nu era prea atașat nici de bunicii mei și, drept dovadă că ne iubea nespus de mult pe mami și pe mine, își petrecea fiecare vară pe Insula Beechwood, la reședința familiei Windemere, scriind articole despre războaie purtate cu mult timp în urmă și

prezentându-se la fiecare masă cu un zâmbet larg pe față de dragul rudelor.

În iunie, în vara în care împlineam cincisprezece ani, tati ne-a anunțat că pleacă, lucru pe care l-a și făcut două zile mai târziu. I-a spus mamei mele că el nu este un Sinclair și se săturase să încerce să devină unul. Nu putea să zâmbească, nu putea să mintă, nu putea face parte din familia aceea minunată, trăind în casele acelea minunate.

Nu putea. Pur și simplu nu putea. Și nici nu voia.

Deja angajase un camion care să-i mute lucrurile, își închiriasse și o casă. Tata și-a dus o ultimă valiză pe bancheta din spate a Mercedesului (îi lăsa lui mami doar Saabul) și a pornit motorul.

Apoi a scos un pistol și m-a împușcat în piept. Stăteam pe peluză și am căzut lată. Gaura făcută de glonț s-a deschis larg și inima mi sa rostogolit din cușca coastelor pe un pat de flori. Sângele îmi țâșnea ritmic din rana deschisă, apoi din ochi, din urechi, pe gură.

Avea gustul sării și al ratării. Rușinea de-a nu fi iubită, de un roșu strălucitor, îmbibase iarba din fața casei, cărămizile de pe potecă, treptele spre verandă. Inima îmi sălta spasmodic, ca un păstrăv, în stratul de bujori.

Mami s-a răstit la mine să-mi țin firea.

În clipa asta vreau să te porți normal, mi-a zis. *În clipa asta*, mi-a zis.

Pentru că ești. Pentru că poți fi.

Nu te da în spectacol, mi-a zis. *Respiră normal și stai dreaptă.*

Am făcut ce mi-a spus.

Doar pe ea o mai aveam.

Mami și cu mine ne-am înălțat bărbiile pătrate, în timp ce tati cobora dealul la volanul mașinii. Apoi ne-am dus înăuntru și am făcut praf cadourile de la el: bijuterii, haine, cărți, totul. Zilele următoare am scăpat de canapeaua și de fotoliile pe care le cumpăraseră

împreună părinții mei. Am aruncat porțelanurile de la nuntă, argintăria, fotografiile.

Am cumpărat mobilă nouă. Am angajat un decorator. Am comandat argintărie de la Tiffany. Am petrecut o zi întreagă prin galeriile de artă și am cumpărat tablouri ca să acoperim spațiile goale de pe pereți.

Le-am cerut avocaților bunicului să se ocupe de siguranța proprietăților care-i aparțineau lui mami.

Apoi ne-am făcut bagaje și am plecat spre Insula Beechwood.

3.

Penny, Carrie și Bess sunt fiicele lui Tipper și Harris Sinclair. Harris și-a câpătat drepturile asupra moștenirii sale la douăzeci și unu de ani, după ce-a terminat Harvardul, și a făcut mai departe avere, ocupându-se de afaceri pe care nu m-am chinuit niciodată să le înțeleg. A moștenit case și terenuri. A făcut alegeri deștepte pe piața acțiunilor. S-a însurat cu Tipper, pe care o ținea în bucătărie și în grădină. Se afișa împreună cu ea la bordul iahturilor, Tipper având perlele la gât. Ei părea să-i placă.

Singurul regret al bunicului meu era faptul că nu avusese niciodată un fiu, dar asta nu mai conta. Fetele familiei Sinclair erau bronzate și binecuvântate. Înalte, vesele și bogate, fetele alea erau ca prințesele din povești. Erau cunoscute în tot Bostonul, în campusul de la Harvard și în Martha's Vineyard pentru jachetele lor din cașmir și petrecerile formidabile pe care le dădeau. Erau legendare. Erau făcute ca să se mărite cu prinți și să frecventeze școlile din Ivy League, li se cuveneau statui de fildeș și case maiestuoase.

Bunicul și Tipper le iubeau atât de mult, că nu puteau să spună pe care dintre ele o iubeau cel mai tare. Mai întâi Carrie, apoi Penny, apoi Bess, apoi iar Carrie. Se organizau nunți de senzație, cu somon și harpiști, apoi apăreau nepoți blonzi, luminoși și câini cu blana aurie, amuzanți. Nu găseai părinți mai mândri de fetele lor frumoase americane, ca Tipper și Harris pe vremea aceea.

Au construit trei case noi pe stâncile de pe insula lor privată și le-au dat fiecareia un nume: Windemere pentru Penny, Red Gate pentru Carrie și Cuddledown pentru Bess.

Eu sunt cea mai în vârstă dintre nepoatele familiei Sinclair. Moștenitoare a insulei, a averii și a așteptărilor.

Moștenitoare probabilă, cel puțin.

4.

Eu, Johnny, Mirren și Gat. Gat, Mirren, Johnny și cu mine.

Familia ne-a botezat pe noi patru *Mincinoșii* – și probabil că o merităm. Eram cam de aceeași vârstă și ne serbam toți ziua de naștere toamna. Mare parte din anii pe care i-am petrecut pe insulă n-am făcut decât belele.

Gat începuse să vină la Beechwood din anul în care împlinise opt ani. Vara numărul opt, o numeam noi.

Înainte de asta, Mirren, Johnny și cu mine nu eram *Mincinoșii*. Eram doar veri, iar Johnny ne dădea bătaie de cap fiindcă nu-i plăcea să se joace cu fetele.

Johnny e ca argintul-viu, sudoare și sarcasm. Pe vremea aceea, ne spânzura păpușile Barbie de gât sau trăgea în noi cu pistoale făcute din piese de Lego.

Mirren, numai miere și zahăr, curiozitate și ploaie. Pe atunci își petrecea după-amiezile lungi împreună cu Taft și gemenele pe plaja mare, improșcându-se cu apă, în timp ce eu desenam pe caietele de matematică și citeam în hamacul de pe veranda casei Clairmont.

Apoi a venit Gat să-și petreacă verile cu noi.

Soțul mătușii Carrie a părăsit-o pe când era însărcinată cu fratele lui Johnny, Will. Nu știu ce s-a întâmplat. Familia nu vorbește niciodată despre lucrurile astea. În vara numărul opt, Will era bebeluș, iar Carrie era deja împreună cu Ed.

Ed era dealer de artă și adora copiii. Asta era tot ce auzisem despre el, când Carrie a anunțat că îl aduce la Beechwood, împreună cu Johnny și bebelușul.

Au venit ultimii în vara aceea și noi ne adunaserăm aproape cu toții pe doc, așteptând șalupa să ancoreze. Bunicul mă ridicase ca să-i pot face cu mâna lui Johnny, care purta o vestă portocalie de salvare și urla la noi de la proră.

Bunica Tipper stătea lângă noi. Și-a întors privirea de la barcă pentru un moment, s-a scotocit în buzunar și a scos la iveală o bomboană albă de mentă. A desfăcut-o și mi-a îndesat-o în gură.

În timp ce se uita înspre barcă, fața bunicii și-a schimbat expresia. Am mijit ochii, încercând să văd ce anume observase.

Carrie a coborât ținându-l pe Will în dreptul șoldului. Will avea o vestă de salvare galbenă pentru bebeluși, pe deasupra căreia nu se vedea nimic altceva decât o claie de păr de un blond aproape alb. Lumea a scos un chiot de veselie la vederea lui. Vesta aceea, pe care o purtaserăm cu toții când eram bebeluși. Și părul acela. Ce minunat că acest băiețel, pe care nu-l cunoșteam încă, era în mod atât de evident un Sinclair.

Johnny a sărit din barcă și și-a aruncat vesta pe doc. Apoi, s-a repezit mai întâi în direcția lui Mirren și i-a tras un șut. După care m-a lovit pe mine. După care pe gemene. S-a dus spre bunicii noștri și a luat poziție de drepti.

– Îmi pare bine să vă văd, bunico și bunicule. De-abia aștept să petrec o vară minunată.

Tipper l-a îmbrățișat.

– Maică-ta ți-a zis să spui asta, nu-i așa?

– Da, a răspuns Johnny. Și mai trebuie să vă spun încă o dată că mi pare bine să vă văd.

– Bun băiat.

– Acum pot să plec?

Tipper l-a sărutat pe obrajii pistruiți.

– Hai, du-te.

Ed l-a urmat pe Johnny, după ce s-a oprit un moment ca să ajute servitorii să descarce bagajele de pe șalupă. Era înalt și zvelt. Avea pielea foarte închisă la culoare: moștenire indiană, aveam să aflăm

mai târziu. Purta ochelari cu rame negre și era îmbrăcat în haine spilcuite, de oraș: un costum din pânză de in și o cămașă în dungi. Pantalonii i se șifonasera în timpul călătoriei.

Bunicul m-a lăsat jos.

Gura bunicii Tipper era strânsă într-o linie subțire. Apoi bunica și-a scos la iveală toți dinții și a făcut un pas în față.

– Tu trebuie să fii Ed. Ce surpriză plăcută.

El i-a scuturat mâna.

– Carrie nu v-a spus că vin și eu?

– Desigur că ne-a spus.

Ed s-a uitat în jur, la familia noastră albă ca neaua. S-a întors către Carrie.

– Unde e Gat?

L-au strigat și el a apărut de undeva din șalupă, scoțându-și vesta de salvare, cu privirea ațintită în jos în timp ce-și desfăcea cataramele.

– Mamă, tată, a spus Carrie, l-am adus pe nepotul lui Ed, ca să aibă și Johnny cu cine să se joace. Acesta este Gat Patil.

Bunicul a întins mâna și l-a mângâiat pe Gat pe cap.

– Bună ziua, tinere.

– Bună ziua.

– Tatăl lui a murit chiar anul ăsta, le-a explicat Carrie. El și cu Johnny sunt cei mai buni prieteni. Și i-am fost de mare ajutor surorii lui Ed că l-am luat cu noi. Gat? O să ieșim la picnic și-o să mergem să înotăm, cum ți-am promis. Bine?

Dar Gat n-a răspuns. Se uita la mine.

Avea un nas dramatic, o gură dulce. Pielea cafenie, părul negru, ondulat. Trupul arzând de energie. Gat era ca pe arcuri. Ca și cum ar fi căutat ceva. Gat era un amestec de contemplare și entuziasm. Ambiție și cafea tare. L-aș fi putut privi la nesfârșit.

Privirile ni s-au întâlnit.

Eu m-am întors și am zbughit-o din loc.

Gat m-a urmat. Îi auzeam picioarele în spatele meu pe pasarelele de lemn care traversează insula.

Am continuat să fug. El m-a urmat mai departe.

Johnny s-a luat după Gat. Și Mirren s-a luat după Johnny.

Adulții au rămas să vorbească pe doc, învârtindu-se politicoși în jurul lui Ed și dezmiardându-l pe bebelușul Will. Cei mici făceau ce fac cei mici.

Noi patru ne-am oprit din alergat când am ajuns la mica plajă din dreptul casei Cuddledown. Era o fâșie subțire de nisip cu stânci înalte la ambele capete. Nimeni nu o folosea prea mult pe vremea aceea. Plaja cea mare avea nisipul mai fin și mai puține alge.

Mirren și-a dat jos pantofii, iar noi am făcut la fel. Am început să aruncăm cu pietre în apă. Existam pur și simplu.

Am scris numele noastre pe nisip.

Cadence, Mirren, Johnny și Gat.

Gat, Johnny, Mirren și Cadence.

Ăsta a fost începutul nostru.

Johnny i-a implorat să-l lase pe Gat să mai rămână. Și a obținut ce dorea.

Anul următor i-a implorat să-l lase să stea toată vara. Gat a venit.

Johnny era cel dintâi nepot. Bunicii aproape că nu-i spuneau niciodată *nu* lui Johnny.

5.

În vara cu numărul paisprezece, Gat și cu mine am plecat singuri cu șalupa cea mică. Imediat după micul dejun. Bess o obligase pe Mirren să joace tenis cu gemenele și Taft. Johnny se apucase de alergat anul acela și alerga în cerc pe aleea care înconjoară insula. Gat a dat de mine în bucătăria de la Clairmont și m-a întrebat dacă nu voiam să ieșim cu barca.

– Nu neapărat.

Voiam să mă bag la loc în pat cu o carte. –

Te rog?

Gat nu spunea aproape niciodată *te rog*.

– Ieși tu singur cu barca.

– Nu pot s-o împrumut, a zis el, nu mi se pare corect.

– Ba desigur că poți.

– Nu fără să fiu însoțit de unul dintre voi.

Era ridicol.

– Unde vrei să mergi? l-am întrebat.

– Vreau doar să mă îndepărtez un pic de insulă. Uneori nu mai suport să fiu aici.

Nu puteam să-mi imaginez pe atunci ce anume nu suporta, dar am fost de acord. Am ieșit cu barca în larg, având pe noi gecile de vânt și costumele de baie. După scurt timp, Gat a oprit motorul. Neam așezat, mâncând fistic și respirând aerul sărat. Soarele strălucea deasupra apei.

– Hai să facem o baie, am zis.

Gat a sărit și eu l-am urmat, dar apa era mult mai rece decât la mal, ne tăia respirația. Intrase și soarele în nori. Am început să râdem, un râs panicat, și am strigat că trebuie să fi avut cea mai tâmpită idee să ne băgăm în apă. Unde ne fusese mintea? Erau rechini la ceva depărtare de coastă, toată lumea știa asta.

Să nu vorbim de rechini, Doamne! Am început să ne luptăm și să ne împingem unul pe altul, care să fie primul care se cațără pe scara din spatele șalupei.

După un minut, Gat s-a lăsat pe spate și m-a lăsat să urc prima.

– Nu pentru că ești fată, ci pentru că așa sunt eu, bun, mi-a zis.

– Hai mersi, am spus și i-am scos limba.

– Dar când o să-mi reteze picioarele un rechin, promite-mi că o să scrii o compunere despre cât de minunat eram pe vremuri.

– Sigur, am zis. Gatwick Matthew Patil avea un gust delicios.

Râdeam ca istericii – era o demență să-ți fie în halul ăla de frig. N-aveam prosoape. Ne-am strâns unul lângă altul acoperindu-ne cu o pătură de lână pe caream descoperit-o sub banchetă, cu umerii noștri goi atingându-se. Picioarele reci, unul peste altul.

– Facem asta numai ca să nu intrăm în șoc hipotermic, a zis Gat.

Să nu crezi că te consider drăguță sau mai știu eu ce.

– Știu că nu mă consideri.

– Vezi că ai luat toată pătura.

– Scuze.

O pauză. Apoi Gat mi-a zis:

– Te consider drăguță, Cady, n-am vrut să spun altceva. De fapt, când te-ai făcut atât de drăguță? Chiar atragi atenția.

– Arăt la fel ca întotdeauna.

– Te-ai schimbat în anul ăsta de școală. Nu-mi vine să mă mai joc.

– Te jucai de-a ceva?

A dat din cap solemn.

– E cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit. De-a ce te jucai?

– Nimic nu-mi străpunge armura. N-ai observat?

Asta m-a făcut să râd.

– Nu.

– La naiba. Credeam că funcționează.

Am schimbat subiectul. Am vorbit despre ce-ar fi să-i ducem pe cei mici în Edgartown, să vadă un film după-amiază, apoi despre rechini și dacă într-adevăr mănâncă oameni, apoi despre *Plants versus Zombies*.

După aceea ne-am întors pe insulă.

Nu la mult timp după asta, Gat a început să-mi împrumute din cărțile lui și să mă caute după-amiaza, când mă retrăgeam pe plaja cea mică. Mă privea când stăteam pe peluza casei Windemere, împreună cu câinii.

Am început să ne plimbăm pe aleea care înconjoară insula, Gat mergând în față, iar eu urmându-l. Vorbeam despre cărți sau inventam lumi imaginare. Uneori ajungeam să înconjurăm de câteva ori insula, înainte să ni se facă foame sau să ne plictisim.

Trandafiri sălbatici mărgineau poteca, erau de un roz intens. Aveau un miros slab și dulceag.

Într-o zi mi-am ridicat privirea spre Gat, cum stătea întins în hamac pe veranda de la Clairmont, cu o carte în brațe, și mi s-a părut, ei bine, mi s-a părut că îmi aparține. Ca și cum ar fi fost numai al meu.

M-am urcat alături de el în hamac. I-am luat pixul din mână – întotdeauna avea un pix când citea – și i-am scris *Gat* pe dosul mâinii stângi și *Cadence* pe dosul mâinii drepte.

El mi-a luat pixul. A scris *Gat* pe dosul mâinii mele stângi și *Cadence* pe dosul mâinii drepte.

Nu vorbesc aici de soartă. Nu cred în destin, în suflete pereche sau alte chestii supranaturale. Vreau doar să spun că ne înțelegeam unul pe altul. Până la capăt.

Dar aveam abia paisprezece ani. Nu sărutasem niciodată un băiat, cu toate că aveam să sărut mai mulți anul următor la școală, și cumva n-am numit-o dragoste.

6.

În vara numărul cincisprezece, am sosit cu o săptămână mai târziu decât ceilalți. Ne părăsise tata și mami și cu mine am avut de făcut toate cumpărăturile acelea, de vorbit cu un decorator și tot restul.

Johnny și Mirren ne-au întâmpinat pe doc, cu obrajii trandafirii și vorbind cu însuflețire despre tot felul de planuri de vacanță. Organizau un turneu de tenis pentru toată familia și își aleseseră mai multe rețete de înghețată. Aveam să mergem cu bărcile și să facem focuri de tabără.

Cei mici roiau în jurul nostru, urlând, ca întotdeauna. Mătușile își aruncau zâmbete înghețate. După agitația sosirii, toată lumea s-a retras la Clairmont, căci se făcuse ora de cocteiluri.

M-am apropiat de Red gate ca să-l văd pe Gat. Red gate e o casă mult mai mică decât Clairmont, dar tot are patru dormitoare la etaj. Acolo stăteau Johnny, Gat și Will, împreună cu mătușa Carrie – plus Ed, când venea și el, ceea ce nu se întâmpla prea des.

M-am dus la ușa de la bucătărie și m-am uitat prin plasa de țăntări. Gat nu m-a observat imediat. Stătea la blatul de bucătărie și avea pe el un tricou gri mai vechi și blugi. Era mai lat în umeri decât îmi aminteam.

A dezlegat o floare uscată care atârna, cu capul în jos, de o panglică agățată în fereastra de deasupra chiuvetei. Floarea era un

trandafir sălbatic roz, pe cale să se destrame, dintre aceia care creșteau pe aleea ce înconjoară Beechwood.

Gat, Gat al meu. Îmi culesese un trandafir din locul unde ne plăcea nouă cel mai mult să ne plimbăm. Îl pusese la uscat și mă așteptase să vin pe insulă ca să mi-l dea.

Eu mă sărutasem cu un băiat oarecare sau cu vreo trei până atunci.

Îmi pierdusem tatăl.

Venisem aici, pe insulă, dintr-o casă a lacrimilor și falsității și îl zărisem pe Gat,

văzusem trandafirul din mâna lui,

și în clipa aceea, cu lumina ferestrei pogorându-se asupra lui, merele de pe blatul de bucătărie,

mirosul de lemn și ocean în aer, am

numit-o dragoste.

Era dragoste și m-a izbit atât de tare, că m-am sprijinit de plasa de țânțari, care încă ne despărțea, ca să mă pot ține pe picioare. Îmi doream să-l ating de parcă ar fi fost un iepuraș, un pisoiaș, ceva atât de special și moale, încât să nu-ți poți desprinde vârfurile degetelor de el. Universul era minunat fiindcă exista el. Eram îndrăgostită de gaura din blugii lui și de mizeria de pe tălpile lui goale, de coaja de la julitura de la cot și de cicatricea care i se înnodea în jurul unei sprâncene. Gat, Gat al meu.

În timp ce stăteam acolo, holbându-mă la el, Gat a pus trandafirul într-un plic. A căutat un pix, trântind câteva sertare, până la urmă a găsit unul în propriul buzunar și a scris ceva.

Nu mi-am dat seama că scrie o adresă, înainte să scoată o rolă de timbre dintr-un sertar de la bucătărie.

A lipit timbrul pe plic. A scris și adresa expeditorului.

Nu era pentru mine.

Am dispărut din dreptul ușii de la Red gate înainte să mă observe și am luat-o la fugă pe aleea care înconjoară insula. Am privit de una singură cerul întunecându-se.

Am rupt toți trandafirii dintr-o tufă tristă și i-am aruncat, unul câte unul, în marea înfuriată.

7.

Johnny mi-a povestit în seara aceea despre iubita din New York. O chema Raquel. Johnny o și întâlnise. Stătea și el la New York, la fel ca Gat, dar în sudul Manhattanului, împreună cu Carrie și Ed, în timp ce Gat stătea în partea de nord, cu mama lui. Johnny spunea că Raquel face dans modern și umblă îmbrăcată numai în negru. Fratele lui Mirren, Taft, mi-a povestit că Raquel îi trimisese lui Gat o cutie cu negrese făcute în casă. Iar Liberty și Bonnie mi-au zis că Gat avea poze pe telefon cu ea.

Gat n-a adus deloc vorba de ea, dar îi era greu să-mi întâlnească privirea.

În prima noapte, am plâns, mușcându-mi degetele, și am băut vinul pe care îl șterpelisem din cămara de la Clairmont. Se învârtea tot cerul cu mine, urlam și loveam stelele deplasându-le de pe orbitele lor, mă roteam ca într-un vârtej și vomitam.

Am dat cu pumnul în peretele de la duș. Mi-am spălat rușinea și furia în apă rece ca gheața. Apoi am tremurat în pat, ca un câine părăsit ce eram, de mi se scutura pielea pe oase.

Dimineața următoare și în fiecare zi de atunci încolo, m-am purtat normal. Mi-am ținut sus bărbia pătrătoasă.

Am navigat în larg și am aprins focuri de tabără. Am câștigat turneul de tenis.

Am făcut cisterne întregi de înghețată și am zăcut la soare.

Într-o noapte, noi patru am ieșit la un picnic pe plaja cea mică. Scoici înăbușite, cartofi și porumb dulce. Le pregătiseră servitorii. Nu le știam numele.

Johnny și Mirren aduseseră mâncarea jos în tăvi de metal. Am mâncat în jurul focului de tabără, picurând unt pe nisip. Apoi Gat ne-a făcut *S'more*¹ cu trei straturi. Mă uitam la mâinile lui în lumina focului, strecurând bezele pe un băț lung. Unde pe vremuri fuseseră scrise numele noastre, acum își scrisese titlurile cărților pe care voia să le citească.

În noaptea aceea, pe mâna stângă: *Existență și*. Pe dreapta: *Nimic*.

Și eu aveam chestii scrise pe mâini. Un citat care îmi plăcuse. Pe stânga: *Trăiește*. Pe dreapta: *în prezent*.

– Vreți să știți la ce mă gândesc? a întrebat Gat.

– Da, am zis eu.

– Nu, a zis Johnny.

– Mă întrebam cum de putem să spunem că bunicul tău deține această insulă. Nu legal, ci la propriu.

– Te rog, nu începe cu păcatele primilor pelerini, a mormăit Johnny.

– Nu. Întreb, doar, cum am putea spune că pământul aparține cuiva?

Gat a făcut un gest cu mâna, cuprinzând nisipul, oceanul, cerul.

Mirren a ridicat din umeri.

– Oamenii cumpără și vând pământ tot timpul.

– N-am putea să vorbim despre sex sau crime? a zis Johnny.

Gat nu l-a băgat în seamă.

¹ Denumirea unui desert care se prepară, în mod tradițional în SUA și Canada, în timpul focurilor de tabără: bezele rumenite și un strat de ciocolată între două felii de biscuiți de Graham (N.t.)

– Poate că pământul n-ar trebui să aparțină deloc oamenilor. Sau poate ar trebui să existe o limită în privința lucrurilor pe care oamenii au voie să le posede. A continuat aplecându-se în față: Când am fost în India astă-iarnă, în excursia în care m-am dus ca voluntar, am construit toalete. Le-am construit noi fiindcă oamenii de acolo, din satul ăla, nu le aveau.

– Știm cu toții că ai fost în India, a zis Johnny. Ne-ai zis de vreo patru'sapte de ori.

Asta e ceva ce-mi place teribil la Gat: este atât de entuziasmat, atât de asiduu interesat de lume, încât cu greu și-ar putea imagina că ceilalți se plictisesc de poveștile lui. Chiar și atunci când i-o spun în față. Dar, de asemenea, nici el nu ne lasă să scăpăm așa de ușor. Vrea să ne facă să ne gândim – chiar și când n-avem niciun chef să ne gândim.

A înfipt un băț în cenușă.

– Spun că ar trebui să vorbim despre asta. Nu toată lumea are insule private. Unii oameni muncesc pe ele. Unii muncesc în fabrici.

Alții nu au de muncă. Și alții nu au nimic de mâncare.

– Oprește-te din vorbit în clipa asta, a zis Mirren.

– Oprește-te din vorbit pentru totdeauna, a zis Johnny.

– Avem o viziune deformată asupra realității aici, pe insula Beechwood, a spus Gat. Cred că nu vă dați seama de asta.

– Taci din gură, am zis și eu. Îți mai dau niște ciocolată dacă taci.

Și Gat a tăcut, însă cu o față schimonosită. S-a ridicat brusc, a luat o piatră din nisip și a aruncat-o cu toată forța. Și-a smuls tricoul de pe el și și-a azvârlit pantofii din picioare. Apoi a intrat în apă așa cum era, în blugi.

Supărat.

I-am privit mușchii umerilor în bătaia razelor de lună, picăturile lovindu-l în timp ce intra împrôscând cu apă. S-a scufundat și eu miam zis: Dacă nu mă duc după el acum, atunci o să-l aibă fata aia, Raquel. Dacă nu mă duc după el acum, o să plece. O să se îndepărteze de noi, *Mincinoșii*, de insulă, de familia noastră, de mine.

Mi-am aruncat puloverul și l-am urmat pe Gat, cu rochia încă pe mine. M-am prăbușit în apă și am înotat până la locul unde stătea întins în plută pe spate. Avea părul umed lipit de cap, lăsându-i fața liberă și cicatricea de pe sprânceană la vedere.

M-am întins să-l prind de braț.

– Gat.

A tresărit. S-a ridicat în picioare în apa până la brâu.

– Îmi pare rău, am șoptit.

– Eu nu-ți spun să taci din gură, Cady, mi-a zis. Niciodată nu ți-am zis așa ceva.

– Știu.

A rămas tăcut.

– Te rog să nu taci, am spus.

I-am simțit ochii cercetându-mi trupul în rochia udă.

– Vorbesc prea mult, a zis. Transform totul în politică.

– Îmi place când vorbești, am răspuns, fiindcă era adevărat.

Când stăteam să-l ascult, chiar îmi plăcea.

– Doar că toate astea mă fac să... – și s-a oprit un moment. Lumea e întoarsă pe dos, asta-i tot.

– Da.

– Poate că ar trebui – Gat m-a luat de mâini și mi le-a întors cu palmele în sus ca să vadă cuvintele pe care le scrisesem – ar trebui să trăiesc în prezent și să nu mă mai agit atâta.

Mâna mea era în mâna lui umedă. Tremuram.

Avea brațele goale și ude. Înainte ne țineam de mână tot timpul, dar acum nu se atinsese de mine toată vara.

– E bine că privești lumea așa cum o faci, i-am spus.

Gat mi-a dat drumul și s-a întins la loc pe spate în apă.

– Johnny vrea să tac din gură. Iar pe tine și pe Mirren vă plictisesc.

M-am uitat la profilul lui. Nu mai era Gat. Era numai contemplare și entuziasm. Ambiție și cafea tare. Toate astea erau acolo, în pleoapele ochilor săi căprui, în pielea sa catifelată, în buza inferioară împinsă înainte. Exista înăuntrul lui o energie care-i alimenta fiecare fibră.

– O să-ți spun un secret, am șoptit.

– Ce?

M-am întins și l-am atins din nou pe braț. Nu s-a ferit.

– Când spunem *Taci din gură, Gat*, nu asta înseamnă, deloc.

– Nu?

– Ce vrem să spunem este că te iubim. Ne aduci aminte ce egoiști nesimțiți suntem. În privința asta, tu nu faci parte dintre noi.

Și-a lăsat privirea în jos. A zâmbit.

– Asta vrei tu să spui, Cady?

– Da, i-am zis.

Mi-am lăsat degetele să-i urmeze linia brațului întins, plutind.

– Nu pot să cred că ați intrat în apă!

Johnny stătea la țărm, cu blugii suflecați și picioarele în apă până la glezne. E ca la Polul Nord. Mi-au înghețat degetele de nu mi le mai simt.

– E plăcut, odată ce intri! a răspuns Gat.

– Serios?

– Nu fi bleg! a țipat Gat. Fii bărbat și intră odată în blestemata de apă.

Johnny a râs și a dat năvală înăuntru. Mirren l-a urmat.

Și a fost... excelent.

Noaptea conturându-se deasupra noastră. Zumzăitul oceanului. Țipetele pescărușilor.

8.

În noaptea aceea am adormit cu greu.

După miezul nopții, m-a strigat.

M-am uitat pe fereastră. Gat stătea întins pe spate pe pasarela de lemn care duce spre Windemere. Golden Retrieverii stăteau întinși lângă el, toți cinci: Bosh, Grendel, Poppy, Prințul Philip și Fatima. Li se auzeau cozile bufnind ușurel.

Lumina lunii îi făcea pe toți să arate albăstrui.

– Hai jos, mi-a strigat.

Am coborât.

Lumina din dormitorul lui mami era stinsă. Restul insulei, cufundată în întuneric. Eram singuri, cu excepția câinilor.

– Dă-te mai încolo, i-am zis.

Pasarela nu era prea lată. Când m-am întins alături de el, ni s-au atins brațele, al meu gol, iar al lui într-o haină de vânătoare de un verde-oliv.

Ne uitam la cer. Atât de multe stele, parcă ar fi fost sărbătoare, o ditamai petrecerea a galaxiei, interzisă, care se ținea după ce oamenii fuseseră trimiși la culcare.

Îmi părea bine că Gat nu încerca să-mi destăinuie cunoștințele lui în privința constelațiilor sau să spună alte tâmpenii, cum ar fi să ne punem dorințe în stele. Dar nu știam nici ce să înțeleg din tăcerea lui.

– Pot să te țin de mână? m-a întrebat.

Mi-am pus mâna într-a lui.

– Universul pare uriaș în clipa asta, mi-a zis, simt nevoia să mă țin de ceva.

– Sunt aici.

Degetul lui mare îmi mângâia centrul palmei. Toți nervii mi se concentraseră acolo, simțeam cea mai mică mișcare a pielii sale atingându-se de a mea.

– Nu sunt așa de sigur că sunt un om bun, a spus după o vreme.

– Nici eu nu sunt sigură că sunt, am răspuns. Mai mult improvizez.

– Da...

Gat a tăcut un moment.

– Crezi în Dumnezeu? m-a întrebat apoi.

– Pe jumătate.

Am încercat să mă gândesc mai serios. Știam că Gat nu s-ar fi mulțumit cu un răspuns atât de evaziv.

– Când lucrurile merg prost, mă rog sau îmi imaginez că e cineva care mă veghează, care mă ascultă. Cum a fost acum, în primele câteva zile după ce a plecat taică-meu. M-am gândit la Dumnezeu. Iam cerut să mă apere. Dar în restul timpului, îmi târâi viața de zi cu zi. Nu există nici măcar o urmă de spiritualitate.

– Eu nu mai cred, a spus Gat. Excursia din India, sărăcia de acolo. Niciun Dumnezeu n-ar lăsa să se întâmple una ca asta. Și apoi vin acasă și încep s-o observ pe străzile New Yorkului. Oameni bolnavi, murind de foame într-una dintre cele mai bogate țări ale lumii. Pur și simplu nu-mi vine să cred că veghează cineva asupra oamenilor ăștora. Ceea ce înseamnă că nu veghează nimeni nici asupra mea.

– Asta nu te face un om rău.

– Mama e credincioasă. A fost crescută în spirit budist, dar se duce la biserica metodistă acum. Nu e prea încântată de mine.

Gat rareori vorbea despre mama lui.

-
- Nu poți să crezi doar fiindcă îți spune ea, i-am răspuns.
 - Nu. Întrebarea este cum să fii un om bun, dacă nu mai

ai credință.

Ne-am uitat la cer. Căinii au intrat în casă pe ușa lor batantă de la Windemere.

- Ți-e frig, a spus Gat. Să-ți dau haina mea.

Nu-mi era frig, dar m-am ridicat. S-a ridicat și el. Și-a desfăcut nasturii de la haina oliv de vânătoare și și-a dat-o jos. Mi-a întins-o.

Păstrase căldura corpului său. Mi-era mult prea mare la umeri. Acum el avea brațele goale.

Mi-am dorit să-l sărut acolo, în timp ce-i purtam haina de vânătoare. Dar n-am făcut-o.

Poate că o iubea pe Raquel. Pozele de pe telefon. Trandafirul ăla uscat din plic.

9.

În dimineața următoare, la micul dejun, mami m-a rugat să mă uit prin lucrurile lui tati în mansarda de la Windemere și să-mi iau ce doream. Pe restul avea să le arunce.

Windemere are fronton triunghiular și o mulțime de colțuri. Două dintre cele cinci dormitoare au acoperișuri înclinate și e singura casă de pe insulă cu un pod adevărat. Veranda e mare și are o bucătărie modernă, cu blaturi de marmură, care arată un pic nelalocul lor. Camerele sunt spațioase și pline de câini.

Gat și cu mine ne-am urcat în pod, cu sticle de ceai cu gheață, și ne-am așezat pe podea. Încăperea mirosea a lemn. Fereastra proiecta un pătrat de lumină pe podea.

Mai fuseserăm și înainte în pod.

Și în același timp parcă acum ar fi fost prima dată.

Erau acolo cărțile pe care le citea tata în vacanță. Numai biografii de sportivi, crime misterioase în înalta societate și povești scandaloase despre vedete rock, scrise de oameni în vârstă, despre care nu auzisem niciodată. Gat nu se prea uita prin ele. Sorta cărțile după culori. Un turnuleț cu coperte roșii, altul cu coperte albastre, altele maro, albe, galbene.

– Nu-ți iei nimic de citit? l-am întrebat. – Poate.

– Ce zici de *First base and way beyond*?

Gat a început să râdă. A dat din cap că nu vrea. Și-a îndreptat puțin turnulețul albastru.

– *Rock on with my bad self? Hero of the dance floor?*

A râs iar. Apoi mi-a spus pe un ton serios:

– Cadence?

– Ce?

– Taci din gură.

M-am uitat la el vreme îndelungată. Fiecare linie a feței lui miera familiară și, în același timp, parcă nu-l mai văzusem niciodată.

Gat a zâmbit. Luminos. Timid. S-a lăsat în genunchi, dărâmând turnulețele colorate din cărți. S-a întins și m-a mângâiat pe păr.

– Te iubesc, Cady. De-adevăratelea.

M-am aplecat și l-am sărutat.

Mi-a atins fața. Și-a lăsat mâna să coboare de-a lungul gâtului meu și a claviculei. Lumina ferestrei de la mansardă strălucea deasupra noastră. Sărutul nostru a fost dulce și electrizant, și timid și sigur, înfiorător și exact cum trebuia.

Am simțit dragostea curgând dinspre mine spre Gat, dinspre Gat spre mine.

Eram calzi și tremuram, și tineri
și bătrâni de când lumea, și vii.

Mă gândeam: e adevărat. Deja ne iubim unul pe altul. Deja o facem.

10.

A intrat bunicul, dând peste noi. Gat a sărit în picioare. Încurcat, a călcat pe cărțile sortate după culori, care se răsturnaseră pe toată podeaua.

- Vă întrerup, a zis bunicul.
- Nu, domnule.
- Ba da, cu siguranță că așa e.
- Scuze pentru tot praful ăsta, am zis. Încurcată și eu.
- Penny credea că poate îmi găsesc și eu ceva de citit.

Bunicul și-a tras un scaun vechi de răchită în mijlocul încăperii și s-a așezat, aplecându-se deasupra cărților.

Gat a rămas în picioare. Trebuia să stea cu capul aplecat, sub acoperișul înclinat al mansardei.

- Ai grijă, tinere, a zis bunicul dintr-odată, pe un ton aspru.
- Poftim?
- Capul. Ai grijă să nu te rănești.
- Aveți dreptate, a spus Gat. Aveți dreptate, aș putea să mă rănesc.
- Așa că ai grijă, a repetat bunicul.

Gat s-a întors și a coborât scările fără să mai adauge un cuvânt.

Bunicul și cu mine am rămas tăcuți un moment.

- Îi place să citească, am zis în cele din urmă. M-am gândit că poate o să vrea câteva dintre cărțile tatii.
- Îmi ești foarte dragă, Cady, a spus bunicul, mângâindu-mă pe umăr. Prima mea nepoată.
- Și eu te iubesc, bunicule.
- Îți aduci aminte când te-am dus la meciul de baseball? N-aveai decât patru ani.

– Sigur.

– A fost prima dată când ai mâncat floricele, a spus bunicul.

– Știu, mi-ai cumpărat două cornete.

– A trebuit să te iau în brațe ca să vezi ceva. Îți amintești, Cady?

Îmi aminteam.

– Spune-mi.

Știam genul de răspuns pe care bunicul dorea să-l audă de la mine. Era o rugămințe pe care ne-o adresa destul de des. Îi plăcea să povestim iar și iar momente din istoria familiei Sinclair, exagerându-le importanța. Întotdeauna te întreba ce a însemnat pentru tine una sau alta și tu trebuia să-i oferi detalii. Imagini. Poate o lecție învățată.

De obicei îmi plăcea foarte mult să spun asemenea povești și să le ascult. Legendara familie Sinclair, ce ne-am mai distrat și cât de frumoși eram. Dar în ziua aceea, nu aveam chef de-așa ceva.

– A fost primul tău meci de baseball, a început bunicul.

După aceea ți-am cumpărat o bătă roșie de plastic. Ai exersat lovituri pe peluza casei din Boston.

Oare bunicul își dădea seama ce moment întrerupsese mai devreme? I-ar fi păsat dacă ar fi știut?

Când aveam să-l mai văd pe Gat?

Oare o să se despartă de Raquel?

Ce se va întâmpla între noi?

– Ai vrut să faci floricele acasă, a continuat bunicul, deși știa cămi amintesc povestea. Și Penny te-a ajutat. Dar ai început să plângi că n-avem cornete cu roșu și alb în care să le punem. Îți aduci aminte?

– Da, bunicule, am spus, cedând. Ai făcut tot drumul înapoi până la stadion, în aceeași zi, și ai mai cumpărat două

cornete de floricele. Le-ai mâncat în drum spre casă, doar ca să-mi dai mie cornetele. Îmi amintesc.

Satisfăcut, bunicul s-a ridicat și am coborât împreună din pod. Bunicul tremura în timp ce cobora scările, așa că s-a sprijinit de umărul meu.

L-am găsit pe Gat pe alea care înconjură insula și am luat-o la goană spre locul unde stătea, privind apa. Vântul bătea cu putere și îmi venea tot părul în ochi. Când l-am sărutat, avea buzele sărate.

11.

Bunica Tipper a murit din pricina unei insuficiențe cardiace cu opt luni înainte de vara numărul cincisprezece pe insula Beechwood. Era o femeie uluitoare, chiar și la bătrânețe. Păr alb, obraji trandafirii, înaltă și osoasă. Ea a făcut-o pe mami să-i placă așa de tare câinii. Întotdeauna avea cel puțin doi și uneori patru Golden Retrieveri, când fetele erau mici și mai târziu, până la moartea ei.

Se grăbea să judece oamenii și avea favoriții săi, dar în același timp era o fire foarte caldă. Dacă ne trezeam cu noaptea în cap la Beechwood, pe vremea când eram cu toții mici, puteam să ne ducem la Clairmont ca s-o trezim pe bunica. Avea pregătit la frigider aluatul de briose, îl turna în forme și după aceea te lăsa să mănânci câte briose calde voiai, înainte să se trezească tot restul insulei. Ne ducea să culegem fructe de pădure și ne ajuta să facem o plăcintă sau un soi de gogoșele, cum le spunea ea, pe care le mâncam seara.

Unul dintre proiectele ei de caritate presupunea o petrecere pentru strângere de fonduri, în fiecare an, destinate Institutului Agricol de pe Martha's Vineyard. Mergeam cu toții. Se ținea afară, sub niște corturi frumoase, albe. Cei mici fugeau de colo-colo îmbrăcați în haine de petrecere și fără pantofi în picioare. Johnny, Mirren, Gat

și cu mine șterpeleam câte un pahar de vin, ne ameteam și ne prosteam. Bunica dansa cu Johnny, apoi cu taică-meu, apoi cu bunicul, ținându-și cu mâna marginea rochiei ridicată. Aveam o fotografie cu bunica de la una dintre petrecerile acelea pentru strângere de fonduri. Purta rochie de seară și ținea în brațe un porcușor.

Vara numărul cincisprezece pe Beechwood. Bunica Tipper nu mai era printre noi. Clairmontul părea pustiu.

Casa este construită în stil victorian, cu trei etaje. Are un turnuleț în vârf și o verandă care o înconjoară dintr-o parte în alta. Înăuntru e plin de caricaturi originale The New Yorker, fotografii de familie, perne brodate, mici statuete, prespapieruri de fildeș, plăci cu pești împăiați. Peste tot, absolut peste tot, e plin de obiecte frumoase colecționate de Tipper și de bunicul. Pe peluză este o masă enormă de picnic, suficient de mare încât să se așeze la ea șaisprezece oameni. Puțin mai încolo, de crengile masive ale unui arțar, atârna o roată de cauciuc pe post de leagăn.

Bunica se fâțâia prin bucătărie, plănuiind ieșiri la iarbă verde. Cosea pleduri în camera ei de lucru și zumzăitul mașinii de cusut se auzea în toată casa. Îl lua la rost pe administrator, îmbrăcată în blugii ei și cu mănușile de grădinărit.

Acum casa era tăcută. Fără cărți de bucate lăsate deschise pe blat, fără muzică clasică la sistemul audio din bucătărie. Dar în toate savonierele încă se mai găsea săpunul preferat al bunicii. Acelea erau plantele ei crescând în grădină. Lingurile ei de lemn, șervetele ei de masă.

Într-o zi, când nu era nimeni prin preajmă, m-am dus în camera ei de lucru, la parter, în partea din spate a casei. Am atins materialele ei adunate de-a lungul vremii, nasturii lucioși, ațele colorate.

Mai întâi am simțit cum mi se scurg capul și umerii, apoi șoldurile și genunchii. În scurt timp eram o băltoacă, îmbibând stambele cu

imprimeuri drăguțe. Am udat flească pledul pe care nu mai apucase să-l termine, am făcut să ruginească părțile metalice ale mașinii ei de cusut. Încă o oră sau două după aceea, am continuat să plâng. Bunica mea, bunica mea. Dispărută pentru totdeauna, deși încă puteam să-i simt parfumul Chanel în țesăturile din jur.

Așa m-a găsit mami.

M-a făcut să mă port normal. Pentru că eram. Pentru că puteam. Mi-a zis să trag aer în piept și să mă ridic.

Și am făcut ce mi-a cerut. Din nou.

Mami era îngrijorată din cauza bunicului. Tremura pe picioare după ce-a murit bunica, se ținea de scaune și de mese ca să nu-și piardă echilibrul. El era capul familiei. Nu voia să-l vadă dărâmat. Își dorea ca el să știe că încă mai are în jurul lui copiii și nepoții, veseli și puternici ca întotdeauna. *Era important*, spunea ea. Era bine. Era cel mai bine. *Nu provoca suferință*, spunea ea. *Nu le aminti oamenilor de pierderea lor*.

– Înțelegi, Cady? Tăcerea acoperă și protejează durerea.

Înțelegeam și am reușit să o elimin pe bunica Tipper din conversație, la fel cum făcusem și cu tata. Fără nicio bucurie și în întregime. La mesele pe care le luam împreună cu mătușile sau împreună cu bunicul pe barcă, chiar și singură cu mami – mă purtam de parcă cele două ființe problematice nici n-ar fi existat vreodată. Și restul familiei Sinclair făcea la fel. Când eram adunați cu toții la un loc, lumea zâmbea cu toții dinții. La fel am făcut și atunci când Bess l-a părăsit pe unchiul Brody, la fel când unchiul William a părăsit-o pe Carrie, la fel când Peppermill, câinele bunicii, a murit de cancer.

Gat, totuși, n-a înțeles asta niciodată. Aducea deseori vorba despre tatăl meu. Tata îl considerase pe Gat un adversar demn de luat în seamă la șah și un bun ascultător al poveștilor sale plicticoase despre istoria armatelor, astfel încât petreceau destul de mult timp

împreună. *Ți-aduci aminte când taică-tău a prins cu găleata crabul ăla enorm?*, îmi spunea Gat. Sau lui mami: *Anul trecut, Sam mi-a spus că găsesc tot ce trebuie pentru pescuit la muscă în șopronul pentru bărci, știți cumva unde anume?*

Conversațiile din timpul cinei se întrerupeau brusc când o menționa pe bunica. La un moment dat, Gat a spus:

– Mi-e dor s-o văd stând acolo, în capătul mesei, și servindu-ne desertul, vouă nu? Era unul dintre momentele lui Tipper.

Johnny a început să vorbească tare despre Wimbledon, până când ni s-a șters groaza de pe chipuri.

De fiecare dată când Gat spunea lucruri de genul ăsta, pe un ton atât de obișnuit și adevărat, fără să-și dea seama câtuși de puțin ce face, simțeam cum mi se deschid venele. Cum mă taie la încheieturi. Îmi curgea sângele de-a lungul palmelor. Mă lua cu amețeală. Mă clătinam ținându-mă de masă sau cădeam într-o agonie rușinoasă, sperând să nu mă observe nimeni din familie. Nu mami, în mod special.

Gat mă vedea, însă, aproape întotdeauna. Când îmi picura sângele pe picioarele goale sau se scurgea peste cartea pe care o citeam, era blând cu mine. Îmi înfășura încheieturile în tifon alb, moale și mă întreba ce s-a întâmplat. Îmi puneă întrebări despre taică-meu sau despre bunica – ca și cum lucrurile s-ar putea îmbunătăți dacă vorbești despre ele. De parcă rănilor de atenție au nevoie.

Era un străin în familia noastră, chiar și după toți anii aceia.

Când nu sângeram, când Mirren și Johnny făceau scufundări cu tubul de oxigen sau se dondăneau cu cei mici, când toată lumea zăcea pe canapele uitându-se la filme pe ecranul plat de la Clairmont – Gat și cu mine ne ascundeam. La miezul nopții, ne urcam în leagănele făcute din roți de cauciuc, cu brațele și picioarele încolăcite, cu buzele

calde lipite de pielea noastră rece noaptea. Diminețile ne strecuram chicotind în pivnița de la Clairmont, plină până la refuz cu sticle de vin și enciclopedii. Acolo ne sărutam și ne minunam fiecare de existența celuilalt, simțindune misterioși și norocoși. În unele zile îmi scria bilețele și mi le lăsa sub pernă, alături de un cadou micuț.

Cineva a scris la un moment dat că un roman ar trebui să provoace o serie de mici uimiri. Obțin același lucru petrecând o oră împreună cu tine.

De asemenea, uite o periută verde legată cu panglică.

Îmi exprimă, inadecvat, sentimentele.

Mai bun decât ciocolata a fost să fiu împreună cu tine azi-noapte.

Ce prost sunt, credeam că nimic nu poate fi mai bun decât ciocolata.

Ca un gest profund, simbolic, îți ofer acest baton de Vosges, pe care l-am luat când am fost cu toții în Edgartown. Poți să-l mănânci sau doar să stai lângă el, simțindu-te superioară.

Nu-i răspundeam tot în scris, dar îi trimiteam desene prostești, în creion, cu noi doi. Siluete trasate din două linii, făcând cu mâna din fața Colosseumului sau a Turnului Eiffel, de pe vârful unui munte sau de pe spatele unui dragon. El și le lipea deasupra patului.

Mă atingeă oricând avea ocazia. Pe sub masă la cină, în bucătărie în momentele în care nu era nimeni prin preajmă. Pe ascuns, ca să mă facă să râd, în spatele bunicului, în timp ce acesta conducea barca. Nu mai exista nicio barieră între noi. Când nu se uita nimeni, îmi treceam degetele peste pomeții lui Gat sau în jos pe spatele lui. Îi căutam mâna, îmi apăsam degetul pe încheietura lui și îi simțeam sângele curgând în vene.

12.

Într-o noapte, spre sfârșitul lui iulie, în vara numărul cincisprezece, m-am dus să înot pe plaja mică. Singură.

Unde erau Gat, Johnny și Mirren?

Nu prea știu.

Jucaserăm Scrabble la Red gate o groază de timp. Probabil că rămăseseră tot acolo. Sau era posibil să fie la Clairmont, ascultându-le pe mătuși cum se ceartă și mâncând tartine crocante cu gem de prune sălbatice.

În orice caz, am intrat în apă purtând doar un maiou, sutien și lenjerie intimă. Din câte se pare, am coborât pe plajă fără să am nimic altceva pe mine. Niciunul dintre noi n-a găsit hainele mele pe nisip. Nici vreun prosop. De ce?

Din nou, nu prea știu.

Probabil că am înotat foarte departe. Sunt niște pietre mari la oarecare depărtare de țărm, negre și abrupte. Întotdeauna arată amenințător după-amiezile, când se lasă întunericul. Trebuie să fi avut fața în apă, când m-am lovit de una dintre pietrele astea.

După cum spuneam, nu știu.

Nu-mi amintesc decât atât: m-am aruncat în ocean, legănându-mă spre stâncile din adâncuri, vedeam fundul insulei Beechwood și îmi simțeam brațele și picioarele amorțite și degetele reci. Bancuri de iarbă de mare treceau pe lângă mine în timp ce cădeam la fund.

Mami m-a găsit pe nisip, făcută ghem, pe jumătate încă în apă. Tremuram incontrollabil. Adulții m-au învelit în păături. Au încercat să mă încălzească la Cuddledown. Mi-au turnat ceai pe gât și mi-au dat haine, dar când au văzut că nu vorbesc și nu mă pot opri din tremurat, m-au dus la un spital din Martha's Vineyard, unde am rămas câteva zile, în timp ce doctorii îmi făceau analize. Hipotermie, probleme respiratorii și, cel mai probabil, o afecțiune la cap, deși tomografia nu scosese nimic la iveală.

Mami nu s-a mișcat de lângă mine. Și-a luat o cameră la hotel. Îmi amintesc fețele cenușii, triste ale mătușilor Carrie și Bess și cea a bunicului. Îmi amintesc cum simțeam că încă am ceva în plămâni, mult timp după ce doctorii îmi spusese că sunt curați. Îmi amintesc că mă simțeam ca și cum nu voi mai reuși niciodată să mă încălzesc, chiar și după ce mi-au spus că temperatura mi-a revenit la normal. Mă dureau mâinile. Mă dureau picioarele.

Mami m-a dus acasă, la Vermont, ca să mă recuperez. Am stat în pat, pe întuneric, plângându-mi singură de milă, cuprinsă de disperare. Pentru că mi-era rău și pentru că Gat nu sunase nici măcar o dată.

Nici nu scrisese.

Nu eram îndrăgostiți unul de altul?

Nu eram?

I-am scris lui Johnny vreo două, trei e-mailuri în care îi mărturiseam suferința mea și îi ceream să afle ce se întâmplă cu Gat.

Johnny a avut bunul-simț să le ignore. Facem parte din familia Sinclair, totuși, iar membrii acestei familii nu se comportă ca mine.

Am încetat să-i mai scriu și am șters toate e-mailurile din directorul cu cele trimise. Erau oricum tâmpite și o dovadă a slăbiciunii mele.

Până la urmă, concluzia este că Gat a șters-o când mie mi-era rău.

Concluzia este că totul n-a fost decât un flirt de vară.

Concluzia este că probabil era îndrăgostit de Raquel.

Trăiam prea departe unul de celălalt, oricum.

Familiile noastre erau prea apropiate, oricum.

N-am avut niciodată parte de o explicație.

Știu doar că m-a părăsit.

13.

Bine-ați venit în craniul meu.

Peste oasele gâtului și-ale capului meu trece un camion. Vertebrele se frâng, creierii țâșnesc și se fac mocirlă. O mie de lanterne îmi intră în ochi. Lumea se înclină.

Vomit. Îmi pierd cunoștința.

Mi se întâmplă tot timpul. Nu e decât o zi ca toate celelalte.

Durerea a început la vreo șase săptămâni după accident. Nimeni nu era convins că cele două au vreo legătură, dar nu puteai să nu observi vărsăturile, pierderea în greutate și groaza generală.

Mami m-a dus să mi se facă RMN-uri și alte tomografii. Ace, mașini. Mai multe ace și mai multe mașini. M-au căutat de tumori la creier, meningită, ce vrei și ce nu vrei. Ca să-mi treacă durerile, miau prescris medicamentul ăsta, apoi medicamentul ăla, apoi altul, fiindcă primul n-a mers și nici al doilea n-a mers. Mi-au scris rețete peste rețete fără măcar să aibă idee ce ar putea fi în neregulă cu mine. Încercând doar să-mi liniștească durerea.

Cadence, au spus doctorii, nu lua foarte multe.

Cadence, au spus doctorii, atenție să nu devii dependentă.

Și, Cadence, ai grijă să-ți iei medicamentele.

Aveam așa de multe programări, că nici nu le mai țineam minte. În cele din urmă, doctorii au reușit să-mi pună un diagnostic. Cadence Sinclair Eastman: dureri de cap posttraumatice, cunoscute de asemenea și sub numele de migrene cauzate de un traumatism cranian.

O să fiu bine, mi se spune.

N-o să mor dintr-atât.

Doar o să doară tare.

14.

După un an petrecut în Colorado, tati a vrut să mă vadă din nou. De fapt, a insistat să mă ducă în Italia, Franța, Germania, Spania și Scoția – o excursie de zece săptămâni începând de la mijlocul lui iunie, ceea ce ar fi însemnat să nu mă mai duc deloc la Beechwood în vara numărul șaisprezece.

– Excursia asta vine la țanc, a spus mami veselă, în timp ce-mi făcea bagajul.

– De ce?

Stăteam întinsă pe podeaua dormitorului meu și o lăsasem pe ea să se ocupe de tot. Mă durea capul.

– Bunicul renovează Clairmontul, mi-a răspuns, strângându-mi șosetele ghem, doar ți-am zis de un milion de ori. Eu nu-mi aminteam.

– Cum așa?

– S-a gândit el că e o idee bună. O să stea peste vară la Windemere.

– Adică o să fii tot timpul la dispoziția lui?

Mami a dat din cap.

– Nu poate să stea cu Bess sau Carrie. Și știi că are nevoie de îngrijiri. Oricum. O să ai parte de o educație minunată în Europa.

– Aș fi preferat să vin la Beechwood.

– Nu, n-ai fi preferat, mi-a răspuns ea pe un ton ferm.

În Europa, am vomitat în gălețușe și m-am spălat pe dinți la nesfârșit cu o pastă englezească ce avea gust de cretă. M-am întins cu fața în jos pe podelele toaletelor din câteva muzee, simțind dalele reci pe obraji, în timp ce creierii mi se lichefiau și mi se scurgeau prin urechi cu bulbuci. Din cauza migrenelor, pătam cu sânge așternuturi nefamiliare de hotel, șuvoiul se scurgea pe podele, îmbiba carpetele, înmuia resturi de croasanți și prăjiturile dantelate italienești.

Îl auzeam pe tati strigându-mă, dar niciodată nu răspundeam până când nu-și făcea efectul medicamentul.

În vara aceea mi-au lipsit *Mincinoșii*.

Nu păstram legătura în timpul anului școlar. Sau nu mult, oricum, deși am încercat când eram mai mici. Ne trimiteam mesaje pe telefon sau ne descopeream unii pe alții în pozele de peste vară, mai ales în septembrie – dar, inevitabil, peste o lună sau două, dispăream care pe unde. Cumva, magia de la Beechwood nu se transporta în viața noastră de zi cu zi. Nu voiam să auzim de prietenii de la școală, de cluburi și echipe sportive. În schimb, știam că afecțiunea dintre noi va reînvia în clipa în care ne vom vedea pe doc în iunie anul următor, cu mirosul de sare în aer și un soare palid lucind deasupra apei.

Însă în anul în care am avut accidentul, am pierdut zile, chiar săptămâni întregi de școală. N-am promovat la toate materiile și directorul m-a informat ca trebuia să repet anul al III-lea. Nu m-am mai dus la antrenamentele de fotbal și tenis. Nu mai puteam să stau cu copiii. Numai puteam să conduc. Prietenii pe care îi avusesem au rărit-o, devenind simple cunoștințe.

I-am scris de câteva ori lui Mirren. Am sunat-o și i-am lăsat mesaje de care mai târziu am fost extrem de stânjenită, fiindcă păream atât de singură și disperată după companie.

L-am sunat și pe Johnny, dar avea căsuța vocală plină.

M-am hotărât să nu mai sun pe nimeni. Nu voiam să continui repetând lucruri care mă făceau să par atât de slabă.

Când tata m-a luat în Europa, știam că *Mincinoșii* trebuie să fie deja pe insulă. Bunicul nu instalase o rețea de telecomunicații pe insulă, iar telefoanele mobile abia dacă aveau semnal acolo, așa că m-am apucat să scriu e-mailuri. Diferite de mesajele mele vocale care îi

stârneau mila, acestea erau fermecătoare, niște însemnări drăgălașe din partea unei persoane care nu suferea de dureri de cap.

Cele mai multe dintre ele.

Mirren!

Îți fac cu mâna din Barcelona, unde taică-meu a mâncat supă de melci.

Hotelul nostru e tras în aur. Până și solnițele sunt de aur. De-o maiestuoasă vulgaritate.

Scrie-mi să-mi spui ce năzbâtii mai fac ăia mici, la ce facultăți te înscrii și dacă ai descoperit dragostea adevărată.

Cadence

Johnny!

Bonjour din Paris, unde taică-meu a mâncat o broască.

Am văzut Victoria înaripată. Ce trup fenomenal. Fără brațe. Mi-e dor de voi. Ce mai face Cat?

Cadence

Mirren!

Salutări dintr-un castel din Scoția, unde taică-meu a mâncat niște Haggis. Adică a mâncat inima, ficații și plămânii unei oi, amestecate cu terci de ovăz și fierte toate în stomacul unei oi.

Prin urmare, v-ați prins și voi, taică-meu este genul de om care mănâncă inimi.

Cadence

Johnny!

Sunt în Berlin, unde taică-meu a mâncat un cârnat în sânge.

Te rog, fă scufundări cu tubul de oxigen în locul meu. Mănâncă plăcintă cu afine, joacă tenis. Fă un foc de tabără. Apoi povestește-mi

cum a fost. Mă plictisesc de mă apucă disperarea și o să inventez niște pedepse creative dacă nu te conformezi.

Cadence

Nu eram cu totul surprinsă că nu mi-a răspuns niciunul dintre ei. În afară de faptul că trebuia să te duci până în Vineyard ca să intri pe internet, Beechwood era în mare măsură o lume închisă. Odată ce ajungeai acolo, restul universului nu mai era decât un vis urât.

Europa probabil că nici nu exista.

15.

Bine-ați venit, încă o dată, în sânul minunatei familii Sinclair.

Credem în sportul în aer liber. Credem că timpul vindecă rănille.

Credem, deși n-o recunoaștem ca atare, în medicamentele care se dau numai cu rețetă și în ora de cocteiluri.

Nu ne discutăm problemele în restaurante. Nu credem că este nevoie să ne afișăm supărările. Stăm cu buza de sus țeapănă și e posibil ca lumea să fie curioasă în privința noastră fiindcă nu arătăm ce avem în suflet.

Este posibil să ne facă plăcere curiozitatea oamenilor în privința noastră.

Aici, în Burlington, sunt doar eu, împreună cu mami și cu câinii. Nu ne bucurăm de influența pe care o are bunicul în Boston sau de impactul întregii familii asupra insulei Beechwood, dar, chiar și așa, îmi dau seama cum ne privesc oamenii. Mami și cu mine suntem păsări rare, în casa cea mare cu verandă din vârful dealului. Mama cea delicată și fata cea bolnăvicioară. Avem pomeții înalțiși umerii lați. Zâmbim și ne arătăm dinții când ieșim cu treburi în oraș.

Fata cea bolnăvioară nu prea vorbește. Colegii de la școală au tendința să se țină departe. Oricum n-o cunoșteau bine nici înainte să se îmbolnăvească. Dar și pe-atunci era cam tăcută.

Acum în mare parte nici nu se prezintă la ore. Când totuși vine, are pielea palidă, iar ochii apoși o fac să arate încântător de tragic, ca o eroină din literatură care se stinge de oftică. Uneori cade pe jos la școală, plângând, îi sperie pe ceilalți elevi. Chiar și cei mai buni dintre ei au obosit să o tot conducă la cabinetul medical.

Și totuși e învăluită de o aură de mister, care-i oprește pe ceilalți s-o necăjească sau s-o excludă din unele cercuri din cauza atât de obișnuitei antipatii între liceeni. Mama ei face parte din familia Sinclair.

Desigur, eu n-am sentimentul că aș fi misterioasă în timp ce mănânc o cutie de supă noaptea târziu sau zac întinsă în lumina fosforescentă a cabinetului medical de la școală. Cu greu mi s-ar părea încântător felul în care ne certăm mami și cu mine, acum că tati ne-a părăsit.

Mă trezesc că dau de ea în pragul dormitorului, holbându-se la mine.

- Nu sta pe capul meu.
- Te iubesc. Am grijă de tine, spune ea cu mâna pe inimă.
- Ei bine, n-o mai face.

Dacă aș fi putut să-i închid ușa în nas, aș fi făcut-o. Dar nu eram în stare să mă ridic.

Deseori găsesc bilețele aruncate în jurul meu, care par să conțină liste cu alimentele pe care le-am mâncat într-o zi anume: *Pâine prăjită cu gem, dar doar 1/2; mărși floricele, salată cu stafide, baton de ciocolată; spaghetti. Hidratare? Proteine? Prea multă bere de ghimbir.*

Nu e încântător că nu pot conduce mașina. Nu e nimic misterios să stai acasă sâmbătă seara, citind un roman înconjurată de niște Golden Retrieveri urât mirositori. Oricum, nu sunt imună față de sentimentul de-a fi percepută ca o persoană misterioasă, membră a familiei Sinclair, parte a unui clan de indivizi privilegiați și parte a unei istorii însemnate, pline de magie, doar fiindcă aparțin respectivului clan.

Nici maică-mea nu este imună.

Asta am fost crescuți să fim.

Sinclair. Sinclair.

PARTEA A DOUA

Vermont

16.

Când aveam opt ani, tati mi-a dat un teanc cu cărți de povești de Crăciun. Aveau coperte colorate: Cartea de povești cea galbenă, Cartea de povești cea albastră, Cea stacojie, Cea verde, Cea gri, Cea maro și Cea portocalie. Înăuntru erau povești de prin toată lumea, variante peste variante ale unor povești bine-cunoscute.

Le citești și descoperi ecouri ale unei povești într-altă poveste, apoi ecouri ale altei povești în povestea aceea. Foarte multe dintre ele pornesc de la aceeași premisă: odată ca niciodată, au fost trei... Trei ceva: trei porcușori, trei urși, trei frați, trei soldați, trei țapi.

Trei prințese.

De când m-am întors din Europa, am scris și eu câteva povești. Variante.

Am o groază de timp la dispoziție, așa că dați-mi voie să vă spun o poveste. O variantă, zic eu, a unei povești pe care ați mai auzit-o la un moment dat.

A fost odată ca niciodată un rege care avea trei fete frumoase.

Ajuns la bătrânețe, se întreba care dintre ele ar trebui să moștenească regatul, din moment ce niciuna nu se măritase și nu avea moștenitori. Regele s-a hotărât să le ceară fiicelor sale să-și dovedească dragostea față de el.

I-a zis celei mai mari dintre prințese:

– Spune-mi cât de mult mă iubești.

Îl iubea cât toate bogățiile regatului la un loc.

A urmat prințesa cea mijlocie:

– Spune-mi cât de mult mă iubești.

Îl iubea cu tăria fierului.

Și prințesa cea mică:

– Spune-mi cât de mult mă iubești.

Mezina s-a gândit mai multă vreme înainte să răspundă. În cele din urmă, i-a spus că îl iubește așa cum iubește carnea sarea.

– Atunci nu mă iubești deloc, a răspuns regele.

Și-a dat fiica afară din castel și a ridicat podul în urma ei, ca să nu se mai poată întoarce.

Acum, prințesa cea mică ia calea pădurii fără să aibă o haină pe ea sau un colț de pâine. Străbate iarna cea grea, adăpostindu-se pe sub copaci. Ajunge la un han și este luată în slujbă drept ajutoare de bucătar. Și așa trec zilele și săptămânile, iar prințesa învață toate cele trebuincioase într-o bucătărie. Ajunge să-și întrecă în măiestrie stăpânul și mâncărurile ei ajung să fie cunoscute în tot regatul.

Trec anii și prințesa cea mare în sfârșit se mărită. Pentru festivitățile nunții, este chemat bucătarul de la han să pregătească bucatele.

La sfârșit se servește un porc enorm rumenit. Acesta este felul preferat de mâncare al regelui, dar de data asta a fost gătit fără pic de sare.

Regele gustă friptura.

Gustă din nou.

– Cine a îndrăznit să servească o friptură atât de prost gătită la nunta viitoarei regine? strigă el.

Prințesa bucătăreasă apare în fața tatălui ei, dar este atât de schimbată, încă regele n-o recunoaște.

– Nu v-am pus sare în mâncare, Majestate, explică ea. Oare nu e adevărat că v-ați exilat fiica cea mică fiindcă ați considerat sarea fără valoare?

Auzindu-i cuvintele, regele își dă seama nu numai că aceea este fiica lui, dar și că, de fapt, este cea care îl iubește cel mai mult.

Și apoi?

În tot timpul ăsta, fiica cea mare și cea mijlocie au trăit împreună cu regele. Una era favorita lui o săptămână, iar cealaltă săptămâna următoare. Se îndepărtaseră una de cealaltă din cauza comparațiilor pe care le făcea întruna tatăl lor. Și acum s-a întors fiica cea mică, iar regele îi ia regatul celei mai mari, care abia s-a măritat. Până la urmă, n-o să mai fie regină. Surorile cele mari sunt furioase.

La început, cea mică se scaldă în dragoste paternă. Însă, în scurt timp, își dă seama că regele este lovit de demență și înnebunit după putere. Urmează să fie regină, dar asta înseamnă să îngrijească de un nebun bătrân și tiran tot restul zilelor ei. Nu-l va părăsi, indiferent cât de bolnav ajunge să fie.

Oare rămâne fiindcă îl iubește cum iubește carnea sarea?

Sau rămâne fiindcă acum i-a promis că-i va lăsa ei regatul? Fetei îi e greu să-și dea seama.

17.

În toamna de după excursia în Europa, am demarat un proiect. Aveam să dau ceva al meu în fiecare zi.

I-am trimis lui Mirren prin poștă o păpușă Barbie veche, cu părul superlung, o păpușă pe care ne certam noi când eram mici. Iam trimis lui Johnny o eșarfă în dungi pe care o purtam deseori. Lui Johnny îi plăceau dungile.

Pentru cei mai în vârstă din familia mea – mami, mătușile, bunicul – acumularea de obiecte frumoase este un scop în viață. Câștigă cine moare cu cele mai multe obiecte.

Câștigă ce? Asta vreau eu să știu.

Pe vremuri eram genul de persoană căreia îi plăceau lucrurile drăguțe. La fel ca mami – și toată familia Sinclair, de altfel. Dar nu mai e cazul.

Mami a umplut casa noastră de la Burlington cu argintărie și cristaluri, cărțulii pentru măsuțele de cafea și pleduri de cașmir. Covoare groase acoperă fiecare centimetru de podea și pe pereți atârnă tablouri pictate de câțiva dintre artiștii locali pe care îi patronează. Și-a înlocuit Saabul, o mașină perfectă de condus, cu un BMW.

Niciunul dintre aceste simboluri ale prosperității și bunului-gust nu folosește la nimic.

– Frumusețea în sine le validează utilitatea, argumentează mami. Îți creează sentimentul că aparții de un loc, că ai o istorie personală. Sau din pură plăcere, Cadence. Ai auzit vreodată de plăcere?

Dar cred că minte – și pe mine, și pe ea – în privința motivului pentru care deține aceste obiecte. Orice nouă achiziție o face pe mami să se simtă puternică, fie și doar pentru un moment. Îi conferă un anumit statut faptul că are o casă plină de lucruri drăguțe, că își

permite să cumpere picturi scumpe cu scoici și melci de la prietenii ei artiști și linguri de la Tiffany's. Toate aceste obiecte de anticariat și preșuri orientale comunică lumii că mama crește câini de rasă și, chiar dacă a lăsat baltă școala, respectiv colegiul Bryn Mawr, este o persoană cu putere, fiindcă este o persoană cu bani.

DE DAT: perna de pe pat. Merg cu ea în brațe în timp ce îmi rezolv treburile în oraș.

Observ o fată stând rezemată de un zid în fața bibliotecii. Are un pahar de carton între glezne în care adună mărunțișul. Nu e cu mult mai mare decât mine.

– Vrei perna asta? o întreb. I-am spălat fața de pernă.

O ia și se așază pe ea.

Patul meu e inconfortabil în noaptea aceea, dar e mai bine așa.

DE DAT: o ediție de buzunar din Regele Lear, pe care am avut-o de citit pentru școală în anul al III-lea, găsită sub pat.

Donată bibliotecii publice.

Nu am nevoie să mai citesc o dată chestia aia.

DE DAT: o fotografie a bunicii Tipper de la petrecerea Institutului Agricol, în care poartă o rochie de seară și ține în brațe un purceluș.

Mă opresc pe la magazinul Armatei Salvării în drum spre casă.

– Bună, Cadence, spune Patti din spatele teighelei. Ne-ai adus ceva?

– Asta e bunica mea.

– Ce doamnă frumoasă, spune Patti, aruncând un ochi. Ești sigură că nu vrei să scoți fotografia? Poți să donezi doar rama.

– Sunt sigură.

Bunica e moartă. O poză cu ea nu schimbă cu nimic asta.

– Iar ai trecut pe la Armata Salvării? mă întreabă mami când ajung acasă.

Taie niște piersici feliuțe cu un cuțit special pentru fructe.

- Da.
- Ce-ai aruncat?
- Doar o poză veche de-a bunicii.
- Aia cu purcelușul?

Încep să-i tremure buzele.

- Vai, Cady.
- Era a mea, puteam să fac ce voiam cu ea.

Mami oftează.

- Dacă dai vreunul dintre câini, vezi tu ce pățești.

Mă las pe vine. Bosh, Grendel și Poppy mă întâmpină lătrând ușurel, cum fac când sunt în casă. Aceștia sunt câinii noștri de familie, solizi și bine educați. Goldeni de rasă pură. Poppy făcuse câțiva pui pentru afacerea maică-mii, dar cățelușii și restul câinilor de prăsilă trăiau cu partenerul lui mami, la o fermă de la periferia Burlingtonului.

- N-aș face una ca asta, zic eu.

Le șoptesc cât de mult îi iubesc în urechile lor catifelate de câini.

18.

Când caut pe Google traumatism cranian, majoritatea websiteurilor îmi spun că una dintre consecințe este amnezia selectivă. Atunci când creierul suferă o afecțiune, nu e neobișnuit ca pacientul să uite tot soiul de lucruri. E chiar posibil să nu reușească să închege o relatare coerentă a traumei suferite.

Însă n-aș vrea să aflu oamenii că și eu sunt în starea asta. Încă sunt în starea asta, după toate programările, tomografiile și medicamentele.

Nu vreau să port eticheta unui handicap. Nu vreau și mai multe medicamente. Nu vreau doctori și profesori îngrijorați. Dumnezeu știe, am avut suficient parte de doctori.

Ce-mi amintesc din vara accidentului:

Că m-am îndrăgostit de Gat stând în ușa bucătăriei de la Red gate.

Trandafirul lui sălbatic pentru Raquel și noaptea mea îmbibată în vin, când totul se învârtea cu mine și simțeam că iau foc.

Purtându-mă normal. Făcând înghețată. Jucând tenis.

Acele S'more cu trei straturi pe care ni le-a făcut Gat și cum s-a supărat când i-am spus să tacă.

Înotat noaptea.

Sărutându-l pe Gat în pod.

Ascultând povestea cu floricelele și ajutându-l pe bunicul să coboare scările.

Roata de cauciuc pe post de leagăn, pivnița, aleea care înconjoară insula. Gat și cu mine, unul în brațele celuilalt.

Gat văzându-mă cum sângerez. Punându-mi întrebări. Pansându-mi rănilor.

Nu-mi amintesc multe altele în rest.

Îi văd mâna lui Mirren, oja aurie de pe unghii ciupită, ținând o canistră plină cu benzină pentru barca noastră cu motor.

Mami, fața ei încordată, întrebând: *Perlele negre?*

Picioarele lui Johnny, gonind în jos pe scările de la Clairmont către șopronul pentru bărci.

Bunicul, ținându-se de un copac, cu fața luminată de strălucirea unui foc de tabără.

Și noi, toți patru, *Mincinoșii*, râzând atât de tare, încât amețeam și ni se făcea rău. Dar ce era atât de amuzant?

Ce era și unde ne aflam?

Nu știu.

Mă obișnuisem să o întreb pe mami când nu-mi aminteam restul verii cu numărul cincisprezece. Uitarea mi se părea înspăimântătoare. I-am sugerat că poate ar trebui să renunț la medicamente, să încerc unele noi sau să mă duc la alt doctor. Mă rugam să-mi amintesc lucrurile pe care le uitasem. Apoi, într-o zi, spre sfârșitul toamnei – toamna pe care o petrecusem făcându-mi teste pentru boli fatale – mami a început să țipe:

– Îmi pui aceleași întrebări la nesfârșit. Niciodată nu-ți aduci aminte ce spun.

– Îmi pare rău.

Și-a turnat un pahar de vin și a continuat să vorbească.

– Ai început să mă întrebi din ziua în care te-ai trezit la spital: *Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?* Ți-am spus adevărul Cadence, întotdeauna am făcut-o, și tu îmi repetai răspunsurile. Dar a doua zi mă întrebai din nou.

– Îmi pare rău, am zis.

– Încă mă întrebi aproape în fiecare zi.

E adevărat, nu-mi amintesc deloc accidentul. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat nici înainte, nici după accident. Nu-mi amintesc vizitele

la doctor. Știu că trebuie să fi avut loc, bineînțeles că au avut loc – doar iată-mă cu un diagnostic și niște medicamente –, dar nam nici cea mai vagă amintire despre tratamentul pe care l-am urmat.

M-am uitat la mami. La chipul ei înfuriat și îngrijorat – îi curgeau ochii și avea colțurile gurii lăsate, ca un om beat.

- Trebuie să încetezi să mă mai întreb, mi-a spus. Oricum, doctorii cred că e mai bine dacă-ți aduci aminte singură.

Am făcut-o să-mi povestească încă o dată și i-am scris răspunsurile pe hârtie, ca să le am la dispoziție oricând voiam. Ăsta e motivul pentru care sunt în stare să vă povestesc despre accidentul pe care l-am avut înotând noaptea, despre stâncile acelea, hipotermia, dificultatea de-a respira și traumatismul cranian neconfirmat.

N-am mai întrebat-o niciodată nimic. Încă sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg, dar măcar așa mami reușește să rămână oarecum trează.

19.

Tati are de gând să mă ia în Australia și în Noua Zeelandă în vara numărul șaptesprezece.

Nu vreau să mă duc.

Vreau să mă întorc la Beechwood. Vreau s-o văd pe Mirren și să stăm la soare, punându-ne la cale viitorul. Vreau să mă cert cu Johnny, să fac scufundări și înghețată. Vreau să fac un foc de tabără pe plaja cea mică. Vreau să zac grămadă în hamacul de pe veranda de la Clairmont și să fiu cu *Mincinoșii*.

Vreau să-mi amintesc accidentul.

Vreau să știu de ce a dispărut Gat. Nu-mi dau seama de ce nu venise cu mine să înotăm împreună. Nu știu de ce m-am dus pe plaja mică de una singură. De ce am înotat cu lenjeria pe mine și nu mi-am lăsat hainele pe nisip. Și de ce m-a lăsat baltă când mi-a fost mai rău.

Mă întrebam dacă mă iubește. Mă întrebam dacă o iubește pe Raquel.

Tati și cu mine trebuie să plecăm în Australia în cinci zile.

N-ar fi trebuit să accept să mă duc cu el.

Mă simt mizerabil, suspin. Îi spun lui mami că nu vreau să văd lumea. Vreau să-mi văd familia. Mi-e dor de bunicul.

Nu.

O să-mi fie rău dacă plec în Australia. O să mă omoare durerile de cap, nici n-ar trebui să mă urc în avion. N-ar trebui să mănânc chestii ciudate. N-ar trebui să sufăr din cauza dereglărilor de fus orar. Dacă îmi pierd medicamentele!

Nu mă mai contrazice. Excursia a fost deja plătită.

Scot câinii la plimbare dimineața devreme. Umplu mașina de spălat vase și mai târziu o golesc. Îmi trag pe mine o rochie și îmi dau cu fard de obraz. Mănânc tot ce am în farfurie. O las pe mami să-și

pună brațele în jurul meu și să mă mângâie pe cap. Îi spun că vreau să petrec vara împreună cu ea, nu cu tata.

Hai, te rog.

A doua zi, vine bunicul la Burlington și stă în camera de oaspeți. E pe insulă de la mijlocul lui mai și trebuie să ia barca, mașina și avionul ca să ajungă înapoi acolo. Nu ne-a mai vizitat de când a murit bunica Tipper.

Mami îl ia de la aeroport, în timp ce eu stau acasă și pregătesc masa pentru cină. A cumpărat friptură de pui cu garnitură de la un magazin de bunătăți din oraș.

Bunicul a pierdut din greutate de când l-am văzut ultima oară. Părul alb i se ridică în smocuri pufoase în jurul urechilor, arată ca un pui de pasăre. Îi atârnă pielea pe oase și burta, nu e deloc cum mi-l aminteam eu. Întotdeauna mi se păruse că are un aer invincibil, umeri lați, fermi și o mulțime de dinți.

Bunicul e genul de persoană care are câte un motto pentru orice situație. *Nu accepta niciodată un refuz*, ne spunea el. Sau: *Nu sta în fundul galeriei, învingătorii stau mereu în primul rând*.

Noi, *Mincinoșii*, dădeam ochii peste cap de câte ori îl auzeam făcându-ne asemenea declarații – *Trebuie să fii hotărât în viață, nimănui nu-i plac oamenii care se mișcă după cum bate vântul; Nu te plânge niciodată și nu da explicații* –, dar tot ni se părea că e plin de înțelepciune în privința subiectelor mature de discuție.

Bunicul poartă o pereche de pantaloni scurți din bumbac și mocasini. Are niște picioare fusiforme, de om bătrân. Mă bate ușurel pe spate și cere un whisky cu sifon.

Ne așezăm la masă și el începe să povestească despre niște prieteni din Boston. De noua bucătărie din casa de la Beechwood. Nimic important. La sfârșit, mami strânge masa și eu îi arăt grădina din spatele casei. Soarele de după-amiază bate fără putere.

Bunicul culege un bujor și mi-l oferă.

– Pentru nepoata mea cea dintâi.

– Nu rupe florile, bine?

– N-o să se supere Penny.

– Ba da, o să se supere.

– Cadence a fost prima mea nepoată, zice el, uitându-se în sus spre cer, nu în ochii mei. Îmi amintesc când a venit să ne viziteze în Boston. Era îmbrăcată într-o salopetă roz și îi stătea tot părul în sus.

Johnny s-a născut abia trei săptămâni mai târziu.

– Sunt aici, bunicule.

– Cadence a fost prima și n-a contat că era fetiță. Aveam de gând să-i dau totul. Cum aș fi făcut și cu un nepot. Am purtat-o în brațe și am dansat împreună cu ea. Era viitorul familiei noastre. Am dat din cap.

– Se vedea că face parte din familia Sinclair. Avea părul acela – dar nu numai asta. Bărbia și mâinile ei mici. Știam că o să fie înaltă. Toți eram înalți – asta până când Bess s-a măritat cu individul ăla scund și apoi Carrie a făcut aceeași greșeală.

– Vrei să spui Brody și William.

– Adio și n-am cuvinte, nu-i așa? zâmbește bunicul. Toți ai noștri erau înalți. Știai că familia mamei mele se trage din primii pelerini de pe corabia Mayflower. Au venit în America să ducă o viață adevărată.

Știi că nu are nicio importanță că oamenii noștri au venit pe corabia Mayflower. Nu e important în viață să fii înalt. Sau blond.

De-asta mi-am vopsit părul: nu-mi doresc să fiu cea mai mare.

Moștenitoare a insulei, a averii și a așteptărilor.

Sau, din nou, poate că-mi doresc.

Bunicul a băut prea mult după o călătorie de-o zi întreagă.

– Să mergem înăuntru? întreb. Nu vrei să stai jos?
Culege un al doilea bujor și mi-l dă.
– Pentru iertare, draga mea.
Îl mângâi pe spatele cocoșat și-i spun:
– Nu mai lua și alții, bine?
Bunicul se apleacă și atinge câteva lalele albe.
– Serios, nu le mai rupe, zic.
Culege un al treilea bujor și chipul său e aspru, disprețuitor. Mi-l
întinde.
– Tu ești Cadence, prima mea nepoată.
– Da.
– Ce s-a întâmplat cu părul tău?
– L-am vopsit.
– Nu te-am recunoscut.
– E în regulă.
Bunicul arată către bujorii pe care-i țin în mână.
– Trei flori pentru tine. Meriți trei flori.
Arată demn de milă. Arată puternic.
Îl iubesc, dar nu sunt sigură că-mi place de el. Îl iau de mână și îl
conduc înăuntru.

20.

A fost odată ca niciodată un rege care avea trei fiice frumoase. Îi erau mai dragi ca lumina ochilor. Într-o bună zi, la vremea la care tinerele ajunseseră la vârsta măritişului, un dragon înspăimântător, cu trei capete, a pus stăpânire pe regat, arzând sate întregi cu respirația sa învăpăiată. Distrugea holdele și aprindea bisericile. Omora copii și bătrâni și pe oricine îi ieșea în cale.

Regele a promis mâna uneia dintre prințese oricui reușea să răpună dragonul. Eroi și luptători au venit înveșmântați în armuri din cap până-n picioare, călărind armăsari curajoși și purtând paloșe și sulite.

Unul câte unul, însă, bărbații au sfârșit-o înfulecați de dragon.

Văzând acestea, regele și-a zis că poate o fecioară ar fi în stare să topească inima dragonului, izbutind acolo unde dăduseră greș atâția războinici. A trimis-o pe fiica sa cea mare să-i ceară dragonului îndurare, dar acesta n-a ascultat nici măcar un cuvânt din rugămințile ei. A înghițit-o întreagă.

Atunci regele și-a trimis cea de-a doua fiică să-l înduplece pe dragon să aibă milă de ei, însă dragonul a făcut la fel. A înghițit-o înainte ca fata să poată rosti o vorbă.

Regele a trimis-o și pe fiica sa cea mică să-l implore pe dragon să i se facă milă. Această fiică era atât de drăguță și de deșteaptă, încât tatăl ei era sigur că va izbuti acolo unde toți ceilalți își pierduseră viața.

Ei bine, nu. Dragonul pur și simplu a mâncat-o.

Regele era îndurerat, regretând amarnic. Rămăsese singur pe lume.

Și acum dați-mi voie să întreb: pe fete cine le-a omorât? Dragonul? Sau tatăl lor?

A doua zi, după ce a plecat bunicul, mami l-a sunat pe tati să anuleze excursia în Australia. A urmat o porție de țipete și negocieri.

În cele din urmă, hotărâsc că mă voi duce la Beechwood timp de patru săptămâni peste vară, apoi îl voi vizita pe tati în Colorado, unde n-am fost niciodată. Fiindcă tati insistă. Nu vrea să piardă toată vara cu mine. Altfel apelează la avocați.

Mami le sună pe mătuși. Poartă conversații lungi cu ele de pe verandă. Nu pot să aud nimic, cu excepția câtorva fraze: *Cadence este atât de delicată, are nevoie de multă odihnă. Doar patru săptămâni, nu toată vara. Să nu o deranjeze nimic, însănătoșirea trebuie să aibă loc treptat.*

De asemenea, *Pinot Grigio, Sancerre, poate niște Riesling, cu siguranță nu Chardonnay.*

21.

Camera mea este aproape goală acum. Mai am așternuturile și o cuvertură pe pat. Un laptop pe birou, câteva creioane. Un scaun.

Am câteva perechi de blugi și niște pantaloni scurți. Mai am tricouri și cămăși de flanelă, câteva pulovere călduroase. Un costum de baie, o pereche de teniși, o pereche de saboti Crocs și o pereche de ghete. Două rochii și niște pantofi cu toc. O haină groasă, o haină de vânătoare și un sac de pânză groasă.

Rafturile sunt goale. Fără poze, fără postere. Fără jucării vechi.

DE DAT: un set cu periută de dinți pentru călătorie, pe care mi la cumpărat mami ieri.

Am deja periută de dinți. Nu știu de ce mi-a luat alta. Femeia aia cumpără lucruri numai ca să le cumpere. E dezgustător.

Mă duc până la bibliotecă și dau peste fata care mi-a luat perna. Stă în continuare rezemată de zid. Îi pun periută de dinți în pahar.

DE DAT: haina de vânătoare oliv a lui Gat. Cea pe care am purtat-o în noaptea în care ne-am ținut de mâini, ne-am uitat la stele și am vorbit despre Dumnezeu. Nu i-am mai dat-o înapoi.

Ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să-l dau înapoi. Știu asta. Dar n-am putut s-o fac. Era tot ce-mi mai rămăsese de la el.

Însă asta e o dovadă de slăbiciune și de prostie din partea mea. Gat nu mă iubește.

Nici eu nu-l iubesc – și poate că nici n-am făcut-o vreodată.

O să-l văd poimăine și nu-l iubesc și nici nu vreau haina lui.

22.

Pe la zece seara, cu o noapte înainte să plecăm spre Beechwood, sună telefonul. Mami e la duș, așa că răspund eu.

O respirație greoaie. Apoi râsete.

– Cine e?

– Cady?

Un copil, din câte îmi dau seama.

– Da.

– Aici e Taft.

Fratele lui Mirren. Ce lipsă de maniere.

– Cum de ești treaz?

– E adevărat că ești dependentă de droguri? mă întreabă Taft.

– Nu.

– Ești sigură?

– Ai sunat să întrebi dacă sunt dependentă de droguri?

Nu mai vorbisem cu Taft după accident.

– Suntem la Beechwood, îmi spune. Am ajuns aici azi-dimineață.

Mă bucur că schimbă subiectul. Îmi iau un ton voios:

– Venim și noi mâine. E frumos acolo? Ai fost să înoți?

– Nu.

– Te-ai dat în leagănul ăla din cauciuc?

– Nu, zice Taft. Sigur nu ești dependentă de droguri?

– Nici nu înțeleg de unde ți-a venit asemenea idee.

– De la Bonnie. Mi-a zis că trebuie să am grijă cu tine.

– Nu te lua după Bonnie, îi spun. Ia-te după ce spune

Mirren.

– Asta zic și eu. Dar Bonnie e singura care mă crede când vorbesc despre Cuddledown, zice el. Și am vrut să te sun. Dar nu și dacă ești dependentă de droguri, fiindcă dependenții de droguri nu știu pe ce lume sunt.

– Nu sunt dependentă de droguri, piticule, îi răspund.
Deși e posibil să mint.

– Cuddledown este bântuită, spune Taft. Pot să vin să dorm cu tine la Windemere?

Îmi place de Taft. Chiar îmi place. E ușor într-o doagă și plin de pistrui, iar Mirren îl iubește mai tare decât pe gemene.

– Nu e bântuită. Doar bate vântul prin casă, spun. Și la Windemere bate la fel. Se aud geamurile răpăind.

– Este și bântuită, spune Taft. Mami nu mă crede și nici Liberty.

Când era mic, Taft era genul de copil care credea că sunt monștri în dulap. Mai târziu, a fost convins că există un monstru marin care trăiește sub doc.

– Roag-o pe Mirren să te ajute, îi spun. O să-ți citească o poveste ca să adormi sau o să-ți cânte.

– Crezi?

– Așa o să facă. Și când ajung eu acolo, te iau să facem scufundări cu tubul de oxigen și să ne dăm cu colacul și să vezi ce vară mișto o să fie, Taft.

– Bine, zice.

– Nu te teme de bătrâna Cuddledown, îi mai spun. Arată-
i tu cine e șeful acolo. Ne vedem mâine.

Îmi închide fără să-și ia la revedere.

PARTEA A TREIA
Vara numărul șaptesprezece

23.

În Woods Hole, portul din oraș, mami și cu mine lăsăm câinii să coboare din mașină și ne târâm bagajele până în locul unde ne așteaptă mătușa Carrie pe doc.

Carrie o îmbrățișează lung pe mami, înainte de-a ne ajuta să urcăm bagajele și câinii în șalupă.

– Ești mai frumoasă ca oricând, spune ea. Și slavă Domnului că ești aici.

– Ah, taci din gură, răspunde mami.

– Știu că ai fost bolnavă, îmi spune mătușa Carrie.

E cea mai înaltă dintre mătușile mele și cea mai învârstă dintre fiicele familiei Sinclair. Are un pulover lung din cașmir. Dungile din jurul gurii i s-au adâncit. Poartă o bijuterie antică din jad care a fost a bunicii.

– Nimic atât de grav încât să nu se poată rezolva cu un Percocet și câteva înghițituri de votcă, îi răspund.

Carrie începe să râdă, dar mami se apleacă spre ea și spune:

– Nu ia Percocet. Ia un medicament care nu dă dependență, prescris de doctor.

Nu e adevărat. Medicamentul care nu dă dependență n-a funcționat.

– E cam slabă, spune Carrie.

– Din cauză că bea multă votcă, spun. Mă face să mă simt plină.

– Nu prea poate să mănânce când are dureri, îi explică mami. I se face greață de la durere.

– Bess a făcut plăcinta cu afine care-ți place ție, îmi spune mătușa Carrie.

Apoi o îmbrățișează din nou pe mami.

– Ce vă mai îmbrățișați, spun. Înainte n-aveați obiceiul ăsta.

Mătușa Carrie mă îmbrățișează și pe mine. Miroase a parfum scump, cu iz de lămâiță. N-am văzut-o de mult timp.

Ieșim din port în aerul rece, înțepător. Stau în partea din spate a șalupei, în timp ce mami se postează alături de mătușa Carrie, în spatele volanului. Îmi las mâna să alunece în apă. Îmi stropesc breteaua sacului de voiaj.

O să-l văd pe Gat în curând.

Gat, Gat al meu, care nu mai e Gat al meu.

Casele. Cei mici, mătușile, *Mincinoșii*.

O să aud țipetele pescărușilor, o să mănânc gogoșele și plăcintă de afine și înghețată făcută în casă. O să aud pocniturile mingilor de tenis, lătratul câinilor, ecoul propriei respirații în timp ce fac scufundări cu tubul de oxigen. O să facem focuri de tabără mirosind a cenușă.

Oare o să mă mai simt ca acasă?

În scurt timp, ne răsare în fața ochilor insula Beechwood, profilul ei familiar ca un miraj. Prima casă pe care o văd este Windemere, cu multiplele ei acoperișuri ascuțite. Camera aceea din dreapta, din capătul îndepărtat, este a lui mami, uite perdelele ei de un albastru-pal. Camera mea dă spre interiorul insulei.

Mătușa Carrie întoarce barca pe când ne apropiem de extremitatea insulei și pot să văd Cuddledownul, arătând îndesat, ca o cutie, la nivelul cel mai de jos al terenului. Apoi un golfuleț nisipos, ascuns la capătul unor scări lungi de lemn – plaja cea mică.

Perspectiva se schimbă când înconjurăm insula către partea estică. Nu văd mare lucru din Red gate printre copaci, însă îi zăresc

stucaturile roșii. După care urmează plaja cea mare, unde se poate ajunge coborând o altă scară de lemn.

Clairmont este poziționată în punctul cel mai înalt al insulei, cu vedere spre ocean în trei direcții. Îmi întind gâtul ca să-i văd foisorul prietenos – și descopăr că nu mai e acolo. Copacii care umbreau pe vremuri curtea cea mare, în pantă, au dispărut de asemenea. În loc de casa victoriană cu șase dormitoare, veranda care înconjura întreaga clădire și o bucătărie suficient de încăpătoare încât să putem lua și masa acolo, în loc de casa în care bunicul și-a petrecut fiecare vară dintotdeauna, descopăr o clădire modernă, aerodinamică, cocoțată pe un deal stâncos. Într-o parte e o grădină japoneză, în cealaltă parte doar stânci golașe. O casă numai sticlă și metal. Rece.

Carrie oprește motorul, ca să ne auzim mai ușor.

- Aceasta este noua Clairmont, spune ea.
- Anul trecut abia dacă era un schelet. Și nu mi-aș fi imaginat că o s-o lase fără peluză, spune mami.

- Așteaptă să vezi cum arată în interior. Toți pereții sunt goi și ieri, când am ajuns aici, nu avea nimic în frigider, decât niște mere și o felie de Havarti.

- De când îi place Havarti? întreabă mami. Havarti nici măcar nu e un soi de brânză bună.

- Nu știe ce să cumpere. Ginny și Lucille, asta e noua bucătăreasă, fac numai ce le zice el să facă. A mâncat pâine prăjită cu brânză. Dar am făcut eu o listă enormă și s-au dus la piață în Edgartown. Acum avem mâncare pentru câteva zile.

Mami tremură.

- Ce bine că suntem aici.

Eu mă holbez la clădirea cea nouă, în timp ce mătușile stau de vorbă. Știam că bunicul făcuse renovări, desigur. El și cu mami vorbiseră despre bucătăria cea nouă când venise în vizită la noi, cu

câteva zile în urmă. Frigiderul și un congelator în plus, sertarul de încălzit mâncarea și raftul de condimente.

Nu mă gândisem că o să facă praf casa. Că n-o să mai fie peluza. Nici copacii. În special arțarul imens, cu leagănul de cauciuc. Copacul ăla probabil avea vreo sută de ani.

Un val se ridică brusc, albastru-întunecat, sărind din mare ca o balenă. Se arcuiește deasupra mea. Mușchii cefei mi se contractă într-un spasm și îmi înțepenește gâtul. Mă ghemuiesc sub greutatea lui. Îmi urcă tot sângele în cap. Mă înec.

Mă cuprinde tristețea, o tristețe insuportabilă, când mă gândesc la arțarul ăla minunat, cu leagănul. Nu i-am spus niciodată copacului cât de mult îl iubim. Nu i-am dat niciodată un nume, n-am făcut niciodată nimic pentru el. Ar mai fi putut să trăiască mult și bine.

Mi se face atât de frig, îngrozitor de frig.

– Cadence?

Mami se apleacă asupra mea.

Mă întind și o apuc de mână.

– Poartă-te normal în clipa asta, îmi șoptește ea. În clipa asta.

– Ce?

– Pentru că ești. Pentru că poți fi.

În regulă. În regulă. Nu era decât un copac.

Doar un copac cu un leagăn de cauciuc, care îmi plăcea la nebunie.

– Nu face o scenă, șoptește mami. Respiră adânc și ridică-te.

Fac ce-mi cere imediat ce sunt în stare, cum am făcut întotdeauna.

Mătușa Carrie încearcă să ne distragă atenția, vorbind pe un ton vesel.

– Grădina cea nouă e drăguță, odată ce te obișnuiești cu ea, ne spune. Avem și un loc unde putem să ne așezăm la cocteiluri. Taft și Will descoperă tot felul de pietre ciudate.

Întoarce barca spre țărm și dintr-odată îi văd pe *Mincinoși* așteptând, nu pe doc, ci lângă gardul de lemn, bătut de vreme, care mărginește aleea ce înconjoară insula.

Mirren stă cu picioarele pe partea de jos a balustradei, dând din mâini bucuroasă, cu părul fluturându-i în vânt.

Mirren, numai miere și zahăr, curiozitate și ploaie. Johnny topăie pe loc și din când în când face roata.

Johnny. Argint-viu. Sudoare. Și sarcasm.

Gat, Gat al meu, odată ca niciodată Gat al meu – a venit și el să mă vadă. Stă ceva mai departe de stinghiile gardului, pe dealul stâncos care acum duce la Clairmont. Face ca semaforul, bâțându-și brațele după o schemă complicată, de parcă ar trebui să înțeleg un cod secret. Contemplare și entuziasm. Ambiție și cafea tare.

Bine-ai venit acasă, îmi spun. Bine-ai venit acasă.

24.

Mincinoșii nu coboară pe doc când ancorăm și nici mătușa Bess sau bunicul. În schimb, se adună cei mici: Will și Taft, Liberty și Bonnie.

Băieții, amândoi de zece ani, își trag șuturi și sar unul la altul. Taft vine în goană și mă apucă de mână. Îl iau în brațe și îl învârt. E surprinzător de ușor, de parcă tot corpul lui pistruiat ar fi făcut din zbor de pasăre.

– Te simți mai bine? îl întreb.

– Avem batoane de înghețată în congelator! strigă el.

Trei feluri diferite!

– Serios, Taft. Azi-noapte la telefon erai varză rău.

-
- Ba nu eram.
 - Ba da.
 - Mi-a citit Mirren o poveste. După aia m-am dus la culcare. Fără probleme.

Îi ciufulesc părul auriu ca mierea.

- E doar o casă. Multe case par înspăimântătoare noaptea, dar dimineața arată din nou prietenoase.

- Oricum, nu stăm la Cuddledown, zice Taft. Ne-am mutat în noua Clairmont împreună cu bunicul acum.

- Așa ați făcut?

- Trebuie să păstrăm ordinea acolo și să nu ne purtăm aiurea. Deja ne-am mutat lucrurile. Și Will a prins trei meduze pe plaja cea mare și un crab mort. Vii să le vezi?

- Sigur.

- Crabul îl ține în buzunar, dar meduzele stau într-o găleată cu apă, spune Taft și o ia la goană.

Mami și cu mine traversăm insula spre Windemere, aflată la mică distanță dacă o iei pe pasarela de lemn. Gemenele ne ajută cu valizele.

Bunicul și mătușa Bess stau în bucătărie. În niște vase de pe blat sunt flori sălbatice, iar mătușa Bess freacă o chiuvetă deja curată cu un burete sârmos Brillo, în timp ce bunicul citește Martha's Vineyard Times.

Bess e mai blândă decât surorile ei și mai blondă, dar tot din același aluat. Poartă niște jeanși albi, o bluză de bumbac albastru marin și bijuterii bătute în diamante. Își scoate mănușile de plastic și o sărută pe mami, apoi mă îmbrățișează, prea mult și prea lung, de parcă ar încerca să extragă din mine vreun mesaj adânc, secret. Miroase a clor și a vin.

Bunicul se ridică, dar nu traversează bucătăria până nu termină Bess cu îmbrățișatul.

– Bună, Mirren, spune pe un ton vesel. Mă bucur să te văd.

– Face asta destul de des, ne spune Carrie mie și lui mami. Să boteze oamenii Mirren, când nu-i cheamă așa.

– Știi că nu e Mirren, zice bunicul.

Adulții vorbesc între ei, iar eu rămân cu gemenele. Arată ciudat în saboți Crocs și rochii de vară. Trebuie să aibă aproape paisprezece ani. Au picioare puternice, ca Mirren, și ochii ei albaștri, însă au fețele ciupite.

– Părul tău e negru, spune Bonnie. Arăți ca un vampir mort.

– Bonnie! o plesnește Liberty.

– Adică, ce-am zis în plus, fiindcă toți vampirii sunt morți, continuă Bonnie. Dar au cearcăne sub ochi și pielea albă, ca tine.

– Poartă-te frumos cu Cady, șoptește Liberty. Știi ce ne-a zis mama.

– Dar mă port frumos, răspunde Bonnie. Mulți vampiri sunt extrem de sexy. E o chestie dovedită.

– Ți-am spus că n-am chef să te aud vorbind despre toate scârboșeniile moarte vara asta, spune Liberty. A fost suficient de rău azi-noapte. Se întoarce spre mine: Bonnie e obsedată de chestii moarte. Citește cărți despre ele și după aia nu poate să doarmă.

Devine enervant când trebuie să împărți camera cu ea.

Liberty îmi spune toate astea fără să se uite o clipă în ochii mei.

– Vorbeam despre părul lui Cady, zice Bonnie.

– Nu-i nevoie să-i spui că arată ca o moartă.

– E în regulă, îi răspund lui Bonnie. Nu-mi pasă ce crezi, așa că e perfect în regulă.

25.

Toată lumea se îndreaptă spre noua Clairmont, lăsându-ne pe mine și pe mami să despachetăm. Eu îmi arunc sacul și plec să-i caut pe *Mincinoși*.

Dintr-odată sar toți pe mine ca niște cățeluși. Mirren mă ia în brațe și mă învârte. Johnny o apucă pe Mirren, Gat îl apucă pe Johnny, ne apucăm toți unii pe alții și țopăim. Apoi ne desprindem și o luăm spre Cuddledown.

Mirren spune bucuroasă cât de bine îi pare că Bess și cei mici stau cu bunicul vara asta. Are nevoie să fie cineva alături de el acum. Plus că e imposibil să te afli în preajma lui Bess, care e obsedată de curățenie. Și plus că, cel mai important, noi, *Mincinoșii*, avem Cuddledownul numai pentru noi. Gat spune că o să ne pregătească un ceai fierbinte, ceaiul fierbinte este noul lui viciu. Johnny îl face cretin cu pretenții. Însă îl urmăim cu toții pe Gat în bucătărie. Pune apa la fiert.

Sunt ca o morișcă, vorbesc unul peste altul, certându-se plini de vervă, exact ca în vremurile bune. Deși Gat încă nu și-a ridicat privirea spre mine.

Eu nu-mi pot lua ochii de la el.

Este atât de frumos. Atât de Gat. Îi cunosc arcuirea buzei de sus, umerii puternici. Felul în care își îndeasă tricoul în blugi doar pe jumătate, tenișii lui roși la călcâie, felul în care își atinge cicatricea de la sprânceană fără să-și dea seama că o face.

Sunt atât de furioasă pe el. Și atât de fericită să-l văd.

Probabil că el a depășit momentul, cum ar fi făcut orice altă persoană echilibrată. Gat nu și-a petrecut ultimii doi ani într-o carapace, cu dureri de cap, plângându-și de milă. A ieșit în oraș cu fetele din New York City încălțate în balerini, le-a dus la restaurante

chinezești și la concerte. Dacă nu e împreună cu Raquel, probabil că e cu alta sau cu încă trei.

– Ai părul altfel, îmi zice Johnny.

– Da.

– Îți stă bine, totuși, spune Mirren.

– E atât de înaltă, zice Gat, făcându-și de lucru cu cutiile de ceai, iasomie, English Breakfast și altele asemenea. Parcă nu erai atât de înaltă, Cady, nu-i așa?

– Se cheamă că am crescut, spun. Nu sunt eu de vină.

Cu două veri în urmă, Gat era cu câțiva centimetri mai înalt decât mine. Acum suntem aproape egali.

– N-am nimic împotriva să crească lumea, spune Gat, în continuare fără să ridice ochii spre chipul meu. Numai să nu te faci mai înaltă ca mine.

Oare flirtează?

Asta face.

– Johnny mă lasă întotdeauna să fiu cel mai înalt, continuă Gat.

Nu-mi face probleme.

– Ca și cum aş avea de ales, mormăie Johnny.

– Oricum, rămâne în continuare Cady a noastră, spune Mirren loială. Probabil că și noi arătăm diferit în ochii ei.

Și totuși nu. Arată toți la fel. Gat în tricoul ăla vechi, verzui, pe care îl purta și cu două veri în urmă. Zâmbetul amabil, felul lui de-a se apleca înainte, nasul acela dramatic.

Johnny, lat în umeri, în blugi și o cămașă roz în carouri, atât de veche încât are marginile zdrențuite; Johnny are unghiile mâncate și părul tuns militar.

Mirren, ca o pictură preraphaelită, cu bărbia pătrătoasă a familiei Sinclair. Își poartă părul lung și des ridicat în vârful capului și are pe

ea o pereche de pantaloni scurți și partea de sus a unui costum de baie.

Este atât de reconfortant. Îi iubesc atât de mult.

Oare va conta pentru ei faptul că nu reușesc să țin minte nici măcar circumstanțele de bază ale accidentului? Am pierdut atât de multe dintre lucrurile pe care le-am făcut împreună în vara cu numărul cincisprezece. Mă întreb dacă mătușile au discutat despre mine.

Nu vreau să se uite la mine ca și cum aș fi bolnavă. Sau ca și cum nu-mi merge mintea.

– Povestește despre facultate, spune Johnny.

Stă cocoțat pe blatul de bucătărie.

– Unde o să mergi?

– Nicăieri, deocamdată.

Ăsta e un adevăr pe care nu am cum să-l evit. Sunt surprinsă că n-au aflat încă.

– Cum?

– De ce?

– N-am absolvit. Am lipsit prea mult de la școală după accident.

– Ei, la naiba! țipă Johnny. Ce oribil. Nu poți să mergi la școala de vară?

– Nu pot să merg și la școala de vară și să vin aici. Pe lângă asta, o să mă descurc mai bine dacă mă înscriu după ce îmi termin cursurile.

– Ce-o să studiezi? întreabă Gat.

– Hai mai bine să vorbim despre altceva.

– Dar vrem să știm, spune Mirren. Cu toții.

– Serios, zic. Hai, altceva. Cum stai cu dragostea, Johnny?

– La naiba, iar începe.

Ridic din sprâncene.

– Când ești așa chipeș ca mine, apele nu sunt niciodată liniștite, glumește el.

– Eu am un iubit pe care-l cheamă Drake Loggerhead, spune Mirren. O să meargă la Pomona, la fel ca mine. Am avut relații sexuale de câteva ori, dar întotdeauna cu prezervativ. Îmi aduce trandafiri galbeni în fiecare săptămână și are mușchi mișto. Johnny scuipă ceaiul din gură. Gat și cu mine izbucnim în râs.

– Drake Loggerhead? întreabă Johnny.

– Da, spune Mirren. Ce-i așa de amuzant?

– Nimic.

Johnny scutură din cap.

– Suntem împreună de cinci luni, continuă Mirren. Își petrece vara asta în expediții cu cei de la Outward Bound, așa că o să aibă și mai mulți mușchi când ne vedem data viitoare.

– Probabil că glumești, spune Gat.

– Doar un pic, răspunde Mirren. Dar îl ador.

O strâng de mână. Sunt bucuroasă că are pe cineva de care să fie îndrăgostită.

– O să te întreb mai târziu despre relațiile sexuale, o ameninț eu.

– După ce pleacă băieții, spune Mirren. O să-ți povestesc totul.

Ne lăsăm ceștile de ceai și coborâm pe plaja cea mică. Ne scoatem pantofii și ne mișcăm degetele de la picioare în nisip. Sunt scoici mici, ascuțite.

– Nu voi lua cina la noua Clairmont, spune Mirren pe un ton hotărât. Și nici micul dejun. Nu anul ăsta.

– De ce nu? întreb.

– Greu de suportat, spune ea. Mătușile. Cei mici. Bunicul. Și-a pierdut mințile, știi?

Dau din cap.

– Prea suntem toți la grămadă acolo. Nu vreau decât să stau cu voi aici, spune Mirren. N-am chef să-mi pierd vremea în casa aia nouă și rece. Oamenii ăia sunt bine mersi și fără mine.

– Și eu la fel, zice Johnny.

– Și eu, zice Gat.

Îmi dau seama că au discutat ideea asta înainte să vin eu.

26.

Mirren și cu Johnny intră în apă cu tuburi de oxigen și labe în picioare. Dau din labe în căutare de homari. Probabil că sunt doar meduze și crabi micuți, dar chiar dacă nu prindem mai nimic, întotdeauna ne-a plăcut să facem scufundări pe plaja cea mică.

Gat stă împreună cu mine pe un pled colorat ca un batic. Îi privim pe ceilalți în tăcere.

Nu știu cum să vorbesc cu el.

Îl iubesc.

A fost un nesimțit.

N-ar trebui să fiu îndrăgostită de el. Sunt o proastă că încă îl iubesc. Trebuie să mi-l scot din minte.

Poate că încă mai crede că sunt drăguță. Chiar și cu părul ăsta al meu și cearcănele de sub ochi. Poate.

Se vede cum îi tresaltă mușchii spatelui pe sub tricou. Curba gâtului, arcuirea delicată a urechii. O aluniță maro pe o parte a gâtului. Albul unghiilor sale. Îl sorb cu nesaț, după o despărțire atât de lungă.

– Nu te uita la picioarele mele de trol, spune Gat brusc.

– Ce?

– Sunt hidoase. Un trol s-a strecurat în camera mea noaptea, mia luat picioarele mele normale și m-a lăsat cu picioarele astea grosolane de trol.

Gat își îndeasă picioarele sub un prosop, ca să nu i le văd.

– Acum știi adevărul.

Mă simt ușurată că vorbim despre nimicuri.

– N-ai decât să porți pantofi.

– Nu port pantofi pe plajă – își împinge picioarele afară de sub prosop. N-arată rău. Trebuie să mă prefac că totul e în

regulă, până dau de trolul ăla. Apoi o să-l omor și o să-mi iau picioarele normale înapoi. Ai ceva arme?

– Nu.

– Haide.

– Hm. Există un vătrai la Windemere.

– Perfect. Cum dăm cu ochii de trol, îl omorâm cu vătraiul ăsta al tău.

– Dacă ții morțiș.

Mă întind pe spate și îmi acopăr ochii cu brațul. Rămânem tăcuți pentru un moment.

– Trolii sunt nocturni, adaug.

– Cady? șoptește Gat.

Îmi întorc fața ca să mă uit în ochii lui.

– Da?

– Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

– Cum?

Stă atât de aproape de mine, încât am putea să ne sărutăm.

– Credeam că n-o să te mai văd niciodată. După tot ce s-a întâmplat, apoi când nu te-ai mai întors aici vara următoare...

De ce nu mi-ai scris? îmi vine să-i spun. *De ce nu m-ai sunat tot timpul ăsta?*

Îmi atinge fața.

– Sunt atât de bucuros că ești aici, spune el. Sunt atât de bucuros că am șansa asta.

Nu știu ce e între noi. Chiar nu știu. Ce nesimțit.

– Dă-mi mâna, îmi spune.

Nu sunt sigură că asta vreau să fac.

Dar apoi desigur că asta vreau să fac.

Are pielea caldă și plină de nisip. Ne împletim degetele și închidem ochii ferindu-ne de soare.

Stăm pur și simplu întinși acolo. Ținându-ne de mâini. Mă mângâie în centrul palmei cu degetul mare, cum făcea cu două veri în urmă sub lumina stelelor. Și mă topesc.

27.

Camera mea de la Windemere are lambriuri de lemn și e zugrăvită într-o nuanță de crem. Am o cuvertură în carouri pe pat. Carpeta de pe jos seamănă cu preșurile zdrențuite pe care le vezi prin hanurile de țară.

Ai fost aici cu două veri în urmă, îmi spun singură, în această cameră, în fiecare noapte. În această cameră, în fiecare dimineață.

Să presupunem că citeai, te jucai pe iPad, îți alegeai hainele. Ceți amintești?

Nimic.

Pereții camerei sunt plini cu planșe de botanică, făcute cu gust, pe lângă alte câteva tentative artistice de-ale mele: o acuarelă cu arțarul care străjuia pe vremuri peluza de la Clairmont și două desene în creion, una cu bunica Tipper și câinii ei, Prințul Philip și Fatima, iar celălalt cu tata. Trag afară din dulap coșul de rufe din răchită, dau jos toate desenele și le pun în coș.

Am un raft de bibliotecă plin cu ediții de buzunar, cărți pentru tineret și povești, pe care le citeam cu câțiva ani în urmă. Cărți de basme pentru copii citite și răscitite. Le dau jos și le așez într-un teanc afară pe hol.

– Vrei să dai volumele astea? Dar ție îți plac cărțile, spune mami.

Tocmai ieșise din camera ei, îmbrăcată în haine curate pentru cină. Ruj de buze.

– Le putem dona uneia dintre bibliotecile din Vineyard, spun. Sau la magazinele Armatei Salvării.

Mami se apleacă să se uite printre volume.

– Am citit *Trai de vrăjitor* împreună, îți aduci aminte?

Dau din cap.

– Și asta, de asemenea. *Cele nouă vieți ale lui Christopher Chant*. Când ai împlinit opt ani. Voiai să citești totul, dar încă nu știai să citești suficient de bine, așa că vă citeam, ție și lui Gat, ore întregi.

– Nu și lui Johnny și Mirren?

– Ei doi nu erau în stare să stea potoliți, spune mami. Nu vrei să le păstrezi pe astea?

Se întinde spre mine și mă mângâie pe obraz. Mă retrag.

– Vreau ca lucrurile astea să găsească o casă mai bună, îi spun.

– Speram că o să te simți mai bine, odată ce ne-am întors pe insulă, asta-i tot.

– Tu ai scăpat de toate lucrurile lui tati. Ai cumpărat o canapea nouă, veselă nouă, bijuterii noi.

– Cady.

– Nu mai e nimic în toată casa asta care să arate că a trăit vreodată împreună cu noi, cu excepția mea. De ce tu poți să ștergi pur și simplu existența tatălui meu, iar eu nu pot... – Să-ți ștergi propria existență? zice mami.

– Alți oameni ar putea să folosească toate astea! izbucnesc, arătând spre grămada de cărți. Oameni care chiar au nevoie de ele. Nu crezi că poți să faci bine pe lumea asta?

În clipa aceea, Poppy, Bosh și Grendel se reped în sus pe scări, blocând tot holul unde stăteam, și încep să ne miroasă și să ne lingă mâinile și să ne lovească cu cozile lor stufoase peste genunchi.

Mami și cu mine rămânem tăcute.

În cele din urmă, îmi spune:

– E în regulă dacă vrei să lenevești pe plaja cea mică sau cum țiioi fi petrecut timpul în după-amiaza asta. E în regulă să-ți dai cărțile, dacă este atât de important pentru tine. Dar mă aștept să vii la

Clairmont pentru cină într-o oră, cu zâmbetul pe față, pentru bunicul. Fără certuri. Fără scuze. Ai înțeles? Dau din cap.

28.

A rămas un bloc de desen, de acum câteva veri, când Gat și cu mine eram obsedați de colile liniate. Făceam desene după desene, umplând pătrățelele cu creioane colorate, ca să ne iasă portrete pixelate.

Îmi găsesc un pix și notez toate amintirile pe care le am despre vara numărul cincisprezece.

Acele S'more, înotatul. Podul și întreruperea.

Mâna lui Mirren, lacul ei auriu de unghii ciupit, ținând canistra cu benzină pentru șalupă.

Mami, fața ei încordată, întrebând: *Perlele negre?*

Picioarele lui Johnny, fugind în jos pe scările de la Clairmont spre șopronul pentru bărci.

Bunicul, ținându-se de un copac, chipul său luminat de strălucirea unui foc de tabără.

Și noi, toți patru, *Mincinoșii*, râzând atât de tare, încât amețiserăm și ni se făcuse rău.

Încep o pagină separată pentru accidentul în sine. Ce mi-a spus mami și ce bănuiesc eu. Trebuie să mă fi dus singură să înot pe plaja cea mică. M-am lovit cu capul de o piatră. Probabil că m-am luptat să ajung înapoi la mal. Mătușa Bess și cu mami mi-au dat ceai. Am fost diagnosticată cu hipotermie, probleme respiratorii și un traumatism cranian care n-a apărut pe niciuna dintre tomografi.

Lipesc paginile pe peretele de deasupra patului meu. Adaug și câteva bilețele cu întrebări.

De ce am intrat singură în apă noaptea?

Unde îmi erau hainele?

Chiar mă lovisem la cap în timp ce înotam sau s-a întâmplat altceva? E posibil să mă fi lovit cineva mai devreme? Eram oare victima unei crime?

Și ce se întâmplase între mine și Gat? Ne-am certat? I-am făcut ceva rău?

A încetat să mă mai iubească și s-a întors la Raquel?

Iau hotărârea ca tot ce aflu în următoarele patru săptămâni să ajungă pe peretele de deasupra patului meu de la Windemere. Voi dormi sub toate aceste însemnări și le voi studia în fiecare dimineață.

Poate că dintre toți pixelii ăștia va ieși la iveală, până la urmă, o imagine.

În spatele meu stă de ceva vreme o vrăjitoare, așteptând un moment de slăbiciune. Ține în mână o statueta de fildeș reprezentând o gâscă. Este o sculptură foarte complicată. Mă întorc și o admir doar pentru o clipă, înainte ca vrăjitoarea să o lege în direcția mea cu o forță uluitoare. Conexiunea se produce, statueta pocnindu-mă în frunte și lăsând în urmă o gaură. Simt cum mi se desprinde osul. Vrăjitoarea leagă statueta din nou și mă pocnește deasupra urechii drepte, făcându-mi zob craniul. Îmi aplică lovitură după lovitură, până când așchii de oase împrăștiă tot patul, amestecându-se cu cioburile frumuseții ăleia de gâscă.

Îmi găsesc pastilele și sting lumina.

– Cadence? mă strigă mami de pe hol. E momentul să mergem la cină la noua Clairmont.

Nu pot să mă duc.

Nu pot. N-o să mă duc.

Mami îmi promite o ceașcă de cafea, ca să mă ajute să rămân trează câtă vreme își fac efectul medicamentele. Îmi spune că a trecut așa de mult timp de când nu m-au văzut mătușile și nici verișorii mei, de altfel. Am obligații de familie.

Nu sunt în stare să simt decât spărtura din craniu și durerea care îmi săgetează creierul. Orice altceva se pierde în fundal.

În cele din urmă, pleacă fără mine.

29.

Spre miezul nopții, casa începe să huruie – exact lucrul de care se speriasse Taft la Cuddledown. În toate casele de aici se aud zgomote. Sunt case vechi și insula e bătută de vânturile mării.

Încerc să adorm la loc.

Nu.

Cobor pe verandă. Mi-a trecut durerea de cap.

Mătușa Carrie merge pe pasarela de lemn, cu spatele la mine, îmbrăcată în cămașă de noapte și având în picioare o pereche de cizme îmblănite. Pare foarte slabă, cu oasele pieptului ieșite în afară și pomeții obrazilor găunoși.

Se întoarce spre pasarela care duce la Red gate.

Mă așez, uitându-mă după ea. Respirând aerul nopții și ascultând valurile. Câteva minute mai târziu, apare din nou, pe poteca dinspre Cuddledown.

– Cady, îmi zice, oprindu-se și încrucișându-și brațele la piept.

Te simți mai bine?

– Îmi pare rău că am pierdut cina, spun. M-a durut capul.

– O să avem parte de câte o cină în fiecare seară, toată vara.

– Nu poți să dormi?

– Ei, știi și tu – Carrie se scarpină pe gât. Nu pot să dorm fără Ed. O prostie, nu-i așa?

– Nu.

-
- Am început să bântui de colo-colo. Îmi face bine ca exercițiu. Lai văzut pe Johnny?
 - Nu în toiul nopții.
 - Uneori se trezește când mă trezesc și eu. Îl vezi pe undeva?
 - Poți să te uiți dacă are lumina aprinsă.
 - Will are niște coșmaruri îngrozitoare, spune Carrie. Mă trezește țipând și apoi nu mai pot să adorm.
- Simt cum mă ia cu tremurat pe sub bluza de trening.
- Vrei o lanternă? o întreb. E una înăuntru, chiar lângă ușă.
 - A, nu, îmi place întunericul.
- Și iarăși o ia din loc, cu pas greoi, în susul dealului.

30.

Mami e în bucătăria de la noua Clairmont împreună cu bunicul. Îi văd prin ușile de sticlă care se deschid automat.

- Ce devreme te-ai trezit, îmi spune când intru. Te simți mai bine?

Bunicul e îmbrăcat într-un halat de baie în carouri. Mami poartă o rochie de plajă decorată cu niște homari micuți și roz. Face cafea espresso.

- Vrei niște tartine? Bucătăreasa a prăjit și niște șuncă. Sunt în sertarul de încălzit mâncarea.

Traversează bucătăria și lasă câinii înăuntru, Bosh, Grendel și Poppy își bâțâie cozile și le curg balele. Mami se apleacă și îi șterge pe labe cu o cârpă umedă, apoi, cu mintea în altă parte, șterge podeaua unde au lăsat urmele labelor murdare de noroi. Câinii stau ca niște prostuți scumpi ce sunt.

-
- Unde-i Fatima? întreb. Unde e Prințul Philip?
 - Nu mai sunt, zice mami.
 - Cum?
 - Vorbește frumos cu ea, spune bunicul. Se întoarce spre mine:

Au murit de ceva vreme.

- Amândoi?

Bunicul dă din cap.

- Îmi pare rău.

Mă așez lângă el la masă.

- Au suferit?
- Puțin.

Mami aduce o farfurie de tartine cu zmeură și una cu șuncă prăjită și le așază pe masă. Iau o tartină și întind unt și miere pe ea.

- Era o fetiță atât de blondă. O Sinclair din cap până în picioare, i se plânge bunicul lui mami.

- Am vorbit despre părul meu când ai fost la noi în vizită, îi amintesc eu. Nu mă aștept să-ți placă. Bunicilor nu le place niciodată părul vopsit.

- Tu ești părintele. Tu ar trebui s-o obligi pe Mirren să-și schimbe părul ca să fie cum era înainte, îi spune bunicul măică-mii.

Ce s-a întâmplat cu fetița cea blondă care alerga peste tot?

Mami scoate un oftat.

- Am crescut, tată, spune ea. Am crescut.

31.

DE DAT: tentativele artistice din copilărie, planșele botanice.

Îmi iau coșul de rufe de la Windemere și mă îndrept spre Cuddledown. Mirren mă întâmpină pe verandă, ținându-mă de colo.

– E atât de mișto pe insulă! spune ea. Nu-mi vine să cred că sunt din nou aici!

– Ai fost aici vara trecută.

– N-a fost același lucru. Nicio idilă de vară, ca pe vremuri. Se construia noua Clairmont. Toată lumea se simțea mizerabil și eu te tot așteptam, dar până la urmă n-ai mai venit.

– Ți-am zis că o să plec în Europa.

– A, da, știu.

– Ți-am scris o groază, spun.

Cuvintele mele sună ca un reproș.

– Nu pot să sufăr e-mailurile! se plânge Mirren. Le-am citit pe toate, dar nu te supăra pe mine că nu ți-am răspuns. Dacă trebuie să tastez și să mă holbez la telefon sau la calculator, încep să mă simt de parcă aș avea teme de făcut.

– Ai primit păpușa pe care ți-am trimis-o?

Mirren își pune brațele în jurul meu.

– Mi-a fost atât de dor de tine. Nu poți să-ți imaginezi cât de mult.

– Ți-am trimis păpușa Barbie. Aia cu părul lung pe care ne certam noi când eram mici.

Prințesa Butterscotch?

Da.

Eram înnebunită după prințesa Butterscotch.

– Cu care m-ai și pocnit o dată.

– Ai meritat-o!

Mirren începe să sară veselă de colo-colo.

– E la Windemere?

– Ce? Nu. Ți-am trimis-o prin poștă, spune. În iarnă.

Mirren se uită la mine, se încruntă.

– N-am primit-o, Cadence.

-

Cineva a semnat pentru pachet. Ce-o fi făcut mama ta cu el, l-a aruncat într-un dulap fără să-l deschidă?

Eu glumesc, dar Mirren dă din cap.

- E posibil. Are o manie. De pildă, uneori se spală pe mâini și se spală și se tot spală la nesfârșit. Îi obligă pe Taft și pe gemene să se spele și ei. Face curățenie de parcă ar exista un loc special în rai pentru oamenii care au podelele lună. De asemenea, bea prea mult.

- Și mami bea.

Mirren dă din cap.

- Nu suport s-o văd.

- Am pierdut ceva la masa de aseară?

- Nu m-am dus.

Mirren se îndreaptă spre pasarela de lemn care duce de la Cuddledown spre plaja cea mică. O urmez.

- Ți-am spus că n-am de gând să mă prezint vara asta. De ce n-ai venit aici?

- Mi-a fost rău.

- Știm cu toții despre migrenele tale, spune Mirren. Au vorbit mătușile între ele.

Tresar.

- Să nu-ți pară rău pentru mine, bine? Niciodată. Mi se zbârlește pielea pe mine când mă gândesc.

- Nu ți-ai luat pastilele aseară?

- Ba da și m-au lăsat lată.

Am ajuns la plaja cea mică. Mergem amândouă desculțe prin nisipul umed. Mirren atinge carcasa unui crab mort de multă vreme.

Aș vrea să-i spun că stau foarte prost cu memoria, că am suferit un traumatism cranian. Vreau să o întreb despre tot ce s-a întâmplat în vara cu numărul cincisprezece, s-o fac să-mi spună poveștile despre care mami nu vrea să vorbească sau pe care nu le știe. Dar Mirren e atât de luminoasă. N-aș vrea să-i fie și mai milă de mine.

-

De asemenea, sunt încă supărată pe ea din cauza e-mailurilor la care n-a răspuns și din cauză că s-a pierdut păpușa aia cretină, deși sunt sigură că nu e vina ei.

- Johnny și Gat sunt la Red gate sau dorm și ei la Cuddledown?

întreb.

Cuddledown. Doamne, ce pământăi sunt. Parcă aş locui cu niște goblini.

- Fă-i să se mute înapoi la Red gate atunci.

- Nici gând, râde Mirren. Iar tu – gata cu Windemere, bine? Nu vrei să te muți împreună cu noi?

Scutur din cap.

- Mami zice că nu. Am întrebat-o azi-dimineață.

- Ei na, trebuie să te lase!

- Stă pe capul meu întruna de când nu mă simt bine.

- Dar au trecut aproape doi ani.

- Da. Se uită la mine cum dorm. Și mi-a ținut un discurs despre cum ar trebui să petrec mai mult timp cu bunicul și cu cei mici. Sămi întăresc legăturile cu familia. Să zâmbesc frumos.

- Ce rahat.

Mirren îmi arată o mână de pietricele purpurii pe care le-a strâns.

- Poftim.

- Nu, mulțumesc.

Nu vreau să am nimic care să nu-mi trebuiască.

- Te rog, ia-le, spune Mirren. Îmi amintesc cum întotdeauna căutai pietricele purpurii când eram noi mici.

Ține mâna întinsă spre mine, cu palma în sus.

- Vreau să mă revanșez pentru prințesa Butterscotch.

Are lacrimi în ochi.

- Și pentru e-mailuri, adaugă. Vreau să-ți dau ceva, Cady.

- Bine, atunci, spun.

-

Îmi țin mâinile căuș și o las pe Mirren să-mi toarne pietricele în palme. Le vărs în buzunarul din față al hanoracului.

- Te iubesc! strigă ea. Apoi se întoarce și strigă către ocean: O iubesc pe verișoara mea Cadence Sinclair Eastman!

- Nu exagerați un pic?

E Johnny, tropăind pe trepte cu picioarele goale, îmbrăcat într-o pijama veche din flanel cu dungi duble.

Poartă ochelari de soare cu bandă elastică, ce se trag peste cap, și are nasul mânjit cu cremă de soare ca un salvamar.

Lui Mirren îi cade fața, dar doar pe moment.

Îmi exprim sentimentele, Johnny. Asta înseamnă să fii o ființă umană vie, care respiră. Bine?

- În regulă, ființă umană vie, care respiri, răspunde el, lovind-o ușurel cu pumnul în umăr. Dar nu-i nevoie să faci atâta gălăgie cu noaptea în cap. Avem toată vara înaintea noastră.

Mirren își lasă să atârne buza de jos bosumflată.

- Cady nu stă decât patru săptămâni.

- Nu pot să mă iau la ceartă cu tine așa devreme, spune Johnny.

Încă nici nu mi-am luat ceaiul. Ceaiul pentru snobi.

Se apleacă și se uită la coșul de rufe de la picioarele mele.

- Ce-ai aici?

- Planșe de botanică. Și niște schițe de-ale mele mai vechi.

- Ce faci cu ele?

Johnny se așază pe o piatră și eu mă postez lângă el.

- Dau din lucrurile pe care le am, spun. Am început din septembrie. Îți amintești că ți-am trimis eșarfa aia în dungi?

- A, da.

Povestesc despre cum mi-am dat lucrurile unor oameni cărora le vor folosi cu adevărat, despre cum am căutat o casă potrivită pentru

–
ele. Vorbesc despre caritate, punând sub semnul îndoielii materialismul maică-mii.

Vreau ca Johnny și Mirren să mă înțeleagă. Nu sunt o ființă demnă de milă, cu mintea vraște și cine știe ce sindrom ciudat caremi provoacă dureri. Vreau să preiau controlul asupra vieții mele. Vreau să trăiesc conform principiilor mele. Vreau să trec la acțiune, să fac sacrificii.

– Adică nu vrei, nu știu, să mai ai lucruri? mă întreabă Johnny.

– Ce fel de lucruri?

– Eu vreau mereu tot felul de lucruri, spune Johnny, desfăcânduși brațele. O mașină. Jocuri video. Haine scumpe. Îmi plac ceasurile, fiindcă sunt atât de conservatoare. Vreau să am artă adevărată pe pereți, picturi ale unor oameni faimoși, pe care nu le-aș putea cumpăra nici într-un milion de ani. Prăjituri fanteziste pe care le văd în vitrinele brutăriilor. Pulovere, eșarfe. Și în general, chestii din lână cu dungi.

Sau poți să vrei niște desene frumoase pe care le-ai făcut când erai copil, spune Mirren, îngenunchind lângă coșul de rufe. Chestii sentimentale.

Ridică schița în creion ce-o înfățișează pe bunica împreună cu câinii.

– Uite, asta e Fatima și ăsta e Prințul Philip.

– Poți să-i deosebești?

– Desigur. Fatima avea botul ăla borcănat și fața lată.

– Doamne, Mirren, când te apucă pe tine nostalgia, zice

Johnny.

32.

Îl aud pe Gat strigându-mă în timp ce urc pe pasarelă înspre noua Clairmont. Mă întorc și-l văd alergând spre mine, în pantaloni albaștri de pijama și fără bluză.

Gat. Gat al meu.

Oare va fi Gat al meu?

Se oprește în fața mea, răsuflând din greu. Are părul ciufulit. Îi zvâcnesc mușchii abdomenului și pare mai gol decât dacă ar purta costum de baie.

– Johnny mi-a spus că ești jos, pe plaja mică, îmi zice gâfâind. Mam dus întâi acolo să te caut.

– Abia te-ai trezit?

Își freacă buimac ceafa. Se uită în jos să vadă ce are pe el.

– Oarecum. Am vrut să te prind.

– De ce?

– Hai să mergem pe aleea care înconjoară insula.

Ne îndreptăm într-acolo, plimbându-ne cum făceam când eram copii, Gat în față, iar eu după el. Urcăm coama unui deal, apoi dăm ocol clădirii unde locuiesc servitorii, spre locul de unde se vede portul din Vineyard, în apropiere de șopronul pentru bărci.

Gat se întoarce atât de brusc, încât aproape că intru în el și, înainte să mă pot da înapoi, mă ia în brațe. Mă trage la pieptul lui și își îngroapă capul lângă gâtul meu. Îmi strâng brațele goale în jurul bustului său. Are pielea caldă.

– N-am apucat să te îmbrățișez ieri, șoptește Gat. Toată lumea te-a îmbrățișat, în afară de mine.

Atingerea lui îmi inspiră un sentiment familiar și în același timp nefamiliar.

Am mai ajuns în punctul ăsta și înainte.

Și totuși, n-am mai fost aici înainte.

Preț de-un moment sau minute

întregi sau, poate, chiar ore,

sunt pur și simplu fericită, aici, cu trupul lui Gat sub mâinile mele. Zgomotul valurilor și răsuflarea lui în urechea mea.

Bucuroasă că vrea să fie lângă mine.

– Îți amintești când am venit aici amândoi? mă întreabă cu gura lipită de gâtul meu. Când am stat acolo, pe stânca aia netedă?

Fac un pas înapoi. Fiindcă nu-mi amintesc.

Îmi urăsc mintea asta paradiță, cât de rău îmi e tot timpul, ce distrusă am ajuns. Urăsc felul cum arăt acum și că nu fac față la școală, c-am fost nevoită să renunț la sport și că sunt atât de crudă cu maică-mea. Urăsc faptul că, după doi ani de zile, încă îl vreau atât de tare.

Poate că și Gat vrea să fie împreună cu mine. Poate. Dar, cred că, mai degrabă, are nevoie să-i spun că n-a făcut nimic rău părăsind-mă cu două veri în urmă. Și-ar dori să-i spun că nu sunt supărată. Și că e un tip minunat.

Dar cum aş putea să-l iert, când nici nu știu precis ce mi-a făcut?

– Nu, răspund. Probabil mi-a ieșit din minte.

– Noi doi eram... tu și cu mine, noi... a fost un moment important.

– O fi fost, spun. Nu mi-l amintesc. Și, în mod evident, nimic din ce s-a întâmplat între noi n-a fost chiar așa de important, până la urmă, dacă stai să te gândești, nu-i așa?

Își privește mâinile.

– Bine. Îmi pare rău. Se pare că am fost extrem de prost inspirat. Ești supărată?

– Bineînțeles că sunt supărată, îi răspund. Ai dispărut doi ani. Fără să suni niciodată, fără să-mi scrii, lăsând lucrurile să se înrăutățească tocmai fiindcă n-ai făcut nimic. Și-acum îmi spui că, vai, ai crezut că n-o să mă mai vezi niciodată și mă ții de mână și-mi spui că toată lumea m-a îmbrățișat în afară de tine și ne plimbăm pe alea care înconjoară insula, cu tine pe jumătate dezbrăcat. Este înfiorător de neinspirat, Gat. Dacă ăsta e cuvântul pe care vrei să-l folosești.

Se schimbă la față.

Sună îngrozitor dacă o iei așa.

Da, păi, așa văd eu lucrurile.

Își trece mâna prin păr.

– Mă descurc foarte prost, spune. Ce-ai zice dacă te-aș ruga să mă lași să o iau de la capăt?

– Doamne, Gat.

– Ce?

– Pur și simplu roagă-mă. Nu mă întreba ce-aș zice dacă m-ai ruga.

– Bine, te rog atunci. Putem să o luăm de la început? Te rog, Cady? O luăm de la început după prânz. Va fi superb. O să fac câteva observații amuzante și tu o să râzi. O să mergem la vânătoare de troli. O să ne bucurăm că ne vedem din nou. O să ți se pară că sunt un tip minunat, promit.

– O promisiune cam mare.

– Ok, poate nu minunat, dar cel puțin n-o să fiu neinspirat.

– De ce spui neinspirat? De ce nu spui cum ești cu adevărat?

Nepăsător, amăgitor, manipulator?

– Doamne.

Gat e atât de agitat, că începe să sară pe loc.

– Cadence! Am nevoie s-o iau de la capăt. Deja asta nu mai e lipsă de inspirație, e un rahat total.

Țopăie și lovește din picioare ca un băiețel furios. Însă toată Țopăiala asta mă face să zâmbesc.

– Ok, îi spun. O luăm de la capăt. După prânz.

– Bine, zice și se oprește din sărit. După prânz.

O clipă, ne uităm unul la altul.

– Acum o să fug, spune Gat. N-o lua personal.

– Ok.

– O să fie mai bine, când o luăm de la capăt, dacă o iau la goană în clipa asta. Ar fi ciudat să plec pur și simplu în pas de plimbare.

– Am zis că e ok.

– Ok, atunci.

Și o ia la fugă.

33.

O oră mai târziu, mă duc să iau prânzul la noua Clairmont. Știu că mami nu mi-ar tolera absența după ce am ratat cina cu o seară în urmă. Bunicul îmi face turul casei, în timp ce bucătăreasa pune mâncarea pe masă și mătușile îi adună pe cei mici.

E un spațiu destul de modern. Podele de lemn lustruite, ferestre enorme, totul jos, la nivelul pământului. Pe vremuri, holurile din Clairmont erau decorate din tavan până-n podea cu fotografii alb-negru de familie, picturi cu câini, rafturi de cărți și colecția bunicului de caricaturi de la The New Yorker. Holurile noii Clairmont au sticlă pe o parte și nimic pe cealaltă.

Bunicul deschide ușile celor patru dormitoare pentru oaspeți de la etaj. Singurele mobile în toate camerele sunt paturile și niște dulapuri joase și late. Ferestrele au storuri albe care lasă lumina să pătrundă înăuntru. Cuverturile de pat sunt fără imprimeuri, simple, în nuanțe de albastru sau cafeniu, alese cu bun-gust.

Camerele celor mici sunt ceva mai pline de viață. Taft are o arenă de lupte Bakugan pe podea, o minge de fotbal, cărți cu vrăjitori și orfani. Liberty și Bonnie și-au adus reviste și un MP3player. Au o mulțime de cărți, ale lui Bonnie, despre vânători de stafii, ființe care comunică cu lumea spiritelor și îngeri primejdioși. Măsuța lor de toaletă este plină de farduri și sticlute de parfum. Rachete de tenis într-un colț.

Dormitorul bunicului e mai mare decât celelalte și are cea mai frumoasă vedere. Mă cheamă înăuntru și îmi arată baia, care e dotată cu mânere la duș. Mânere pentru persoane în vârstă, ca să nu cadă.

– Unde sunt caricaturile tale din The New Yorker? îl întreb.

- Decoratorul a luat singur deciziile.
- Și pernele?
- Ce perne?
- Erau toate pernele alea. Cu câini brodați pe ele.

Scutură din cap.

- Ai păstrat măcar peștii?
- Ce, peștii-spadă și tot restul?

Coborâm scările la parter. Bunicul se mișcă încet, iar eu vin în spatele lui.

– Am luat-o de la capăt cu casa asta, îmi spune cu simplitate. Viața cea veche s-a dus.

Deschide ușa spre biroul lui. Este la fel de sobru ca tot restul casei. În mijlocul unui birou imens este așezat un laptop. Fereastra mare dă înspre grădina japoneză. Un scaun. Un perete plin de rafturi complet goale.

Îți dă o senzație de curățenie, de spațiu mare, dar fără să fie un loc spartan, fiindcă se simte opulența.

Bunicul seamănă mai mult cu mami, decât semăn eu. Și-a șters cu buretele vechea viață, cheltuind bani ca s-o înlocuiască cu alta.

- Unde este tânărul? întreabă bunicul dintr-odată.

Privirea sa capătă o expresie goală.

- Johnny?

Scutură din cap.

- Nu, nu.
- Gat?
- Da, tânărul acela.

Se apucă strâns de marginea biroului pentru un moment, ca și cum ar fi pe punctul de a-și pierde cunoștința.

- Bunicule, ești bine?
- Ah, da.
- Gat este la Cuddledown, împreună cu Mirren și Johnny,

îi spun.

-
- Aveam o carte pe care i-o promisesem.
 - Mare parte din cărțile tale nu mai sunt aici.
 - Încetează să-mi tot spui ce nu mai am aici! strigă bunicul dintrodată, cu violență.

- E totul în regulă?

Mătușa Carrie stă în ușa biroului.

- Sunt bine, spune el.

Carrie îmi aruncă o privire și-l ia pe bunicul de braț.

- Haide, e gata masa de prânz.

- Ai reușit să adormi la loc? o întreb pe mătușa Carrie în drum spre bucătărie. Azi-noapte. Se trezise și Johnny?

- Habar n-am despre ce vorbești, îmi răspunde ea.

34.

Bucătăreasa bunicului face cumpărăturile și pregătește mesele, dar mătușile stabilesc meniurile. Astăzi avem friptură rece de pui, salată de roșii cu busuioc, Camembert, baghete și limonadă de căpșuni. Liberty îmi arată poze dintr-o revistă cu băieți drăguți. Apoi îmi arată haine într-o altă revistă. Bonnie citește o carte care se cheamă *Apariții colective: fapt și ficțiune*. Taft și Will vor să-i duc să se dea cu colacul – mai precis, să conduc șalupa cea mică, în timp ce ei plutesc în urma mea, pe un colac de salvare.

Mami îmi spune că n-am voie să conduc barca dacă am luat medicamente.

Mătușa Carrie spune că oricum nu contează, fiindcă Will n-are voie să se dea cu colacul.

Mătușa Bess e de acord, așa că Taft nici să nu se gândească să o întrebe.

Liberty și Bonnie întreabă dacă ele au voie să se dea cu colacul.

- Pe Mirren o lași întotdeauna, zice Liberty. Știi că așa e.

Will își varsă limonada, care înmoaie o baghetă și îi curge bunicului în poală.

Taft apucă bagheta udă și îl lovește pe Will cu ea.

Mami șterge toată mizeria, în timp ce mătușa Bess fuge sus să-i aducă bunicului niște pantaloni curați.

Mătușa Carrie îi ceartă pe băieți.

Când se termină masa, Taft și cu Will se ascund în sufragerie ca să nu-i pună nimeni să ajute la strâns. Sar ca demenții pe canapeaua cea nouă de piele a bunicului. Îi urmez.

Will este scund și rozaliu, la fel ca Johnny. Cu părul aproape alb. Taft e mai înalt și foarte slab, blond și pistruiat, cu gene lungi și negre și aparat dentar în gură.

– Deci, voi doi, le zic. Cum a fost vara trecută?

– Știi cum se face rost de un dragon de cenușă în Dragon Vale? mă întreabă Will.

– Știu cum poți să faci rost de un dragon de jărat, spune Taft.

– Poți folosi dragonul de jărat ca să faci rost de un dragon de cenușă, zice Will.

Aoleu. Au zece ani.

– Haide. Vara trecută, spun. Povestești-mi. Ați jucat tenis?

– Sigur, zice Will.

– Ați înotat?

– Da, zice Taft.

– Ați ieșit cu barca împreună cu Gat și Johnny?

Amândoi se opresc din sărit.

– Nu.

– Gat a zis ceva despre mine?

– N-am voie să vorbesc despre cum ai ajuns tu în apă atunci și toată povestea, spune Will. I-am promis mătușii Penny că n-o să fac asta.

– De ce nu? îl întreb.

– Fiindcă o să-ți agraveze durerile de cap și trebuie să lăsăm subiectul baltă.

Taft dă din cap.

– Mătușa Penny ne-a zis că, dacă te facem să te doară capul și mai tare, o să ne spânzure de degetele de la picioare și o

să ne ia iPad-urile. Trebuie să fim veseli și să nu ne purtăm ca niște tâmpiți.

– Dar nu e vorba de accidentul meu, spun. Ci despre vara când eu am fost plecată în Europa.

– Cady?

Taft mă atinge pe umăr.

– Bonnie a văzut pastile la tine în cameră.

Will se retrage și se așază în capătul celălalt al canapelei.

– Bonnie mi-a umblat prin lucruri?

– Și Liberty.

– Doamne.

– Mi-ai zis că nu ești dependentă de droguri, dar ai pastile în dulap.

Taft începe să mă calce pe nervi.

– Zi-le să nu mai intre în camera mea, spun.

– Dacă ești dependentă de droguri, spune Taft, e ceva ce-ar trebui să știi.

– Ce?

– Drogurile nu-ți sunt prietene.

Taft are o moacă serioasă.

– Drogurile nu-ți sunt prietene și, de asemenea, oamenii ar trebui să-ți fie prieteni.

– O, Doamne. Nu vrei să-mi spui pur și simplu ce-ai făcut vara trecută, măi, piticule?

Will zice:

– Taft și cu mine vrem să ne jucăm Angry birds. Nu vrem să mai vorbim cu tine.

– Foarte bine, spun. Duceți-vă și faceți ce vreți.

Ies pe verandă, urmărindu-i pe băieți în timp ce aleargă pe pasarelă înspre Red gate.

35.

Când mă apropii de Cuddledown, după prânz, văd că toate ferestrele sunt deschise. Gat pune muzică la vechiul CD-player. Schițele mele în creion de când eram mică stau prinse pe frigider cu

magneți: tati deasupra, bunica și câinii dedesubt. Desenul meu în acuarelă este lipit de unul dintre dulapurile din bucătărie. În mijlocul camerei celei mari au fost aduse o scară și o cutie mare cu ambalaje de cadouri.

Mirren împinge un fotoliu de-a lungul podelei.

– Nu mi-a plăcut niciodată cum a aranjat maică-mea locul ăsta, îmi explică ea.

Îi ajut pe Gat și pe Johnny să mute mobila de colo-colo, până când Mirren se declară mulțumită. Dăm jos de pe pereți peisajele mătușii Bess și facem covoarele sul. Devalizăm dormitoarele celor mici în căutare de obiecte amuzante. Când terminăm, camera cea mare este decorată cu porcușori-pușculițe și pleduri peticite, teancuri de cărți pentru copii, o lampă în forma unei bufnițe. Niște panglici groase, strălucitoare, din cutia cu ambalaje pentru cadouri, traversează tavanul în toate direcțiile.

– N-o să se supere mătușa Bess că redecorezi casa? întreb.

– Îți promit că n-o să pună piciorul în Cuddledown tot restul verii. Încearcă să scape din locul ăsta de ani de zile.

– Ce vrei să spui?

– Ei, spune Mirren voioasă, știi și tu. Tranca, tranca, cea mai puțin preferată dintre fiice, tranca, tranca, bucătăria e de rahat. De ce nu renovează bunicul? Și așa mai departe.

– Dar i-a cerut să renoveze?

Johnny se uită la mine ciudat.

– Nu-ți amintești?

– Are memoria varză, Johnny! țipă Mirren. Nu-și amintește nici jumătate din vara noastră numărul cincisprezece.

– Nu-și amintește? spune Johnny. Am crezut că...

– Nu, nu, taci din gură fix în clipa asta, latră Mirren. N-ai auzit ce ți-am spus?

– Când?

Johnny pare perplex.

– Noaptea trecută, spune Mirren. Ți-am spus ce ne-a zis mătușa Penny.

– Calmează-te, spune Johnny, aruncând cu o pernă în ea.

– Dar asta e o chestie importantă! Cum poți să nu fii atent?

Mirren arată de parcă e pe punctul de-a izbucni în plâns.

– Îmi pare rău, bine? spune Johnny. Gat, tu știai de Cadence că nu-și amintește, practic, mare parte din vara numărul cincisprezece?

– Știam, zice el.

– Vezi? spune Mirren. Gat a ascultat.

Simt că-mi ia foc fața. Mă uit în podea. Vreun minut, nimeni nu vorbește.

– E normal să nu-ți mai amintești unele lucruri când te lovești la cap foarte tare, spun în cele din urmă. Maică-mea v-a explicat?

Johnny râde nervos.

– Sunt surprinsă că v-a povestit mami, continui. Nu-i place să vorbească despre asta.

– Ne-a zis că ar trebui s-o iei încet și să-ți amintești în ritmul tău tot ce s-a întâmplat. Mătușile știu asta, zice Mirren. Și bunicul știe. Cei mici. Angajații. Absolut toată lumea de pe insulă știe asta, mai puțin Johnny, din câte se pare.

– Știam și eu, zice Johnny. Doar că nu știam toată povestea.

– Nu te fofila, răspunde Mirren, chiar nu-i momentul.

– E în regulă, îi spun lui Johnny. Nu te fofilezi. Ai avut doar un moment neinspirat. Sunt sigură că de-acum încolo o să fii mai mult decât inspirat.

– Întotdeauna am inspirație, spune Johnny, doar că nu de-aia de care vrea Mirren.

Gat zâmbește când aude că folosesc cuvântul neinspirat și mă lovește ușurel peste umăr.

Am luat-o de la capăt.

Jucăm tenis. Johnny și cu mine câștigăm, dar nu fiindcă aș fi eu bună la ceva. El este un atlet excepțional, în timp ce Mirren are mai degrabă tendința să lovească și să danseze de bucurie, fără să-i pese dacă se mai și întoarce mingea. Gat nu se poate abține să nu râdă de ea, lucru care îl face, la rândul lui, să rateze.

– Cum a fost în Europa? întreabă Gat când ne îndreptăm înapoi spre Cuddledown.

– Taică-meu a mâncat cerneală de calamari.

– Și ce altceva?

Ajungem în curte și ne aruncăm rachetele de tenis pe verandă. Apoi ne întindem pe iarbă.

– Sincer, n-am prea multe de povestit, zic. Știi ce-am făcut cât timp taică-meu era la Colosseum?

– Ce?

– Am stat cu fața lipită de dalele podelei din baia de la hotel.

Holbându-mă la piciorul unei toalete italienești de culoare albastră.

– Toaleta era albastră? întreabă Johnny, ridicându-se în fund.

– Numai ție îți stârnește mai mult interes o toaletă albastră decât monumentele Romei, mormăie Gat.

– Cadence, zice Mirren.

– Ce?

– Nu contează... – Ce?

– Zici să nu ne pară rău pentru tine, dar apoi povestești cum teai uitat la piciorul toaletei! izbucnește ea. Mai mare mila. Ce-ar trebui să spunem?

– De asemenea, suntem invidioși pe tine că te-ai dus la Roma, zice Gat. Niciunul dintre noi n-a fost acolo.

– Eu vreau să mă duc la Roma! spune Johnny, întinzându-se la loc pe spate. Aș vrea atât de tare să văd toaletele alea albastre!

– Eu vreau să văd Băile lui Caracalla, spune Gat. Și să mănânc înghețată cu toate aromele posibile.

– Atunci du-te, spun.

– Nu-i chiar așa de simplu.

– Bine, dar ai putea să te duci, răspund. În timpul facultății sau după facultate.

Gat scoate un oftat.

– Ziceam doar așa, ce mișto că te-ai dus la Roma.

– Mi-aș fi dorit să fii și tu acolo, îi spun.

37.

– Ai fost pe terenul de tenis? mă întreabă mami. Am auzit mingile.

– Mai mult mă prosteam.

– N-ai mai jucat de-atâta timp. E minunat.

– Nu mai sunt în stare să servesc.

– Sunt foarte bucuroasă că te-ai apucat din nou. Dacă vrei să joci cu mine mâine, nu trebuie decât să-mi spui.

Își face iluzii. Nu m-am apucat din nou de tenis doar fiindcă am jucat într-o după-amiază și sub nicio formă n-aș vrea să joc vreodată cu mami. Are obiceiul să se îmbrace în costum de tenis și să mă laude întruna, îmi spune să am grijă ba de una, ba de alta și mă pisează la cap până când încep să mă port urât cu ea.

– Vom vedea, îi spun. Cred că mi-am scrântit umărul.

Luăm cina afară, în grădina japoneză. Urmărim apusul la ora opt, adunați în grupuri, în jurul meselor mici. Taft și Will se reped la cotletele de porc de pe platou și le mănâncă cu mâinile.

– Ce animale sunteți, zice Liberty, strâmbând din nas.

– Și ce vrei să spui?

– Există furculițe pe lumea asta, spune Liberty.

– Există și fața ta pe lumea asta, zice Taft.

Johnny, Gat și Mirren au voie să mănânce la Cuddledown, fiindcă ei nu sunt invalizi. Și mamele lor nu simt nevoia să-i controleze. Mami nici măcar nu-mi dă voie să stau la masă cu adulții. Mă pune să stau la o masă separată, cu verișorii mei.

Râd toți și se tachinează la nesfârșit, vorbind cu gurile pline. Nu mai sunt atentă la ce spun. În schimb, le urmăresc pe mami și pe mătușile Carrie și Bess, adunate în jurul bunicului.

E o noapte pe care mi-o amintesc acum. Trebuie să se fi întâmplat cam la două săptămâni înainte de accident, în primele zile din iulie. Stăteam cu toții la masa cea lungă de pe peluza de la Clairmont. Pe verandă ardeau candelă cu lămâiță. Cei mici își terminaseră burgerii și făceau roata pe iarbă. Noi mâncam peștespadă la grătar cu sos de

busuioc. Aveam pe masă și roșii galbene, și o tavă cu dovlecei cu crustă de parmezan. Gat își lipise piciorul de al meu pe sub masă. Eram amețită de atâta fericire.

Mătușile se jucau cu mâncarea, tăcute și purtându-se ceremonios una cu alta, ignorând urletele celor mici. Bunicul se lăsase pe spate, împreunându-și mâinile deasupra burții.

– Credeți că ar trebui să renovez casa din Boston? a întrebat el.

A urmat un moment de liniște.

– Nu, tată.

Mătușa Bess a vorbit prima.

– Ne place casa aia așa cum e.

– Întotdeauna te plângeai că te trage curentul în sufragerie, a spus bunicul.

Mătușa Bess s-a uitat în jur la surorile ei.

– Nu mă plâng.

– Nu-ți place cum e decorată, a continuat bunicul.

– Asta e adevărat.

Vocea lui mami a sunat gravă.

– O casă fără vârstă, a spus mătușa Carrie.

– Mi-ar fi de folos sfatul tău, știi asta, i-a spus bunicul mătușii Bess. Vrei să vii și să te uiți cu atenție? Și să-mi spui ce crezi? – Eu...

Bunicul s-a lăsat în față.

– Aș putea la fel de bine s-o vând.

Cu toții știam că mătușa Bess își dorea casa de la Boston. Toate mătușile voiau casa de la Boston. Era o casă care valora patru milioane de dolari și toate crescuseră acolo. Dar mătușa Bess era singura care locuia în apropiere și singura care avea suficienți copii să umple dormitoarele.

– Tată, a spus mătușa Carrie pe un ton ascutit. Nu poți s-o vinzi.

– Fac ce vreau eu, i-a răspuns bunicul, înțepând ultima roșie din farfurie și aruncându-și-o în gură. Prin urmare, îți place

casa așa cum e, Bess? Sau ai vrea să o vezi renovată? Haide, nimănui nu-i plac oamenii care se mișcă după cum bate vântul!

– Mi-ar plăcea să fiu de ajutor cu orice schimbare ai vrea să faci, tată.

– Hai, te rog! a izbucnit mami. Ieri te plângeai cât de ocupată ești și acum vrei să renovezi casa de la Boston?

– Ne-a cerut ajutorul, a spus Bess.

– Ți-a cerut ție ajutorul. Pe noi ne scoți din ecuație, tată? Mami se îmbătase.

Bunicul a început să râdă.

– Penny, liniștește-te.

– O să mă liniștesc după ce se împarte averea.

– Ne-ai înnebunit pe toți, a mormăit mătușa Carrie.

– Ce-ai spus? Nu vorbi în barbă.

– Te iubim, tată, a spus mătușa Carrie tare. Știu că a fost un an greu ăsta.

– Dacă înnebuniți, e alegerea voastră, a spus bunicul. N-aveți decât să vă adunați mințile. Doar n-o să las averea pe mâinile unor oameni nebuni.

Și iată-le pe mătuși acum, în vara numărul șaptesprezece. Aici, în grădina japoneză a noii Clairmont, mami cu un braț în jurul mătușii Bess, care se întinde să-i taie mătușii Carrie o felie de tartă cu zmeură.

E o noapte frumoasă și într-adevăr suntem o familie frumoasă.

Nu-mi dau seama ce s-a schimbat.

38.

– Taft are un motto, îi spun lui Mirren.

E miezul nopții. Noi, *Mincinoșii*, jucăm Scrabble în sufrageria de la Cuddledown.

Genunchiul meu atinge coapsa lui Gat, deși nu sunt sigură că a observat. Tabla e aproape plină. Mi-a obosit creierul. Am numai litere proaste.

Mirren își rearanjează piesele cu mintea aiurea.

– Ce are Taft?

– Un motto, spun. Știi, cum are și bunicul. Nimănui nu-i plac oamenii care se mișcă după cum bate vântul.

– Nu sta în fundul galeriei, intonează Mirren.

– Nu te plânge niciodată și nu da explicații, spune Gat. Asta cred că e din Disraeli.

– A, da, asta îi place în mod special, zice Mirren.

– A, și nu accepta niciodată un refuz, adaug eu.

– Doamne, Cady! țipă Johnny. Pune odată un cuvânt ca să putem și noi să jucăm!

– Nu țipa la ea, Johnny, zice Mirren.

– Scuze, spune Johnny. Vrei, te rog frumos, frumușel, cu frișcă și cireașă în vârf, să construiești un cuvânt, fir-ar mama lui de Scrabble?

Genunchiul meu atinge coapsa lui Gat. Efectiv nu sunt în stare să mă gândesc. Pun un cuvânt scurt, care nu valorează mai nimic.

Johnny își etalează piesele.

– Drogurile nu-ți sunt prietene, anunț eu. Țsta e mottoul lui Taft.

– Nu pot să cred, râde Mirren. Și de unde l-a cules?

– Poate că au avut vreo oră de educație împotriva drogurilor la școală. În afară de asta, gemenele s-au strecurat la mine în cameră și i-au zis că am un dulap plin de pastile, așa că a vrut să se asigure că nu sunt dependentă.

– Doamne, spune Mirren. Bonnie și Liberty sunt un dezastru. Cred că acum suferă de cleptomanie.

– Serios?

– Au luat pastilele de dormit ale maică-mii și niște bijuterii bătute în diamante. Habar n-am unde își imaginează ele că or să poarte cerceii ăia, astfel încât să nu le vadă. De asemenea, e doar o pereche de cercei, iar ele sunt două.

– Le-ai tras de urechi?

– Am încercat cu Bonnie. Dar sunt mai presus de ajutorul meu, spune Mirren.

Își rearanjează piesele.

– Îmi place ideea unui motto, continuă ea. Cred că un citat care să te inspire te poate ajuta să depășești momente grele.

– Ca de exemplu? Întreabă Gat.

Mirren face o pauză. Apoi spune:

– Fii un pic mai bun decât trebuie.

Rămânem cu toții tăcuți. Cu neputință de contrazis.

Apoi Johnny zice:

– Nu mânca niciodată nimic mai mare decât propriul tău cur.

– Ai mâncat vreodată ceva mai mare decât curul tău? îl întreb.

Dă solemn din cap.

– Bine, Gat, spune Mirren. Care e mottoul tău?

– Nu am unul.

– Ei, haide.

– Bine, poate că am.

Gat se uită în jos la unghiile sale.

– Nu accepta un rău pe care poți să-l schimbi.

– Sunt de acord cu asta, spun eu.

Și sunt într-adevăr de acord.

– Eu nu sunt, zice Mirren.

– De ce nu?

– Sunt foarte puține lucruri pe care le poți schimba.

Trebuie să accepți lumea așa cum e.

– Nu-i adevărat, spune Gat.

– Nu e mai bine să fii o persoană pașnică și relaxată?

Întreabă Mirren.

– Nu, răspunde Gat pe un ton hotărât. E mai bine să lupți împotriva răului.

– Nu mânca zăpadă galbenă, spune Johnny. Și asta-i un motto bun.

– Fă întotdeauna ce ți-e teamă să faci, spun. Ăsta e al meu.

– Ei, na, cine dracu' spune asta? latră Mirren.

– Emerson, îi răspund. Cred.

Mă întind după un pix și îmi scriu citatul pe dosul mâinilor.

Stânga: *Fă întotdeauna ce.* Dreapta: *ți-e teamă să faci.* Scrisul e înclinat pe mâna dreaptă.

– Emerson e atât de plicticos, spune Johnny.

Îmi ia pixul și își scrie pe mâna stângă: *NU ZĂPADĂ GALBENĂ.*

– Iată, spune el, arătându-ne rezultatul. Ar trebui să fie de ajutor.

– Cady, serios acum. Nu ar trebui să facem întotdeauna ce ne e teamă să facem, spune Mirren cu înflăcărare. N-ar trebui s-o facem niciodată.

– De ce nu?

– Ai putea să mori. Ai putea să te rănești. Dacă ești îngrozită, atunci probabil că ai un motiv bun. Ar trebui să ai încredere în propriile instincte.

– Și atunci, care e filosofia ta de viață? o întreabă Johnny. Să fii o găină uriașă?

– Da, spune Mirren. Asta și chestia cu bunătatea de care am vorbit mai devreme.

39.

Mă duc după Gat când urcă la etaj. Îl urmăresc pe holul lung, îl apuc de mână și îmi lipesc buzele de ale lui.

Asta îmi era teamă să fac, așa că o fac.

Mă sărută la rândul lui. I se împletesc degetele cu ale mele și mă ia cu amețelă, el mă ține să nu cad și dintr-odată totul e clar, totul e minunat din nou. Sărutul nostru preschimbă lumea în cenușă.

Suntem doar noi doi și nimic altceva nu mai contează.

Apoi Gat se retrage.

– N-ar trebui să fac asta.

-
- De ce nu?

Mâna lui încă o ține pe a mea.

- Nu că n-aș vrea, ci fiindcă...
- Am crezut că am luat-o de la capăt. Nu asta înseamnă?
- Sunt vraște.

Gat face un pas în spate și se reazemă de perete.

- Ce conversație plină de clișee purtăm! Nu știu ce altceva să spun.

- Explică.

O pauză. Apoi:

- Nu mă cunoști.
- Explică, repet.

Gat își cuprinde capul cu mâinile. Stăm acolo, amândoi sprijinindu-ne de perete în întuneric.

- Bine. Uite o parte doar, îmi șoptește în cele din urmă.

N-ai întâlnit-o niciodată pe maică-mea. N-ai fost niciodată la mine în apartament.

Asta e adevărat. Nu l-am văzut pe Gat nicăieri altundeva decât la Beechwood.

- Simți că mă cunoști, Cady, dar nu m-ai văzut decât așa cum sunt când vin aici, spune. Nu e... pur și simplu, nu e deloc tabloul complet. Nu știi cum arată dormitorul meu, a cărui fereastră dă spre o gură de aerisire, nu știi cum gătește maică-mea curry, ce colegi am la școală, ce facem de sărbători. Cunoști partea din mine care vine aici, pe insula asta, unde toată lumea e bogată, cu excepția mea și a servitorilor. Unde toată lumea e albă, cu excepția mea, a lui Ginny și a lui Paulo.

- Cine sunt Ginny și Paulo?

Gat se lovește cu pumnul în palmă.

- Ginny face curățenie, iar Paulo este grădinarul. Nu le știi nici măcar numele – și ei muncesc aici vară după vară. Asta e ceea ce vreau să spun, în parte.

Mă înroșesc la față de rușine.

- Îmi pare rău.

- Dar măcar ai vrea să vezi imaginea întreagă? Întreabă Gat. Ai putea s-o înțelege?

- N-ai cum să afli, decât dacă mă pui la încercare, îi spun. N-am auzit nimic de tine de-o veșnicie.

- Știi ce reprezintă eu pentru bunicul tău? Ce-am fost dintotdeauna?

- Ce?

- Heathcliff. Din *La răscruce de vânturi*. Ai citit-o?

Dau din cap că nu.

- Heathcliff este un băiat de țigani, care ajunge să fie luat în casă și crescut de-o familie de neprihăniți, pe nume Earnshaw. Heathcliff se îndrăgostește de Catherine. Și ea îl iubește – dar crede totodată că nu e bun de nimic, din cauza trecutului pe care îl are. Iar restul familiei e de acord cu ea.

- Nu e deloc ce simt eu.

- Heathcliff nu poate face nimic să convingă familia Earnshaw că e suficient de bun. Dar nu renunță. Pleacă, se instruiește, devine un gentleman. Cu toate astea, ei îl tratează ca pe un animal.

- Și?

- Și până la urmă, fiindcă povestea e tragică, Heathcliff devine cel pe care-l văd ei, înțelege? Devine o brută. Răul din el iese la iveală.

- Eu auzisem că e o poveste de dragoste.

Gat scutură din cap.

- Oamenii ăia se poartă oribil unii cu alții.

- Și tu zici că bunicul crede că tu ești Heathcliff?

- Sunt convins, spune Gat. O brută, dincolo de înfățișarea plăcută, o brută care-i trădează încrederea și bunătatea pe care mio arată lăsându-mă să vin pe această insulă în fiecare an – l-am trădat seducând-o pe Catherine a lui, pe Cadence a lui. Iar pedeapsa mea este să devin monstrul pe care l-a văzut dintotdeauna în mine.

Rămân tăcută.

Și Gat rămâne tăcut.

Întind mâna și-l ating. Simpla atingere a brațului său învelit în tricoul subțire de bumbac mă face să vreau dureros de tare să-l sărut.

– Știi ce e înspăimântător? spune Gat, fără să se uite la mine.

Înspăimântător e faptul că până la urmă are dreptate.

– Nu, n-are dreptate. – O, ba da, are.

– Gat, așteaptă...

Dar Gat se duce în camera lui și închide ușa.

Rămân singură pe holul întunecat.

A fost odată ca niciodată un rege care avea trei fiice frumoase. Fetele au crescut, făcându-se mândre și luminoase ca ziua cea lungă. Toate trei s-au bucurat de căsătorii reușite, însă sosirea pe lume a primului nepot a fost o mare dezamăgire. Prințesa cea mai mică născuse o fiică atât de mică, încât mama ei o ținea într-un buzunar, unde nimeni n-o putea descoperi. În cele din urmă, au venit pe lume și nepoți de mărimi obișnuite, iar regele și regina au uitat de tot de existența micii prințese.

Când prințesa prea mică a mai crescut un pic, își petrecea mare parte din zile și nopți aproape fără să-și părăsească patul ei cel mic. Nici n-avea prea multe motive să se trezească, atât de singură era.

Într-o zi, s-a aventurat până în biblioteca de la palat și a descoperit încântată cât de minunate erau cărțile drept companie. Și așa a început să se ducă la bibliotecă foarte des. Într-o dimineață, în timp ce citea, a apărut pe masă un șoarece. Stătea ridicat în două lăbuțe și purta o vestuță verde de catifea. Avea mustățile curate și blana cafenie. *Citești la fel ca mine*, i-a spus el, *plimbându-te de colocolo pe fiecare pagină*. Apoi a făcut un pas în față și o plecăciune.

Șoarecele a fermecat-o pe mica prințesă povestindu-i despre aventurile sale. I-a povestit despre troli care furau picioarele oamenilor și zei care-i abandonau pe cei săraci. Punea întrebări despre univers și se afla în permanență în căutare de răspunsuri. Credea că rănilor le trebuia atenție. În schimb, prințesa îi spunea șoarecelui basme, îi desena portrete pixelate și îi făcea mici schițe în creion. Râdea și discuta în contradictoriu cu el. Pentru prima dată, simțea că se trezise la viață.

Nu după mult timp, se iubeau nespun unul pe altul.

Dar când prințesa a vrut să-și prezinte pretendentul în fața familiei, a întâmpinat greutăți. *E doar un șoarece!*, a strigat regele cu dispreț, în timp ce regina a scos un țipăt și a fugit speriată din sala tronului. Într-adevăr, întregul regat, de la capete încoronate la servitori, îl privea pe șoarecele pretendent cu suspiciune. Le crea tuturor o stare neplăcută de nesiguranță. *E nefiresc*, spunea lumea.

Un animal să se prefacă a fi om.

Prințesa cea mică n-a șovăit. Împreună cu șoarecele, a părăsit palatul și au călătorit departe, tot mai departe. Într-o țară străină unde s-au căsătorit și și-au făcut o casă numai a lor, pe care au umplut-o cu cărți și ciocolată, și unde au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Dacă vrei să trăiești în locuri unde oamenilor nu le e frică de șoareci, trebuie să renunți la palate.

41.

Un uriaș mânuiește un fierăstrău ruginit. Fredonează plin de vioiciune, în timp ce-mi feliază fruntea, ajungând la mintea din spatele ei.

Am mai puțin de patru săptămâni la dispoziție să aflu adevărul.

Bunicul mă botează Mirren.

Gemenele fură pastile de dormit și cercei cu diamante.

Mami s-a certat cu mătușile din cauza casei de la Boston.

Mătușa Bess urăște Cuddledownul.

Mătușa Carrie bântuie insula noaptea.

Will are coșmaruri.

Gat este Heathcliff.

Gat crede că nu-l cunosc.

Și poate că are dreptate.

Iau pastilele. Beau apă. Camera se întunecă.

Mami stă în pragul ușii, privindu-mă. Nu vorbesc cu ea.

Zac în pat două zile. Din când în când, durerea ascuțită se mai potolește, transformându-se într-o migrenă obișnuită. Atunci, dacă sunt singură, mă ridic și scriu pe mănunchiurile de bilețele de deasupra patului meu. Mai mult întrebări decât răspunsuri.

În ziua în care mă simt mai bine, bunicul vine la Windemere, dimineața devreme. Poartă pantaloni albi de in și o haină albastră lejeră. Eu am pe mine pantaloni scurți și un tricou. Sunt în curte, jucându-mă cu câinii. Mami s-a dus deja la noua Clairmont.

– Vreau să merg în Edgartown, spune bunicul, scărpînându-l pe Bosh între urechi. Vii cu mine? Dacă nu te deranjează compania unui bătrân.

– Nu știu, glumesc eu. Sunt atât de ocupată cu mingile astea pline de bale. S-ar putea să-mi ia toată ziua.

– Te duc la librărie, Cady. Îți iau și cadouri, cum făceam pe vremuri.

– Dar niște ciocolată de casă?

Bunicul începe să râdă.

– Sigur, ciocolată de casă.
– Mami ți-a sugerat să mă iei și pe mine?
– Nu, răspunde el, scărpinându-și un smoc alb de păr. Dar lui Bess nu-i place să conduc șalupa singur. Zice că-i e teamă să nu mă rătăcesc.

– Nici eu n-am voie să conduc șalupa.
– Știu, spune el, ridicând cheile. Dar Bess și Penny nu sunt șefii aici. Eu sunt.

Ne hotărâm să luăm micul dejun în oraș. Vrem să scoatem șalupa din docul de la Beechwood înainte ca mătușile să prindă de veste.

Edgartown este un sătuc cu ieșire la ocean, adorabil, din Martha's Vineyard. Ne ia douăzeci de minute să ajungem acolo. E tot numai gărdulețe albe și case albe de lemn cu grădini pline de flori. Magazinele vând suvenire pentru turiști, înghețată, haine scumpe, bijuterii de valoare. Șalupele pleacă din port în excursii de pescuit sau în croaziere.

Bunicul pare să-și fi recăpătat dispoziția de pe vremuri. Azvârle cu bani în stânga și-n dreapta. Mă tratează cu o cafea espresso și croissant la o mică patiserie cu taburete înalte așezate în dreptul ferestrei, apoi încearcă să-mi cumpere câteva cărți la librăria din Edgartown. Când refuz cadoul, dă din cap nemulțumit de proiectul meu în care vreau să scap de lucruri, însă nu începe să-mi țină discursuri. În schimb, îmi cere să-l ajut să aleagă cadouri pentru cei mici și o carte cu aranjamente florale pentru Ginny, administratoarea. Dăm o comandă imensă la Murdick's Fudge: ciocolată simplă, ciocolată cu nuci, unt de arahide și un amestec cu zahăr brun, frișcă și nuci.

Plimbându-ne printr-o galerie de artă, ne întâlnim cu avocatul bunicului, un individ sever, grizonant, pe nume Richard Thatcher.

– Deci aceasta este Cadence cea dintâi, spune Thatcher, scuturându-mi mâna. Am auzit o mulțime de lucruri despre tine.

– El se ocupă de avere, îmi zice bunicul în chip de explicație.

– Primul nepot, spune Thatcher. Nu există nimic care să semene cu sentimentul ăsta.

– În plus, fata asta are capul pe umeri, zice bunicul. Sângele familiei Sinclair se cunoaște.

Vorbitul în fraze de împrumut – bunicul mereu face așa. *Nu te plânge niciodată și nu da explicații. Nu accepta niciodată un refuz.* Dar mă calcă pe nervi să-l aud vorbind astfel despre mine. Am capul pe umeri? Capul meu cel adevărat e varză în nenumărate feluri demonstrate clinic – și jumătate din mine se trage din trădătoria familie Eastman. Nu voi merge la facultate anul viitor; am renunțat la toate sporturile la care obișnuiam să mă antrenez și la toate cluburile din care făceam parte, mă droghez cu Percocet jumătate din timp și nici măcar nu sunt drăguță cu verișorii mei cei mici.

Și totuși, chipul bunicului strălucește de mândrie când vorbește despre mine și, cel puțin azi, știe că eu nu sunt Mirren.

– Seamănă cu tine, spune Thatcher.

– Nu-i așa? Doar că ea e frumoasă.

– Mulțumesc, spun. Dar pentru o asemănare deplină ar trebui să-mi tapez părul.

Asta îl face pe bunicul să zâmbească.

– Stă așa din cauză că am venit cu șalupa, îi explică el lui Thatcher, și nu mi-am luat pălărie.

– Întotdeauna îi stă ridicat în smocuri, îi spun eu lui Thatcher.

– Știu, răspunde el.

Bărbații își strâng mâna, iar bunicul mă ia de braț în timp ce părăsim galeria.

– A avut grijă de tine cum trebuie, îmi spune.

– Domnul Thatcher?

Dă din cap.

– Dar nu-i spune mamei tale. Iar o să-mi ridice toată casa în cap.

În drum spre casă, mă năpădește încă o amintire.

Vara numărul cincisprezece, o dimineață la începutul lui iulie. Bunicul făcea espresso în bucătăria de la Clairmont. Eu mâncam niște pâine prăjită cu gem. Nu eram decât noi doi.

– Îmi place gâsca aia, am spus, arătând cu degetul.

Pe bufet stătea așezată o statueta de culoarea untului, reprezentând o gâscă.

– Stă acolo de când tu, Johnny și Mirren aveai vreo trei ani, a zis bunicul. Din anul în care Tipper și cu mine am fost într-o excursie în China, a continuat, chicotind. A cumpărat o mulțime de obiecte de artă. Aveam cu noi un ghid – o specialistă în artă.

Apoi bunicul a venit lângă prăjitorul de pâine și mi-a șterpelit felia pe care o pregătisem pentru mine.

– Hei! am obiectat eu.

– Ssst, eu sunt bunicul. Eu pot să iau pâinea prăjită oricând vreau.

S-a așezat, cu cana de cafea în față și și-a întins unt pe felia de pâine.

– Fata asta specialistă în artă, a continuat el, ne-a dus prin magazine de antichități și ne-a ajutat cu casele delicațiilor. Vorbea patru limbi străine. Și când te uital la ea, abia dacă o remarcăi. O fetiță chungheză mică și subțirică.

– Nu mai spune chungheză!

Nu m-a băgat în seamă.

– Tipper cumpăra niște bijuterii și, la un moment dat, i-a venit ideea să cumpere niște sculpturi cu animale pentru casele de aici.

– Asta include și broscoiul de la Cuddledown?

– Sigur, broscoiul de fildeș, mi-a spus bunicul. Și am cumpărat și doi elefanți, știu cum sună asta.

– Care sunt la Windemere.

– Și niște maimuțe pentru Red gate. Erau patru maimuțe.

– Dar fildeșul nu este ilegal? l-am întrebat.

-
- Ah, în unele locuri. Dar poți să faci rost de fildeș. Bunicii tale îi plăcea teribil. Și mai călătorise în China în copilărie.
 - Sunt colții de elefant?
 - Da. Sau de rinocer.

Așa era bunicul pe vremea aceea. Cu părul lui alb încă des și chipul brăzdat de riduri adânci, din pricina atâtor zile petrecute pe iaht. Și fălcile zdravene, ca o vedetă de film ajunsă la bătrânețe.

Poți să faci rost, îmi spusese, vorbind despre fildeș.

Unul dintre mottourile lui: *Nu accepta niciodată un refuz.*

Întotdeauna mi se păruse un mod eroic de a-ți duce viața. Ne-o spunea de câte ori ne sfătuia să ne urmăm ambițiile. Când îl încuraja pe Johnny să se antreneze pentru maraton sau când am pierdut eu premiul la concursul de lectură în clasa a șaptea. Era ceva ce spunea atunci când vorbea despre planurile de afaceri și despre cum o convinsese pe bunica să se mărite cu el. *Am cerut-o de patru ori, înainte să accepte*, ne spunea întotdeauna, repovestind una dintre legendele sale favorite ale familiei Sinclair. *I se urâse deja, a acceptat numai ca să-mi închidă gura.*

Acum, la micul dejun, privindu-l în timp ce-mi mânca pâinea prăjită, acel *Nu accepta niciodată un refuz* aducea cu atitudinea unui individ privilegiat căruia nu-i păsa cine suferă, atâta timp cât nevastă-sa avea parte de statuetele drăguțe cu care dorea să-și decoreze casele de vacanță.

M-am dus și am luat găasca.

- Oamenii n-ar trebui să cumpere fildeș, am spus. Este ilegal. Gat citea zilele trecute despre...

- Nu-mi spune ce citește băiatul ăla, s-a răstit bunicul. Sunt deja informat. Primesc toate ziarele.

- Scuze. Dar m-a făcut să mă gândesc... – Cadence.

- Ai putea să scoți statuetele la licitație și să donezi banii pentru conservarea rezervațiilor naturale.

- Atunci n-aș mai avea statuetele. Îi erau foarte dragi lui Tipper.

- Dar...

– Nu-mi spune mie ce să fac cu banii, Cady. Nu sunt banii tăi, a lătrat la mine.

– Ok.

– Nu-ți permit să-mi spui cum să scap de lucrurile care-mi aparțin. M-am făcut înțeleș?

– Da.

– Niciodată.

– Da, bunicule.

Mi-a venit să apuc gășca și să o arunc în celălalt capăt al încăperii. Am strâns pumnii.

Era prima dată când vorbeam despre bunica Tipper de la moartea ei.

După ce ne întoarcem la doc, bunicul ancorează și leagă șalupa.

– Încă ți-e dor de bunica? îl întreb în timp ce ne îndreptăm spre noua Clairmont. Fiindcă mie mi-e dor. Nu vorbim niciodată despre ea.

– O parte din mine a murit odată cu ea, îmi spune. Partea cea mai bună.

– Crezi? îl întreb.

– Asta-i tot ce am de zis, răspunde bunicul.

43.

Îi găsesc pe *Mincinoși* în curtea de la Cuddledown. Pe iarbă sunt împrăștiate rachete de tenis și sticle de băutură, ambalaje de mâncare și prosoape de plajă. Toți trei stau întinși pe niște păături, purtând ochelari de soare și mâncând chipsuri.

– Te simți mai bine? Întreabă Mirren.

Fac semn din cap că da.

– Ne-a fost dor de tine.

S-au dat cu ulei de bebeluși pe tot corpul. Două flacoane zac în iarbă.

– Nu vă e teamă că v-ați putea arde? Întreb.

– Nu mai cred în utilitatea loțiunii pentru plajă, spune Johnny.

– A ajuns la concluzia că oamenii de știință sunt corupți și toată industria loțiunilor de plajă este frauduloasă și producătorii nu vor decât să facă bani, spune Mirren.

– Ați văzut vreodată cum arată arsurile provocate de soare? Întreb. Pielea face pur și simplu bășici.

– E o idee tâmpită, zice Mirren. Ne ieșim din minți de plictiseală, asta-i tot – dar în timp ce vorbește își întinde o groază de ulei de bebeluș pe brațe.

Mă așez lângă Johnny.

Desfac o pungă de chipsuri cu aromă de friptură.

Mă holbez la pieptul lui Gat.

Mirren citește cu voce tare un pasaj dintr-o carte despre Jane Goodall.

Ascultăm niște muzică pe iPhone-ul meu, însă boxele se aud spart.

– Și încă o dată, de ce nu mai crezi în utilitatea loțiunilor de plajă? Îl întreb pe Johnny.

– Este o conspirație, spune el. Se vinde foarte multă loțiune de care nimeni nu are nevoie.

– Aha.

-
- N-o să mă ard, spune el. Vei vedea.
 - Dar de ce îți dai cu ulei pentru bebeluși?
 - Ah, asta nu face parte din experiment, spune Johnny.

Îmi place să fiu cât mai unsuros cu putință tot timpul.

Gat mă găsește în bucătărie. Caut ceva de mâncare. Nu prea avem multe.

- Ultima dată când te-am văzut a fost din nou un moment neinspirat, spune. Acum două nopți, pe hol... - Da.

Îmi tremură mâinile.

- Îmi pare rău.
- E în regulă.
- Putem s-o luăm iar de la capăt?
- Nu putem s-o luăm de la capăt în fiecare zi, Gat.
- De ce nu?

Dintr-un salt, se așază pe blatul de bucătărie.

- Poate că asta e o vară în care ne acordăm cu toții câte o a doua șansă.

- A doua, sigur. Dar mai mult de-atât devine ridicol.
- Atunci hai să ne purtăm normal, spune el, cel puțin azi.

Hai să ne prefacem că nu sunt o catastrofă și că tu nu ești supărată. Să ne purtăm ca și cum am fi prieteni și să uităm ce s-a întâmplat.

Nu vreau să mă prefac.

Nu vreau să fim prieteni.

Nu vreau să uit. Dimpotrivă, încerc să-mi amintesc.

- Doar pentru o zi sau două, până când lucrurile încep să se miște firesc din nou, spune Gat, observându-mi ezitarea. O să stăm împreună până când nu mai contează așa de mult povestea asta.

Vreau să știu totul, să înțeleg totul. Vreau să-l țin pe Gat aproape de mine, să-mi trec mâinile peste corpul lui și să nu-l mai las niciodată să plece. Dar probabil că asta e singurul fel în care am putea începe.

Poartă-te normal în clipa asta. Fix în clipa asta.

Pentru că ești. Pentru că poți fi.

– Am învățat cum să fac asta, spun.

Îi întind punga cu ciocolată de casă pe care am cumpărat-o împreună cu bunicul din Edgartown și felul în care i se luminează chipul când vede ciocolata îmi face inima să bată mai tare.

44.

A doua zi, Mirren și cu mine plecăm cu șalupa în Edgartown, fără să mai cerem voie.

Băieții nu vor să vină. Se duc cu caiacele.

Eu conduc și Mirren își lasă mâna să alunece în apă.

Mirren are pe ea doar sutienul de la costumul de baie cu un imprimeu cu margarete și o fustă scurtă de blugi. Ne plimbăm pe trotuarele cu piatră cubică din Edgartown, iar ea îmi vorbește despre Drake Loggerhead și cum se simte în timp ce are *relații sexuale* cu el. Așa se exprimă de fiecare dată, iar felul în care se simte are de-a face cu parfumul trandafirilor sălbatici amestecat cu senzația pe care o ai într-un carusel sau cu exploziile de artificii.

Vorbește, de asemenea, despre hainele pe care vrea să și le cumpere pentru anul întâi la Pomona, despre filmele pe care vrea să le vadă și despre planurile pe care are de gând să le ducă la îndeplinire vara asta – cum ar fi, să găsească un loc pe Vineyard unde să călărească și să înceapă din nou să facă înghețată. Sincer, nu se oprește din flecăreală vreo jumătate de oră.

Mi-ar plăcea să am viața ei. Un iubit, planuri, facultate în California. Mirren are drept destinație un viitor luminos, în timp ce eu mă întorc la Academia Dickinson pentru încă un an de zăpadă și sufocare.

Îmi cumpăr un pachet mic de ciocolată de casă de la Murdick's, deși mai am puțină de ieri. Ne așezăm pe o bancă la umbră, iar Mirren încă vorbește.

Îmi mai vine o amintire în cap.

Vara numărul cincisprezece. Mirren stătea așezată lângă Taft și Will pe treptele localului nostru favorit din Edgartown, unde se vindeau crabi. Băieții aveau fiecare câte o morișcă de vânt din plastic în culorile curcubeului. Taft mâncase mai devreme ciocolată de casă și se mânjise pe toată fața. O așteptam pe mătușa Bess, fiindcă îi luase pantofii lui Mirren. Nu puteam să intrăm în local fără ei.

Mirren avea picioarele murdare și unghiile vopsite în albastru.

Așteptam de ceva vreme, când a apărut Gat, care tocmai ieșise dintr-un magazin din josul străzii. Avea un teanc de cărți sub braț. A luat-o la goană spre noi în mare viteză, de parcă s-ar fi grăbit, în mod ridicol, să ne prindă, deși noi stăteam pe loc.

Apoi s-a oprit brusc. Cartea din vârful teancului era *Ființa și neantul* de Sartre. Gat încă avea cuvintele scrise pe dosul mâinilor. La recomandarea bunicului nostru.

Gat a făcut o plecăciune cu stângăcie, prostindu-se, apoi mi-a trântit în brațe cartea de la fundul teancului: un roman de Jaclyn Moriarty. Toată vara citisem cărțile ei.

Am deschis cartea la pagina cu titlul. Avea o dedicație. *Pentru Cady, cu de toate și de toate. Gat.*

– Îmi amintesc cum am așteptat să ți se aducă pantofii ca să putem intra în localul ăla unde serveau raci, îi spun lui Mirren. Acum s-a oprit din vorbit și se uită la mine așteptând continuarea.

- Moriștile de vânt, spun. Gat dându-mi o carte.
- Deci începi să-ți amintești, spune Mirren. E minunat!
- Mătușile s-au certat din cauza moștenirii.

Mirren ridică din umeri.

– Un pic.

– Iar eu și cu bunicul am avut o discuție în contradictoriu despre statuetele lui de fildeș.

- Da, am vorbit despre asta atunci.
- Spune-mi ceva.
- Ce?
- De ce a dispărut Gat după ce am avut eu accidentul?

Mirren își răsuțește o șuviță de păr.

- Nu știu.
- S-a întors la Raquel?
- Nu știu.
- Ne-am certat? Am făcut ceva rău?
- Nu știu, Cady.
- S-a supărat pe mine acum câteva nopți. Fiindcă nu știam cum îi cheamă pe angajații noștri. Și fiindcă nu i-am văzut niciodată apartamentul din New York.

Urmează un moment de tăcere.

- Are motive întemeiate să fie furios, spune Mirren în cele din urmă.

- Ce-am făcut?

Mirren oftează.

- N-ai cum s-o dregi.
- De ce nu?

Dintr-odată Mirren se îneacă. Începe să icnească, de parcă ar fi pe punctul de-a vomita. Se apleacă de la mijloc, are pielea umedă și palidă.

- Ești bine?
- Nu.
- Te pot ajuta cu ceva?

Nu-mi răspunde.

Îi întind o sticlă cu apă. O ia. Bea încet.

- Am cam exagerat. Trebuie să ne întoarcem la Cuddledown. Acum.

Are ochii sticloși. Țin mâna întinsă. Are pielea transpirată și pare să fie nesigură pe picioare. Mergem în liniște până în port, unde am ancorat șalupa cea mică.

Mami n-a observat că lipsește barca, însă vede punga cu ciocolată, când le-o întind lui Taft și lui Will.

Îmi ține un discurs. La nesfârșit. Tranca, tranca. Neinteresant.

N-am voie să părăsesc insula fără permisiunea ei.

N-am voie să părăsesc insula fără supravegherea unui adult.

N-am voie să conduc vehicule atâta timp cât sunt sub efectul medicației.

Nu pot să fiu atât de tâmpită pe cât mă comport, nu-i așa?

Murmur scuzele pe care vrea să le audă maică-mea. Apoi o iau la fugă spre Windemere și scriu tot ce-mi amintesc – localul cu raci, moriștile, picioarele murdare ale lui Mirren pe treptele de lemn, cartea pe care mi-a dat-o Gat – toate pe hârtia liniată de deasupra patului meu.

45.

În a doua săptămână la Beechwood, descoperim acoperișul de la Cuddledown. E ușor de urcat pe el, însă n-am făcut-o niciodată, fiindcă ar fi însemnat să ne cățărăm pe fereastra de la dormitorul mătușii Bess.

Acoperișul e îngrozitor de rece noaptea, dar, în timpul zilei, de acolo se văd minunat insula și marea dincolo de ea. Pot să văd peste copacii care înconjoară Cuddledownul până la noua Clairmont, cu grădina sa japoneză. Pot să văd și înăuntrul casei, fiindcă cele mai multe dintre camerele de la parter au ferestrele din podea până în tavan. Se vede și un pic din Red gate, apoi în cealaltă direcție, dincolo de Windemere, până în golf.

În prima după-amiază aranjăm mâncarea pe o pătură veche pentru picnic. Mâncăm cornuri dulci și brânză topită din niște cutii mici de lemn. Fructe de pădure în cutii verzi de carton. Avem sticle reci de limonadă acidulată.

Ne propunem să venim aici în fiecare zi. Toată vara. Acoperișul ăsta e cel mai mișto loc din lume.

– Dacă mor, spun în timp ce admirăm priveliștea, vreau să spun, când o să mor, aruncați-mi cenușa în apă pe plaja cea mică. Apoi, când vi se face dor de mine, puteți să veniți aici, să vă uitați în jos și să vă gândiți ce ființă minunată eram.

– Sau am putea să coborâm și să înotăm prin tine, spune Johnny. Dacă ne-ar fi foarte dor de tine.

– Îh.
– Tu ești cea care ai vrut să fii aruncată în apă pe plaja cea mică.

– Tot ce voiam să spun este că îmi place aici. E un loc minunat să-ți fie aruncată cenușa.

– Da, spune Johnny. Ar fi un loc minunat.

Mirren și Gat au rămas tăcuți, mâncând ciocolată tăvălită prin praf de alune, dintr-un castron albastru de ceramică.

– Asta e o conversație nasoală, spune Mirren.

– E în regulă, zice Johnny.

– Eu nu mi-aș dori să-mi fie aruncată cenușa aici, spune Gat.

– De ce nu? Întreb. Am putea să fim toți împreună pe plaja cea mică.

-

Și cei mici să înoate prin noi! țipă Johnny.

- Mă faci să vomit, se răstește Mirren.

- De fapt, nu e chiar așa de diferit de toate momentele în care am făcut pipi acolo, spune Johnny.

- Aoleu!

- Ei, haide, toată lumea face pipi acolo.

- Eu nu, spune Mirren.

- Ba da, și tu, răspunde el. Dacă apa de pe plaja cea mică nu s-a transformat în pipi până acum, după ani și ani în care am făcut toți pipi acolo, câteva fire de cenușă n-au ce să mai strice.

- Voi vă gândiți vreodată la înmormântarea voastră? întreb.

- Ce vrei să spui?

Johnny strâmbă din nas.

- Știți și voi, în *Aventurile lui Tom Sawyer*, când toată lumea crede că Tom și Huck și... cum îl cheamă pe celălalt?

- Joe Harper, spune Gat.

- Da, lumea crede că Tom, Huck și Joe Harper au murit. Băieții se duc la propria lor înmormântare și ascultă toate amintirile frumoase pe care le au oamenii din oraș despre ei. După ce am citit partea asta, am început să mă gândesc și eu la înmormântarea mea. Cum ar fi ce fel de flori vreau și unde să-mi fie vărsată cenușa. Și elogiul, de asemenea, care să spună cât de minunată eram, ireal de minunată, și cum am câștigat Premiul Nobel și Olimpiada.

- La ce ai câștigat Olimpiada? întreabă Gat.

- Poate la handbal.

- Se joacă și handbal la Olimpiadă?

- Da.

- Dar măcar joci handbal?

- Încă nu.

- Mai bine să te-apuci atunci.

-

- Majoritatea oamenilor își plănuiesc nunțile, spune Mirren. Eu aveam obiceiul ăsta.

- Băieții nu-și plănuiesc nunțile, zice Johnny.

- Dacă m-aș mărita cu Drake, aș avea numai flori galbene, spune Mirren. Flori galbene peste tot. Și o rochie galbenă primăvărată, de fapt ca o rochie normală de nuntă, numai că galbenă. Iar el ar purta un brâu galben.

Ar trebui să te iubească foarte, foarte, foarte tare ca să poarte un brâu galben, îi spun.

- Da, zice Mirren. Drake ar face-o.

- Să vă spun ce n-o să vreau eu la înmormântarea mea, zice Johnny. Nu vreau o grămadă de newyorkezi dintr-ăia din lumea artei, care nici nu mă cunosc, dar se fâțâie printr-o sală de recepții de tot rahatul.

- Eu nu vreau oameni religioși, vorbind despre un Dumnezeu în care nu cred, spune Gat.

- Sau un grup de fătuci false, prefăcându-se că sunt atât de întristate și apoi ducându-se la toaletă să-și dea cu luciu de buze și să-și aranjeze părul, spune Mirren.

- Doamne, glumesc eu, sună de parcă nu v-ar plăcea înmormântările.

- Serios, Cady, zice Mirren. Ar trebui să-ți plănuiești nunta, nu înmormântarea. Nu fi morbidă.

- Și dacă n-o să mă căsătoresc niciodată? Dacă nu vreau să mă căsătoresc?

- Atunci plănuiește recepția de la lansarea cărții tale. Sau de la inaugurarea unei galerii de artă.

- Are de gând să câștige Olimpiada și Premiul Nobel, spune Gat. Poate să organizeze petreceri pentru astea.

- Ok, bine, spun. Hai să plănuim petrecerea Olimpiadei la handbal. Dacă asta o să vă facă fericiți.

-

Și ne apucăm. Mingi de handbal de ciocolată învelite în glazură de culoare albastră. O rochie de aur pentru mine. Cupe de șampanie cu mingiuțe aurii înăuntru. Discutăm dacă oamenii poartă ochelari ciudați de protecție și pentru handbal, cum se poartă la racquetball, și ajungem la concluzia că, de dragul petrecerii noastre, vor purta. Toți invitații vor purta ochelari auriți de handbal pe toată durata petrecerii.

- Dar tu o să joci într-o echipă de handbal? Întreabă Gat.

Vreau să spun, vorbim de un echipaj întreg de zeițe amazoane sărbătorind victoria împreună cu tine? Sau ai câștigat Olimpiada de una singură?

- Habar n-am.

Chiar e cazul să te pui la punct cu handbalul ăsta, zice Gat. Sau n-o să câștigi niciodată aurul. Va trebui să regândim toată petrecerea în cazul în care câștigi doar argintul.

În ziua aia, viața e frumoasă.

Noi patru, *Mincinoșii*, am existat dintotdeauna.

Vom exista întotdeauna.

Indiferent ce se va întâmpla când vom merge la facultate, când vom îmbătrâni, cum ne vom construi viețile. Indiferent dacă Gat și cu mine vom fi împreună sau nu. Indiferent unde vom ajunge, vom putea întotdeauna să ne adunăm pe acoperișul de la Cuddledown și să privim marea.

Este insula noastră. Aici, într-un fel, vom fi întotdeauna tineri.

Zilele care urmează sunt ceva mai întunecate. Mincinoșii nu vor să meargă nicăieri. Mirren are roșu în gât și o doare tot corpul. Stă mai mult la Cuddledown. Face desene ca să le agațe pe holuri și lipește șiruri de scoici pe marginea blatului de bucătărie. Se adună maldăre de vase în chiuvetă și pe măsuța de cafea. DVD-urile și cărțile stau în teancuri precare prin toată sufrageria. Paturile zac nefăcute și băile au prins un miros umed, de mucegai.

Johnny mănâncă brânză cu degetele și se uită la comedii britanice la televizor. Într-o zi adună un șir de pliculețe vechi de ceai, care zemuiesc, și le aruncă într-o cană cu suc de portocale.

- Ce faci? îl întreb.
- Băltoaca cea mai mare adună cele mai multe puncte.
- Dar de ce?
- Nebănuite sunt căile prin care lucrează mintea mea, spune Johnny. Am impresia că cea mai bună tehnică este, în general, aruncarea pe sub mână.

Îl ajut să conceapă un sistem de punctare. Cinci puncte pentru stropituri, zece pentru o mică băltoacă, douăzeci pentru un model decorativ pe peretele din spatele căinii.

Stricăm o sticlă întreagă de fresh de portocale. După ce termină, Johnny lasă cana și pliculețele de ceai măcelărite, încă scurgându-se, acolo unde au aterizat.

Nici eu nu mă apuc să curăț.

Gat are o listă cu o sută dintre cele mai importante romane scrise vreodată și se luptă cu toate volumele de care a reușit să facă rost pe insulă. Își pune semne și citește pasaje cu voce tare. *Omul invizibil. O călătorie în India. Magnifica familie Amberson*. Sunt doar pe jumătate atentă la ce citește, fiindcă Gat nu m-a sărutat și n-a mai încercat să mă atingă de când am hotărât să ne purtăm normal.

Cred că evită să rămână singur cu mine.

Și eu evit să rămân singură cu el, la rândul meu, fiindcă simt intens nevoia să fiu lângă el, fiecare moment este încărcat de

electricitate. Deseori mă văd întinzându-mi brațele în jurul lui sau trecându-mi degetele peste buzele lui. Când îmi las gândurile să alunece în direcția asta – dacă Johnny și Mirren nu pot să ne vadă sau am rămas singuri, fie doar și pentru câteva clipe – durerea ascuțită a dragostei neîmpărtășite invită migrena să se declanșeze.

Zilele astea migrena ia înfățișarea unei babornițe noduroase, atingându-mi carnea vie a creierului cu ghearele ei crude. Îmi împunge nervii expuși, explorând posibilitatea de-a se instala în interiorul craniului meu. Dacă reușește să pătrundă, sunt sechestrată în dormitor o zi sau două.

Luăm prânzul pe acoperiș în majoritatea zilelor.

Presupun că ceilalți fac asta și când mi-e rău.

Din când în când, de pe acoperiș se rostogolește câte o sticlă, spărgându-se. De fapt, veranda e plină de cioburi lipicioase, pe care limonada s-a uscat.

Zahărul atrage roiuri de muște care bâzâie asurzitor.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, îl găsesc pe Johnny singur în curte, construind ceva cu niște piese de Lego pe care trebuie să le fi găsit la Red gate.

Eu am venit cu murături, sărățele cu brânză și ton la grătar, dintre resturile rămase în bucătăria de la noua Clairmont. Ne hotărâm să nu mai urcăm pe acoperiș, din moment ce suntem numai noi doi. Deschidem cutiile și le aliniem pe marginea verandei murdare. Johnny vorbește despre cum vrea el să construiască campusul de la Hogwarts din piese de Lego. Sau o Stea a morții. Sau, ia stai așa! Chiar și mai bine ar fi un pește ton făcut din Lego, care să atârne pe undeva în noua Clairmont, acum că nu mai există niciunul dintre animalele împăiate ale bunicului. Asta e. Ce păcat că nu avem suficiente piese de Lego pe insula asta stupidă pentru un asemenea proiect vizionar.

– De ce nu m-ai sunat și nu mi-ai scris niciun e-mail după accident? îl întreb.

Nu-mi propusesem să aduc vorba despre asta. Pur și simplu miau ieșit cuvintele pe gură.

– Ah, Cady.

Mă simt prost să-l întreb, dar vreau să știu.

– Nu vrei să vorbim despre peștele meu ton din piese de Lego mai bine? Încearcă el să improvizeze.

– M-am gândit că poate te-am scos din sărite cu e-mailurile mele. Alea în care te întrebam despre Gat.

– Nu, nu.

Johnny își șterge mâinile pe tricou.

– Am dispărut pentru că sunt un mizerabil. Pentru că nu mă gândesc la alegerile pe care le fac și am văzut prea multe filme de acțiune și, de fapt, mai mult mă iau după alții.

– Serios? Eu nu cred asta despre tine.

– Este un fapt de necombătut.

– N-ai fost supărat pe mine?

– Am fost doar un mizerabil. Dar nu supărat. Niciodată supărat.

Îmi pare rău, Cadence.

– Mulțumesc.

Culege o mână de piese de Lego și începe să le potrivească unele cu altele.

– Și Gat, de ce a dispărut? Tu știi?

Johnny oftează.

– Asta-i altă întrebare.

– Mi-a spus că nu-l cunosc cu adevărat.

– S-ar putea să fie așa.

– Nu vrea să discute despre accidentul meu. Sau despre ce s-a întâmplat cu noi în vara aceea. Vrea să ne purtăm normal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Johnny și-a așezat piesele de Lego în dungi: albastre, albe și verzi.

– Gat s-a purtat nasol cu fata aia, Raquel, atunci când s-a combinat cu tine. Știa că nu e corect ce face și se simțea vinovat din cauza asta.

– Ok.

– Nu vrea să fie genul ăla de individ. Vrea să fie un om bun. Și în vara aia era foarte nervos, din cauza mai multor chestii. Când n-a fost acolo pentru tine, s-a simțit și mai vinovat.

– Crezi?

– Bănuiesc că așa e, spune Johnny.

– Și acum este împreună cu cineva?

– Ah, Cady, spune Johnny. Gat e un nemernic plin de pretenții. Îl iubesc ca pe un frate, dar ești prea bună pentru el. Găsește-ți și tu un băiat mișto din Vermont, cu mușchi, ca Drake Loggerhead – apoi izbucnește în râs.

– Ești sub orice critică.

– Nu pot să neg asta, îmi răspunde. Dar trebuie să încetezi să mai fii atât de sentimentală.

48.

DE DAT: *Trai de vrăjitor*, de Diana Wynne Jones.

E una dintre poveștile cu vrăjitoare pe care ni le citea mami mie și lui Gat când aveam opt ani. Am recitat-o de câteva ori de atunci încoace, dar mă îndoiesc că și Gat a făcut-o.

Deschid cartea și scriu pe pagina cu titlul: *Pentru Gat, cu de toate și de toate. Cady*

Ajung la Cuddledown devreme, în dimineața următoare, călcând peste cești vechi de ceai și DVD-uri. Bat la ușa dormitorului lui Gat.

Niciun răspuns.

Bat din nou, apoi o deschid.

Înainte, aici era camera lui Taft. E plină de ursuleți și modele de bărci, plus teancurile de cărți ale lui Gat, pungi goale de chipsuri, nuci acaju zdrobite sub tălpi. Sticle pe jumătate pline cu suc și apă minerală, CD-uri, cutia de la Scrabble cu majoritatea pieselor răspândite pe podea. E la fel de rău ca în tot restul casei, dacă nu mai rău.

Oricum, Gat nu e aici. Trebuie să fie pe plajă.

Îi las cartea pe pernă.

49.

În noaptea aceea, Gat și cu mine ne nimerim singuri pe acoperișul de la Cuddledown. Mirren se simțea rău și Johnny a duso jos să-i facă un ceai.

Răzbat până la noi voci și muzică dinspre noua Clairmont, unde mătușile și bunicul mănâncă plăcintă de afine și beau vin de Porto. Cei mici se uită la un film în sufragerie.

Gat se plimbă pe acoperișul înclinat, până jos la jgheabul de scurgere și înapoi. Pare destul de periculos, ar fi atât de ușor să cadă – dar lui nu pare să-i fie frică.

Acum aș putea să vorbesc cu el.

Acum am putea să nu ne mai prefacem că totul e în regulă.

Caut cuvintele potrivite, cel mai bun mod de-a începe.

Brusc, Gat se cațără înapoi spre locul unde stau așezată, din trei pași mari.

- Ești foarte, foarte, foarte frumoasă, Cady, îmi spune.
- E lumina lunii. Face toate fetele să arate drăguțe.
- Cred că tu ești frumoasă întotdeauna și pentru totdeauna.

Îi zăresc conturul în lumina lunii.

- Ai un iubit în Vermont?

Bineînțeles că nu am. N-am avut niciodată alt iubit în afară de el.

- Pe iubitul meu îl cheamă Percocet, îi răspund. Suntem foarte apropiați. Am fost și în Europa împreună cu el vara trecută.

- Doamne.

Gat s-a enervat. Se ridică și o ia din nou în jos spre marginea acoperișului.

- Glumeam.

Gat se întoarce la mine.

- Tot zici că nu trebuie să ne fie milă de tine... - Da.

- ... dar apoi zici chestii de genul ăsta. *Pe iubitul meu îl cheamă Percocet.* Sau: *Am stat și m-am uitat la piciorul unei toalete italienești albastre.* Și e clar că ai vrea să ne fie tuturor milă de tine. Și ne-ar fi milă, mie mi-ar fi, însă tu habar n-ai cât de norocoasă ești.

Mă înroșesc la față.

Are dreptate.

Vreau ca oamenilor să le pară rău pentru mine. Chiar vreau.

Și totuși, nu vreau să le pară rău.

Și cumva, vreau.

Și totuși, nu vreau.

- Îmi pare rău, spun.
- Harris te-a trimis în Europa opt săptămâni. Crezi că o să-i trimită vreodată pe Johnny sau pe Mirren? Nu. Și n-o să mă

trimită nici pe mine, indiferent ce-aș face. Numai gândește-te un pic înainte să te plângi de niște lucruri pe care alți oameni și-ar dori la nebunie să le aibă.

Tresar.

– Bunicul m-a trimis în Europa?

– Ei, haide, spune Gat pe un ton amar. Chiar credeai că taică-tău a plătit pentru excursia aia?

Îmi dau seama imediat că spune adevărul.

Bineînțeles că tata n-a plătit pentru excursie. N-ar fi avut cum. Profesorii nu zboară cu clasa întâi și nici nu stau în hoteluri de cinci stele.

Sunt atât de obișnuită cu verile la Beechwood, cu cămărilor întotdeauna pline, cu numeroasele șalupe și servitorii pregătind tăcuți fripturi la grătar și spălând rufăria – încât nici nu mi-a trecut prin minte să mă întreb de unde vin atâția bani.

Bunicul m-a trimis în Europa. De ce?

Și de ce n-a venit mami cu mine, dacă excursia era un cadou din partea bunicului? Și de ce-ar accepta taică-meu bani de la bunicul?

– În fața ta se întinde o viață cu milioane de oportunități, spune Gat. Mă calcă pe nervi, pur și simplu, când tânjești după milă, asta-i tot.

Gat, Gat al meu.

Are dreptate. Chiar are.

Și în același timp nu înțelege.

– Știu că nu mă bate nimeni, spun, simțind dintr-odată nevoia să mă apăr. Știu că am suficienți bani și o educație solidă. Mâncare pe masă. Nu mor de cancer. Mulți oameni se descurcă mult mai rău decât mine. Și știu că am fost norocoasă să pot merge în Europa. Nar trebui să mă plâng în privința asta sau să fiu nerecunoscătoare. – Bine, atunci.

– Dar ascultă-mă. Nu știi ce înseamnă să ai asemenea dureri de cap. Habar n-ai. Doare – spun și îmi dau seama că îmi curg lacrimile pe față, deși nu suspin. Doare așa de tare, încât în unele zile mi se

pare foarte greu să fiu în viață. De multe ori îmi doresc să mor, chiar mi-o doresc, numai să se oprească durerea.

– Ba nu-ți dorești deloc, îmi răspunde pe un ton aspru. Nu-ți dorești să fii moartă. Nu spune asta.

– Nu vreau decât să nu mă mai doară, spun. În zilele în care pastilele nu au niciun efect. Vreau să se sfârșească și aș face orice – serios, orice – dacă aș ști sigur că ar pune capăt durerii.

Se lasă un moment de tăcere. Gat coboară până pe marginea acoperișului, cu fața la mine.

– Și ce faci atunci? Când doare așa de tare?

– Nimic. Zac acolo și aștept și îmi amintesc singură o dată și încă o dată că nu va dura la nesfârșit. Că va mai fi o zi după asta și apoi încă o zi. Și, într-una din zilele acelea, mă voi trezi de dimineață, voi lua micul dejun și mă voi simți bine.

– Încă o zi.

– Da.

Acum se întoarce și face un salt, ajungând înapoi sus din câțiva pași. Brusc, brațele lui mă înconjoară și ne agățăm unul de altul.

Tremură ușor și mă sărută pe gât cu buzele reci. Rămânem așa, îmbrățișați, vreun minut sau două, și am sentimentul că se reorganizează tot universul, și știu că orice supărare a dispărut.

Gat mă sărută pe buze și-mi atinge obraji.

Îl iubesc.

Întotdeauna l-am iubit.

Stăm pe acoperiș foarte, foarte mult timp. Pentru totdeauna.

50.

Mirren a început să se simtă rău din ce în ce mai des. Se trezește târziu, își pilește unghiile, stă la soare și se uită la poze cu peisaje din Africa dintr-o carte mare de pe măsuta de cafea. Dar nu vrea să facă scufundări. Nu vrea să ieșim cu barca. Nu vrea să joace tenis și nici să vină în Edgartown.

Îi aduc bomboane colorate de la noua Clairmont. Lui Mirren îi plac bomboanele colorate.

Astăzi stăm împreună la soare, noi două, pe plaja cea mică. Citim niște reviste pe care le-am furat de la gemene și mâncăm morcovi dintr-ăia mici. Mirren are căștile puse. Ascultă la nesfârșit același cântec la iPhone.

*Our youth is wasted
We will not waste it
Remember my name
'Cause we made history Na
na na na, na na na*

O împung pe Mirren cu un morcov.

– Ce?

– Trebuie să încetezi cu cântatul sau nu voi fi responsabilă pentru acțiunile mele.

Mirren se întoarce spre mine cu o figură serioasă. Își scoate căștile din urechi.

– Pot să-ți spun ceva, Cady?

– Sigur.

– Despre tine și Gat. V-am auzit când ați coborât azi-noapte.

– Și?

– Cred că ar trebui să-l lași în pace.

– Cum?

– O să se termine rău și o să iasă ditamai scandalul.

– Îl iubesc, spun. Știi că l-am iubit mereu.

– Îi îngreunezi foarte mult situația. I-o faci mai grea decât este deja. O să-l rănești.

– Nu-i adevărat. Probabil că el o să mă rănească pe mine.

– Ei bine, și asta s-ar putea întâmpla. Nu-i deloc o idee bună să fiți împreună.

– Nu înțelegi că prefer să mă rănească, decât să mă țină la distanță? spun, ridicându-mă. Prefer de un milion de ori să

trăiesc și să-mi asum riscuri și să se termine totul prost, decât să stau închisă ca într-o cutie cum am făcut în ultimii doi ani. Cutia asta are pereții atât de strâmți, Mirren. Eu și cu mami. Eu și cu pastilele mele. Eu și cu durerea mea. Nu mai vreau să trăiesc acolo.

Se lasă tăcerea între noi.

– Eu n-am avut niciodată un iubit, izbucnește Mirren.

O privesc în ochi. I se umplu de lacrimi.

– Și Drake Loggerhead? Și trandafirii galbeni, și relațiile sexuale?
o întreb.

Privește în pământ.

– Am mințit.

– De ce?

– Știi că, atunci când vii la Beechwood, parcă e o lume diferită? Nu trebuie să fii cum ești la tine acasă. Poți fi altcineva, cineva mai bun, poate.

Dau din cap.

– În prima zi când ai venit tu, l-am observat pe Gat. S-a uitat la tine de parcă ai fi fost cea mai strălucitoare planetă din galaxie.

– Da?

– Îmi doresc atât de tare să se uite cineva și la mine în felul ăla, Cady. Atât de tare. Și n-am vrut, dar m-am trezit mințind. Îmi pare rău.

Nu știu ce să zic. Trag adânc aer în piept.

Mirren izbucnește:

– Nu ofta, bine? E în regulă. E în regulă și dacă n-o să am niciodată un iubit. E în regulă dacă n-o să mă iubească nimeni niciodată, bine? E perfect tolerabil.

Se aude vocea maică-mii chemându-mă de undeva dinspre noua Clairmont.

– Cadence, mă auzi?

-
- Ce vrei? Ți strig la rândul meu.
 - Bucătăreasa are liber azi. Mă apuc să fac prânzul. Vino să tai roșiile.

- Imediat.

Oftez și mă uit la Mirren:

- Trebuie să mă duc.

Nu-mi răspunde. Îmi trag hanoracul pe mine și mă grăbesc pe poteca spre noua Clairmont.

În bucătărie, mami îmi dă un cuțit special de tăiat roșii și începe să vorbească.

Tranca, tranca, ce stai mereu pe plaja cea mică.

Tranca, tranca, ar trebui să te mai joci și cu cei mici.

Bunicul n-o să fie aici pentru totdeauna.

Știi că te-a ars soarele?

Tai și tai, felie după felie, un coș întreg de amintiri de familie, în mod ciudat de forma unor roșii. Sunt galbene, verzi și de un roșufumuriu.

51.

Se fac aproape trei săptămâni de când sunt pe insulă și migrena mă scoate din circulație încă două zile. Sau poate trei. Nici nu-mi mai dau seama. Sunt pe punctul de-a rămâne fără pastile, deși miam făcut plinul când am plecat de acasă.

Mă întreb dacă le ia mami. Poate că întotdeauna a luat pastile dintr-astea.

Sau poate că au trecut gemenele prin camera mea din nou, șterpelind lucruri care nu le trebuie. Poate că de fapt le înghit.

Sau poate că iau eu mai multe pastile și nu-mi dau seama. Le hăpăi ca pe bomboane cu mintea încetoșată de durere. Uitând când am luat ultima doză.

Mi-e teamă să-i spun lui mami că-mi mai trebuie.

Când mă simt ceva mai bine, mă duc din nou la Cuddledown. Soarele e jos pe cer. Veranda e acoperită de sticle sparte. Înăuntru, panglicile s-au desprins de tavan și zac mototolite pe podea. Vasele din chiuvetă au cruste uscate pe ele. Fața de masă din bucătărie e murdară. Măsuța de cafea e plină de urme circulare de la cămile de ceai.

Îi găsesc pe *Mincinoși* strânși în dormitorul lui Mirren, uitându-se cu toții într-o Biblie.

– Ne-am certat din cauza unui cuvânt la Scrabble, spune Mirren în clipa în care intru.

Închide cartea.

– Gat a avut dreptate, ca de obicei. Întotdeauna ai dreptate, Gat. Ce naiba, fetelor nu le plac tipii de genul ăsta, știi?

Piese de Scrabble sunt răspândite pe podeaua imensă a camerei. Le-am văzut când am intrat. Joacă de ceva vreme.

– Ce-ați făcut în ultimele câteva zile? Întreb.

– O, Doamne, spune Johnny, întinzându-se în patul lui Mirren. Am și uitat.

– A fost 4 iulie, spune Mirren. Ne-am dus la cină la noua Clairmont și după aceea toată lumea a ieșit în larg cu șalupa cea mare ca să vadă artificiiile din Vineyard.

– Azi ne-am dus la magazinul de gogoși din Nantucket, spune Gat.

Niciodată nu se duc nicăieri. Nu vor să vadă pe nimeni. Și acum, cât mi-a fost mie rău, s-au dus peste tot și s-au văzut cu toată lumea?

– Downyflake, zic. Așa se cheamă magazinul de gogoși.

– Da. Uluitoare gogoși, spune Johnny.

– Dar ție nu-ți plac gogoșile alea obișnuite.

– Desigur, spune Mirren. Dar n-am luat gogoși obișnuite, am luat dintr-alea spiralate și cu glazură.

– Și gogoși Boston cu cremă, spune Gat.

– Și cu jeleu, zice Johnny.

Dar știi că la Downyflake au doar gogoși simple. Nu cu glazură. Nu cu cremă Boston. Nu cu jeleu.

De ce mint?

52.

Iau cina cu mami și cu cei mici la noua Clairmont, însă în noaptea aceea mă lovește iar migrena. E mai rea decât cea de dinainte. Stau întinsă pe întuneric în camera mea. Vulturii ciugulesc materia mocirloasă care mi se scurge din craniul zdrobit.

Deschid ochii și îl văd pe Gat stând deasupra mea. Îl văd ca prin ceață. Se strecoară raze de lumină printre draperii, așa că trebuie să fie zi afară.

Gat nu vine niciodată la Windemere. Dar iată-l aici. Uitându-se la hârtiile liniate de pe peretele meu. La bilețele prinse. La noile amintiri și informații pe care le-am adăugat de când am venit aici, însemnări despre câinii bunicii care au murit, despre găscă de fildeș a bunicului, despre Gat când mi-a dat cartea lui Moriarty, despre mătuși certându-se din cauza casei de la Boston.

– Nu-mi citi notițele, murmur cu un geamăt. Te rog, nu.

Se dă înapoi.

– Erau acolo, la vedere, îmi pare rău.

Mă întorc pe o parte și-mi lipesc obrazul de perna fierbinte.

– Nu știam că-ți place să colecționezi povești.

Gat stă pe marginea patului. Se întinde și mă ia de mână.

– Încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat de nu vrea nimeni să-mi povestească, spun, inclusiv tu.

– Eu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat.

– Vrei?

Se uită în podea.

– Am avut o iubită, acum două veri.

– Știu. Am știut dintotdeauna.

– Dar nu ți-am spus niciodată.

– Nu, nu mi-ai spus.

– M-am îndrăgostit de tine atât de tare, Cady. N-aveam cum să mă împotrivesc. Știu că ar fi trebuit să-ți spun totul și să mă despart pe loc de Raquel. Doar că... ea era acasă, iar pe tine nu

te vedeam niciodată în timpul anului, aici nu-mi mergea telefonul și tot primeam pachete de la ea. Și scrisori. Toată vara.

Mă uit la el.

– Am fost un laș, îmi spune.

– Da.

– Și a fost o cruzime din partea mea – și față de tine, și față de ea. Simt cum îmi ard obrajii când îmi amintesc cât de geloasă eram.

– Îmi pare rău, Cady, continuă Gat. Asta ar fi trebuit să-ți spun din prima zi în care ai ajuns aici anul ăsta. Am greșit și-mi pare rău.

Dau din cap. E drăguț să-l aud spunându-mi asta. Mi-aș dori să nu fiu în halul ăsta de amețită.

– Jumătate din timp mă urăsc pentru toate lucrurile pe care le-am făcut, spune Gat. Dar ce mă înnebunește cel mai tare este senzația asta contradictorie: când nu mă urăsc, mă simt de parcă aș fi o victimă și aș avea toată dreptatea din lume. De parcă lumea în sine ar fi atât de nedreaptă cu mine.

– De ce te urăști?

Și înainte să-mi dau seama ce face, Gat se întinde în pat lângă mine. Degetele lui reci se împletesc cu ale mele, care ard, iar fața lui este foarte aproape de a mea. Mă sărută.

– Fiindcă îmi doresc lucruri pe care nu le pot avea, șoptește.

Dar mă are pe mine. Nu știe că mă are deja?

Sau Gat vorbește despre altceva, ceva ce nu poate avea? Ceva material sau vreun lucru după care tânjește?

Transpir, mă doare capul și nu pot gândi limpede.

– Mirren îmi spune că o să se termine totul prost și că ar trebui să te las în pace, îi zic.

Mă sărută din nou.

– Cineva mi-a făcut ceva prea îngrozitor ca să-mi amintesc, șoptesc.

– Te iubesc, îmi spune el.

Ne ținem strâns și ne sărutăm un timp îndelungat.
Durerea se mai potolește puțin. Dar nu trece de tot.

Deschid ochii și ceasul arată miezul nopții.

Gat a dispărut.

Trag draperiile și mă uit pe fereastră, ridicând geamul ca să respir un pic de aer.

Mătușa Carrie umblă iarăși în cămașă de noapte. Trece pe lângă Windemere, frecându-și brațele subțiri în lumina lunii. N-are nici măcar ghetetele îmblănite de data asta.

În direcția cealaltă, dinspre Red gate, îl aud pe Will plângând din cauza unui coșmar.

– Mami, mami, am nevoie de tine!

Dar Carrie fie nu-l aude, fie nu vrea să se ducă la el. Se întoarce și urcă pe pasarela dinspre noua Clairmont.

53.

DE DAT: o cutie de plastic cu piese de Lego.

Mi-am dat toate cărțile. Câteva le-am oferit celor mici, una lui Gat, iar restul m-am dus împreună cu mătușa Bess să le dau unui centru de caritate din Vineyard.

În dimineața asta răscolesc prin pod. Descopăr o cutie cu piese de Lego, pe care i le aduc lui Johnny. Îl găsesc singur în sufrageria de la Cuddledown, azvârlind cu bucățele de plastilină în perete și urmărind culorile cum pătează varul alb.

Vede piesele de Lego și dă din cap că nu le vrea.

- Pentru peștele ton, îi explic. Acum o să ai suficiente.
- N-o să-l fac, spune.
- De ce?
- Prea mult de muncă, răspunde. Dă-i-le lui Will.
- Dar nu erau tot ale lui Will piesele de Lego pe care le aveai aici?

- I le-am dus înapoi. Micuțul era disperat după ele, spune Johnny. O să se bucure dacă primește și mai multe.

I le duc lui Will la prânz. Are deja omuleți din piese de Lego și o mulțime de părți din care urmează să facă mașini.

Se bucură ridicol de tare. Împreună cu Taft se apucă să construiască mașini pe tot parcursul mesei de prânz. Nici nu mai mănâncă.

54.

În aceeași după-amiază, *Mincinoșii* ies cu caiacele.

- Ce faceți? îi întreb.
- Mergem într-un loc pe care-l știm, spune Johnny. Am mai fost acolo.
- Cady n-ar trebui să vină, spune Mirren.
- De ce nu? întreabă Johnny.

– Din cauză că are probleme cu capul! urlă Mirren. Dacă se lovește iar la cap și i se agravează migrenele? Doamne, Johnny, tu ai vreun pic de creier?

– De ce țiți? urlă și Johnny. Nu mai face atâta pe șefa.
De ce nu vor să vin și eu?

– Poți să vii, Cadence, spune Gat. E în regulă dacă vine și ea.

Nu vreau să mă țin după coada lor, dacă nu sunt dorită, dar Gat lovește ușurel locul din fața lui și eu mă urc în caiac.

De fapt, n-aș mai vrea să stau departe de ei.

Niciodată.

Vâslim în caiacele de două persoane în jurul golfului, mai jos de Windemere, până la un mic canal. Casa maică-mii se înalță pe o bucată de teren ca o streășină deasupra apei. Sub ea sunt adunate stânci abrupte, încât aproape ai senzația că treci printr-o peșteră. Tragem caiacele în dreptul stâncilor și ne cățărăm până într-un loc unde e uscat și răcoare.

Mirren are rău de mare, deși abia am mers cu caiacele câteva minute. Îi e rău atât de des în ultima vreme, că nici nu ne mai surprinde. Stă culcată, acoperindu-și fața cu brațele. Mă aștept ca băieții să întindă pătura pentru picnic – au o sacoșă de pânză cu ei – , dar în loc de asta, Gat și cu Johnny încep să se cațăre pe stânci. Au mai făcut-o și înainte, îmi dau seama. Sunt desculți și se cațără până la o înălțime de vreo opt metri față de nivelul apei, oprindu-se pe o piatră care practic atârna deasupra apei.

Mă uit la ei până când se așază.

– Ce faceți acolo?

– Ne dăm foarte, foarte bărbați! strigă Johnny.

Vocea lui capătă ecou. Gat începe să râdă.

– Nu, serios, spun.

– Ai crede despre noi că suntem doi băieți de oraș, dar adevărul este că suntem foarte masculini, plini de testosteron.

-
- Ei, nu. – Ba da.
 - Vă rog. Urc și eu până la voi.
 - Nu, nu te duce! spune Mirren.
 - Johnny m-a provocat, îi răspund. Acum trebuie să mă duc.

Încep să mă cațăr în aceeași direcție în care s-au urcat băieții. Stâncile sunt reci și mai alunecoase sub mâinile mele decât m-aș fi așteptat.

- Nu te duce, repetă Mirren. De-asta n-am vrut să vii și tu.

- Și tu de ce-ai venit? o întreb. Ai de gând să te urci și tu acolo?

- Am sărit data trecută, admite Mirren. O dată mi-a fost deajuns.

- Sar de acolo?

Pare imposibil.

- Oprește-te, Cady. E periculos, spune Gat.

Și înainte să apuc să mă cațăr mai departe, Johnny se prinde de nas și sare. Plonjează de pe stânca cea înaltă cu picioarele înainte.

Scot un țipăt.

Johnny lovește apa cu toată forța. Apa e plină de stânci în jurul nostru. Imposibil să-ți dai seama cât de adâncă este. Ar putea să moară făcând asta. Ar putea – dar iese la suprafață, scuturându-și apa din părul blond și strigând victorios.

- Ești nebun! îl cert.

Apoi sare Gat. Spre deosebire de Johnny, care s-a aruncat dând din picioare și urlând, Gat sare tăcut, cu picioarele strânse. Taie apa înghețată aproape fără să strophească în jur. Și iese la suprafață fericit, storcându-și tricoul de apă în timp ce se cațără la loc pe stâncile uscate.

- Sunt niște idioți, zice Mirren.

Mă uit în sus la stâncile de pe care au sărit. Pare imposibil să supraviețuiești aruncându-te de acolo.

Și, dintr-odată, vreau s-o fac și eu. Încep din nou să mă cațăr.

-
- Nu te duce, Cady, spune Gat. Te rog, nu te duce.
 - Dar voi tocmai asta ați făcut, le răspund. Și ați zis că e în regulă dacă vin și eu.

Mirren se ridică în fund, e palidă la față.

- Vreau să mă duc acasă acum, spune ea pe un ton alarmat. Nu mă simt bine.

- Te rog, Cady, sunt foarte ascuțite stâncile! strigă Johnny. N-ar fi trebuit să te aducem aici.

- Nu sunt invalidă, spun. Știu să înot.

- Nu-i vorba de asta... pur și simplu nu e o idee bună.

- Dar de ce e o idee bună pentru voi și pentru mine nu?! izbucnesc eu.

Aproape am ajuns în vârf. Deja am făcut bășici în palmă agățându-mă cu atâta forță de pietre. Îmi duduie sângele în urechi.

- A fost o prostie din partea noastră, spune Gat.

- N-am vrut decât să ne dăm mari, zice Johnny.

- Coboară, te rog.

Mirren a început să plângă.

Nu cobor. Stau așezată, cu genunchii strânși la piept, pe stânca de pe care au sărit băieții. Mă uit la marea învolburată de sub mine. Siluete negre stau la pândă dincolo de suprafața apei, dar văd, de asemenea, și un spațiu gol. Dacă sar unde trebuie, o să nimeresc în apă adâncă.

- Trebuie să faci întotdeauna ce ți-e teamă să faci! strig.

- Țasta e un motto de rahat, spune Mirren. Ți-am mai zis și înainte.

O să-mi dovedesc că sunt puternică, atunci când toți mă cred bolnavă.

O să-mi dovedesc că sunt curajoasă, atunci când toți cred că sunt slabă.

Pe stânca asta, vântul bate cu putere. Mirren suspină. Gat și cu Johnny strigă la mine. Închid ochii și sar.

Șocul pe care-l simt în clipa în care ating apa este electric. Îmi dă fiori. Piciorul meu se freacă de o piatră, piciorul stâng. Plonjez, legănându-mă spre stâncile din adâncuri, se vede fundul insulei Beechwood

și îmi simt brațele și picioarele amorțite și degetele reci. Bancuri de alge trec pe lângă mine în timp ce cad la fund.

Apoi ies din nou la suprafață, respirând. Sunt în regulă,
capul meu e în regulă,
nu e nevoie să plângă nimeni pentru mine, nici să-mi poarte de grijă.

Sunt bine, sunt
în viață, înot
spre țarm.

Uneori mă întreb dacă realitatea se desparte în două. În *Trai de vrăjitor*, cartea pe care i-am dat-o lui Gat, există universuri paralele în care aceiași oameni au parte de evenimente diferite. Fiindcă cineva a făcut o alegere diferită sau un accident a avut alte consecințe. Fiecare are câte o dublură în aceste alte lumi. Oameni diferiți în sinele lor profund, oameni care duc vieți diferite și au parte de un noroc diferit.

Variante.

Mă întreb, de exemplu, dacă există o variantă a zilei de azi în care mor sărind de pe stânca aceea. Am parte de o înmormântare la care cenușa îmi este răspândită în vânt pe plaja cea mică. Un milion de bujori înfloriți îmi înconjoară corpul înecat, în timp ce oamenii suspină pătrunși de suferință și vinovăție. Sunt un cadavru frumos.

Mă întreb dacă există altă variantă în care Johnny se rănește, își zdrobește picioarele și spatele de stânci. Nu putem suna la urgență, suntem nevoiți să vâslim înapoi la țarm, cu el având nervii rețezați, întins în caiac. Până când vine elicopterul să-l ducă la spital, deja e limpede că n-o să mai meargă niciodată.

Sau altă variantă, în care nu mă mai duc deloc cu *Mincinoșii* și cu caiacele. Îi las să mă îndepărteze de ei. Se tot duc în diverse locuri

fără mine și îmi spun mici minciuni. Distanța dintre noi se mărește puțin câte puțin și, în cele din urmă, idila noastră de peste vară este distrusă pentru totdeauna.

Mi se pare mai mult decât probabil să existe aceste variante.

55.

În noaptea aceea mă trezesc înfrigurată. Mi-am aruncat jos păturile cu picioarele și am fereastra deschisă. Mă ridic prea repede și simt că se învâрте camera cu mine.

O amintire.

Mătușa Carrie, plângând. Aplecată, cu mucii curgându-i pe față, fără să se mai deranjeze să-i șteargă. Stă ghemuită, tremură din toate încheieturile, s-ar putea să vomite. Afară e întuneric și ea poartă o bluză albă de bumbac, cu o geacă de vânt pe deasupra – geaca în carouri albastre a lui Johnny.

De ce poartă geaca lui Johnny?

De ce e așa de tristă?

Mă ridic și-mi găsesc un tricou și o pereche de pantofi. Iau lanterna și mă duc spre Cuddledown. Sufrageria e goală, luminată de razele lunii. O mulțime de sticle pe blatul de la bucătărie. Cineva a lăsat un măr tăiat felii, care a început să se înnegrească. Îi simt mirosul.

Mirren e acolo. N-am văzut-o mai devreme. Stă vârtă sub o acoperitură în dungi, sprijinită de canapea.

– Te-ai trezit, șoptește ea.

– La tine venisem.

– Cum așa?

– Mi-a venit în minte amintirea asta. Cu mătușa Carrie plângând. Purta geaca lui Johnny. Ți-o amintești pe mătușa Carrie plângând?

– Uneori.

– Dar în vara numărul cincisprezece, când avea tunsoarea aia scurtă?

– Nu, spune Mirren.

– De ce nu dormi? o întreb.

Mirren dă din cap.

– Nu știu.

Mă așez.

– Pot să-ți pun o întrebare?

– Sigur.

– Am nevoie să-mi spui ce s-a întâmplat înainte de accidentul meu. Și după. Întotdeauna îmi spui că nimic important, dar ceva trebuie să mi se fi întâmplat, în afară de faptul că m-am lovit la cap în timp ce înotam singură noaptea.

– Îhî.

– Știi ce?

– Penny spune că doctorii ar prefera să nu tulburăm apele. O săți amintești în ritmul tău și nimeni nu trebuie să te forțeze.

– Dar te întreb eu ce s-a întâmplat, Mirren. Am nevoie să știu.

Își lasă capul pe genunchi. Se gândește.

– Ce crezi că s-a întâmplat? mă întreabă în cele din urmă.

– Bănuiesc... bănuiesc că am fost victima vreunei chestii... Mi-e greu să pronunț cuvintele astea.

– Bănuiesc că am fost violată, atacată sau mai știu eu ce, Doamne ferește. Țasta-i genul de lucru care-i lasă pe oameni amnezici, nu-i așa?

Mirren își mușcă buzele.

– Nu știu ce să-ți spun, zice.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– A fost o vară oribilă.

– Cum așa?

– Asta e tot ce pot spune, draga mea Cady.

– De ce nu pleci niciodată din Cuddledown? o întreb dintr-odată.

Nu pleci de aici decât ca să te duci la plaja cea mică.

– Am ieșit cu caiacul azi, spune ea.

– Dar ți s-a făcut rău. Suferi de vreo fobie? o întreb. Frica de-a ieși din casă? Agorafobie?

– Nu mă simt bine, Cady, spune Mirren pe un ton defensiv. Mi-e frig tot timpul, nu mă pot opri din tremurat. Cred că am gâtul carne vie. Dacă te-ai simți în halul ăsta, nici tu n-ai avea chef să ieși din casă, nu?

Mă simt chiar mai rău decât atât mare parte din timp, însă de data asta nu simt nevoia să vorbesc despre durerile mele de cap.

– Ar trebui să-i spunem mătușii Bess, atunci. Să te ducă la doctor.

Mirren scutură din cap.

– E doar o răceală tâmpită de care nu reușesc să scap. Nu-i mare lucru. Vrei să-mi aduci o bere de ghimbir?

Nu-mi vine să o contrazic. Îi aduc o bere și dăm drumul la televizor.

56.

De dimineață, ne trezim cu o roată de cauciuc care atârna de unul dintre copacii de la Windemere pe post de leagăn. La fel cum atârna leagănul nostru de arțarul de la Clairmont.

Este perfect.

Exact la fel ca leagănul în care mă învărtea bunica Tipper. Tati.

Bunicul.

Mami.

La fel ca leagănul în care ne sărutam Gat și cu mine în toiul nopții.

Îmi amintesc acum: vara numărul cincisprezece. Johnny, Mirren, Gat și cu mine ne-am înghesuit cu toții în leagănul ăla de la Clairmont. Eram prea mari să încăpem. Ne trăgeam coate și ne tot împingeam unii în alții. Chicoteam și ne plângeam. Ne reproșam unii altora că avem fundurile prea mari. Ne reproșam că unul dintre noi miroase urât și iar ne schimbam poziția.

În sfârșit, ne-am așezat cum trebuie. Însă acum nu ne puteam învărți. Eram atât de înțepeniți în leagăn, încât părea imposibil să ne și mișcăm. Am țiptat să vină cineva să ne împingă. Gemenele au trecut pe lângă noi, dar au refuzat să ne ajute. Până la urmă, au ieșit Taft și Will de la Clairmont și ne-au făcut pe plac. Ne-au împins, opintindu-se, astfel încât leagănul a descris un cerc larg. Eram atât de grei, că în clipa în care ne-au dat drumul, am început să ne învărtim mai repede și mai repede, râzând atât de tare, că ne-a luat cu amețeală și ni s-a făcut rău.

Toți patru. Noi, *Mincinoșii*. Îmi amintesc acum.

Noul leagăn arată destul de zdravăn. Nodurile sunt legate cu grijă.

Înăuntru roții de cauciuc este un plic.

Scrisul de mână al lui Gat: *Pentru Cady*.

Deschid plicul.

O mulțime de trandafiri sălbatici uscați se risipesc pe jos.

57.

A fost odată ca niciodată un rege care avea trei fiice frumoase. Le dădea tot ce le doreau inimile și, când au ajuns la vremea măritişului, au fost sărbătorite cu mare fast. Cea mai mică dintre ele a dat naștere unei fetei, iar regele nu mai putea de bucurie. Curând după aceea, mijlocia a dat naștere unei alte fetei și din nou s-a sărbătorit din plin.

Ultima, cea mai mare dintre fiice, a dat naștere unor băieți gemeni – dar, din păcate, nu totul s-a petrecut așa cum ar fi fost de sperat. Unul dintre gemeni era o ființă umană, un bebeluș plin de vioiciune, pe când celălalt nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un șoarece.

Nu s-a mai sărbătorit. Nu s-au făcut anunțuri.

Fiica regelui era copleșită de rușine. Unul dintre copiii ei nu era decât un animal. N-avea să strălucească, rumen în obraji și binecuvântat, cum era de așteptat din partea membrilor familiei regale.

Copiii au crescut, iar șoricelul, de asemenea. Era înțelept și avea întotdeauna mustățile curate. Era mai deștept și mai curios decât fratele sau verișorii săi.

Și totuși, regelui și reginei nu le provoca decât dezgust. Imediat cum a învățat să se descurce singur, mama sa l-a ridicat în picioare, i-a pus în spate un săculeț cu afine și câteva nuci și l-a trimis să vadă lumea largă.

Șoricelul a plecat bucuros, căci cunoștea destule despre viața la curte ca să știe că, dacă ar fi rămas acasă, n-avea să fie mai mult decât un secret rușinos pentru totdeauna, o sursă de umilință pentru mama sa și oricine care știa despre existența lui.

Nici măcar nu s-a uitat în urmă la palatul care-i servise drept cămin.

Acolo, nici măcar nume n-ar fi primit vreodată.

Acum era liber să meargă unde vedea cu ochii și să-și facă singur un nume în lumea cea largă. Și poate, poate, avea să se întoarcă într-o bună zi

și să ardă nenorocitul
ăla de palat din
temelii.

PARTEA A PATRA

Uitați-vă, un foc

58.

Uitați-vă.

Un foc.

Acolo, înspre partea de sud a insulei Beechwood. Unde străjuia arțarul deasupra peluzei întinse.

S-a aprins casa. Flăcările se înalță atât de sus, încât se luminează tot cerul.

Nu e nimeni aici care să sară în ajutor.

La mare depărtare, se văd pompierii din Vineyard, croindu-și drum de-a lungul golfului, într-o barcă luminată.

Și mai departe, barca pompierilor din Woods Hole se îndreaptă pufăind spre focul pe care l-am pus noi.

Gat, Johnny, Mirren și cu mine.

Noi am pus focul ăsta și arde din temelii Clairmontul.

Ardem din temelii palatul, palatul regelui care avea trei fiice frumoase.

Noi am pus focul.

Eu, Johnny, Gat și cu Mirren. Îmi
amintesc acum,

într-un șuvoi de imagini care mă izbesc cu atâta violență, încât
cad, plonjez, legănându-mă spre stâncile din
adâncuri, se vede fundul insulei
Beechwood

și îmi simt brațele și picioarele amortite și degetele reci. Bancuri
de alge trec pe lângă mine în timp ce cad la
fund. Apoi ies din nou la suprafață,
respirând, și văd Clairmontul arzând.

Sunt în patul meu, la Windemere, în primele ore ale zorilor.

Este prima zi din ultima săptămână pe insulă. Mă duc la geam împiedicându-mă, învelită în pătură.

Iată noua Clairmont. Modernitate cât cuprinde și grădini japoneze.

O văd drept ceea ce este cu adevărat. O casă construită din cenușă. Cenușa vieții pe care bunicul a împărțit-o cu bunica, cenușa arțarului de care stătea legat leagănul de cauciuc, cenușa vechii case victoriene cu verandă și hamac. Noua casă este construită pe mormântul tuturor trofeelor și al simbolurilor familiei: caricaturile The New Yorker, animalele împăiate, pernele brodate, portretele de familie.

Le-am ars pe toate.

Într-o noapte în care bunicul și restul ieșiseră cu bărcile

din golf,

când personalul avea liber și noi, *Mincinoșii*,

eram singuri pe insulă, noi patru am făcut ce ne era teamă să facem.

Am ars nu o casă, ci un simbol.

Am ars un simbol din temelii.

59.

Ușa de la Cuddledown e încuiată. Bat până când apare Johnny, purtând hainele pe care le-a avut azi-noapte.

– Fac ceai pentru snobi, îmi spune.

– Ai dormit îmbrăcat?

– Da.

– Am provocat un incendiu, îi spun, stând încă în prag.

Nu mă vor mai minți. Nu vor mai pleca în diverse locuri fără mine, nu vor mai lua decizii fără mine.

Înțeleg care e povestea noastră acum. Suntem niște criminali. O bandă de patru criminali.

Johnny se uită în ochii mei vreme îndelungată, dar nu scoate un cuvânt. În cele din urmă, se întoarce și se duce în bucătărie. Îl urmez. Johnny toarnă ceaiul fierbinte în cești.

– Ce altceva îți mai amintești? mă întreabă.

Ezit.

Pot să văd focul. Fumul. Cum arăta casa aceea imensă în timp ce ardea.

Știu cu certitudine că noi am pus focul.

Îi văd mâna lui Mirren, oja aurie de unghii ciupită, în timp ce ține o canistră cu benzină.

Picioarele lui Johnny, fugind în jos pe scări dinspre Clairmont spre șopronul pentru bărci.

Bunicul, ținându-se de un copac, cu fața luminată de strălucirea unui foc de tabără.

Nu. Rectific.

Strălucirea casei sale, arzând din temelii.

Dar acestea sunt amintiri pe care le-am avut și înainte. Acum doar știu cum să le potrivesc.

– Nu totul, îi spun lui Johnny. Știu doar că noi am pus focul. Pot să văd flăcările.

Johnny se întinde pe podeaua bucătăriei, cu brațele deasupra capului.

– Ești în regulă? întreb.

– Sunt înfiorător de obosit, dacă vrei să știi.

Johnny se rostogolește pe burtă, împingându-și nasul în gresia de pe jos.

– Ziceau că n-o să mai vorbească niciodată, mormăie cu nasul în podea. Ziceau că s-a terminat totul și aveau să rupă orice legături. – Cine?

– Mătușile.

Mă întind pe podea lângă el ca să aud ce spune.

– Mătușile se îmbătau noapte de noapte, murmură Johnny, de parcă i-ar fi fost greu să-și smulgă cuvintele din fundul gâtului. Și erau tot mai furioase de fiecare dată. Țipau una la alta. Se clătinau pe peluză. Bunicul nu făcea decât să le dea apă la moară. Le-am văzut certându-se din cauza lucrurilor bunicii și a picturilor care atârnav pe pereții din Clairmont – dar în mare parte se certau din cauza proprietăților și a banilor. Bunicul se îmbăta și el, fiindcă așa avea el chef. Iar maică-mea voia să încerc eu să scot bani de la el. Pentru că eu eram băiatul cel mai mare. Mă tot împingea de la spate – nu știu ce voia de la mine. Să fiu tânărul și minunatul moștenitor. Să te vorbesc pe tine de rău, fiindcă erai cea mai mare dintre nepoți. Să fiu tânăra și cultivata speranță a viitorului democrației sau alt rahat de genul ăsta. Căzuse din grațiile bunicului și voia să-i iau eu locul, ca să nu-și piardă moștenirea.

În timp ce vorbește, amintirile îmi invadează craniul cu forța unui bliț, atât de strălucitoare, încât îmi provoacă durere. Tresar și mi acopăr mâinile cu ochii.

– Ai început să-ți amintești și altele despre foc? mă întreabă cu blândețe. Ți-a revenit memoria?

Închid ochii pentru un moment și mă străduiesc să-mi amintesc.

– Nu, nu despre foc. Dar alte lucruri.
Johnny se întinde și mă ia de mână.

60.

În primăvara de dinainte de vara numărul cincisprezece, mami m-a pus să-i scriu bunicului. Nimic ostentativ. *Mă gândesc la tine și la pierderea pe care ai suferit-o. Sper că ești bine.*

Trimiteam cărți poștale adevărate – aveam un stoc întreg, de-o culoare untoasă, cu numele meu tipărit în partea de sus: *Cadence Sinclair Eastman.*

Dragă bunicule, tocmai am făcut 5 km pe bicicletă într-o cursă pentru un centru de cercetare a cancerului. Săptămâna viitoare încep

tenisul pe echipe. Clubul nostru de lectură citește. Întoarcere la Brideshead. Cu dragoste.

– Nu trebuie decât să-i amintești că-ți pasă, îmi spunea mami. Și că ești o persoană bună. Cu educație și perspective, cu care familia se poate mândri.

M-am plâns. Mi se părea atât de fals să-i scriu scrisori. Bineînțeles că îmi păsa. Țineam la bunicul și chiar mă gândeam la el. Dar nu-mi venea să-i scriu telegrame în care să-mi descriu virtuțile din două în două săptămâni.

– E foarte vulnerabil în perioada asta, spunea mami. Suferă mult.

Și se gândește la viitor. Iar tu ești prima lui nepoată.

– Johnny e doar cu trei săptămâni mai mic.

– Exact asta vreau și eu să spun. Johnny e băiat și e doar cu trei săptămâni mai mic decât tine. Așa că scrie-i scrisoarea aia. Am făcut ce m-a rugat.

Pe insula Beechwood, în vara numărul cincisprezece, mătușile îi luaseră locul bunicii, făcând gogoșele și fâțâindu-se în jurul bunicului, de parcă la Boston n-ar fi trăit singur de la moartea ei, din octombrie. Dar erau, de asemenea, puse pe harță. Nu mai era bunica să le țină unite și se certau din cauza amintirilor cu ea, a bijuteriilor ei, a hainelor din dulapuri, chiar și a pantofilor ei. Aceste aspecte nu fuseseră și ele rezolvate în octombrie. Sentimentele oamenilor erau prea delicate la vremea aceea. Rămăsese să se rezolve totul la vară. Când am ajuns noi pe insulă, la sfârșitul lui iunie, mătușa Bess făcuse deja inventarul lucrurilor de la Boston care îi aparțineau bunicii și acum se apucase de cele de la Clairmont. Mătușile aveau fiecare câte o copie pe tabletele lor și o consultau cu regularitate.

– Întotdeauna mi-a plăcut ornamentul ăla de brad din jad.

– Sunt surprinsă că-ți amintești de el. Nu ne-ai ajutat niciodată să facem bradul.

– Dar cine crezi că strângea bradul? În fiecare an înveleam ornamentele în șervețele de hârtie.

– Ce martiră.

– Uite cerceii cu perle pe care mi i-a promis mama mie.

– Cei cu perle negre? A spus că mi-i dă mie.

Pe măsură ce treceau zilele de vară, aproape că nu mai puteai face nicio distincție între ele. Ceartă după ceartă, răni vechi care erau din nou zgândărite și peticite cu altele noi.

Variante.

– Să-i spui bunicului cât de mult îți plac fețele de masă brodate, mi-a zis mami.

– Dar nu-mi plac.

– Pe tine n-o să te refuze.

Eram amândouă singure în bucătăria de la Windemere. Mami era beată.

– Mă iubești, nu-i așa, Cadence? Ești tot ce am pe lume acum. N-o să fii și tu ca tati.

– Doar că nu-mi pasă de fețele de masă.

– Și ce, minte-l atunci. Zi-i că îți plac alea din casa de la Boston.

Cele crem, cu broderii.

Era mai ușor să-i spun că așa o să fac.

Și mai târziu, i-am spus că am făcut-o.

Dar și mătușa Bess o rugase pe Mirren să facă același lucru, și niciuna dintre noi nu s-a dus să se milogească pe lângă bunicul, pentru amărătele alea de fețe de masă.

61.

Gat și cu mine ne-am dus să înotăm noaptea. Am stat întinși pe pasarella de lemn, uitându-ne la stele. Ne-am sărutat în pod.

Eram îndrăgostiți.

Mi-a dat o carte. *Cu de toate și de toate.*

N-am vorbit despre Raquel. Eu nu puteam să-i pun întrebări. El nu mi-a zis nimic.

A fost ziua gemenelor pe 14 iulie și, ca de obicei, s-a făcut masă mare. Stăteam toți, doisprezece oameni, la masa cea lungă pe peluza de la Clairmont. Homari și cartofi cu caviar. Castronașe cu unt topit. Legume proaspete și busuioc. Două torturi, unul de vanilie, altul de ciocolată, așteptau înăuntru, pe blatul de la bucătărie.

Cei mici făceau din ce în ce mai multă gălăgie cu homarii lor, împungându-se cu cleștii și sorbindu-le carnea de pe picioare. Johnny spunea povești. Mirren și cu mine râdeam. Am rămas surprinși când bunicul a venit până la noi, așezându-se între Gat și mine.

– Vreau să vă cer sfatul într-o privință, ne-a spus el. Sfatul unor tineri.

– Suntem niște tineri minunați, din lumea bună, a spus Johnny, așa că ai venit în capătul care trebuie al mesei.

– Vedeți și voi, a zis bunicul, că nu întineresc, în ciuda înfățișării mele de invidiat.

– Da, da, am răspuns eu.

– Thatcher și cu mine punem afacerile în ordine. Mă gândesc să las o bună parte din avere pentru alma mater din care am făcut parte.

– La Harvard? De ce, tată? a întrebat mami, care se postase în spatele lui Mirren.

Bunicul a zâmbit.

– Ca să finanțez un centru studențesc. Îmi vor pune numele în față, pe o placă – a continuat, dându-i un ghiont lui Gat. Cum ar trebui să se cheme, tinere, ei? Ce crezi?

– Sala Harris Sinclair? s-a aventurat Gat.

– Nu.

Bunicul a dat din cap.

– Se poate și mai bine de atât. Johnny?

– Centrul Sinclair de Socializare, a spus Johnny, îndesându-și un dovlecel în gură.

– Și gustări, a adăugat Mirren. Centrul Sinclair de Socializare și Gustări.

Bunicul a lovit cu palma în masă.

– Îmi place cum sună. Nu didactic, ci apreciat de toată lumea. Gata, m-ați convins. Îl sun mâine pe Thatcher. Numele meu va fi pe clădirea favorită a fiecărui student.

– Totuși, va trebui să mori înainte s-o construiască, am spus eu.

– Adevărat. Dar n-o să fii mândră să-mi vezi numele acolo sus când o să fii studentă?

– N-o să mori înainte să ajungem noi studenți, a spus Mirren. No să permitem una ca asta.

– Ei, dacă insistați voi – bunicul a înfipt furculița într-o bucățiță din coada unui homar de pe farfuria ei și a mâncat-o.

Ne captivase atenția foarte ușor – lui Mirren, lui Johnny și mie – prin puterea pe care ne-o conferise, făcându-ne să ne imaginăm la Harvard, prin faptul că ne ceruse părerea și râsese la glumele noastre. Așa ne trata bunicul întotdeauna.

– Nu ești deloc amuzant, tată, a izbucnit mami. Să atragi și copiii în toată povestea asta.

– Nu suntem copii, i-am zis eu. Înțelegem despre ce e vorba.

– Nu, nu înțelegeți, mi-a răspuns ea, altfel nu i-ați cânta în strună bunicului.

Un fior a traversat întreaga masă. Până și cei mici s-au potolit.

Mătușa Carrie trăia împreună cu Ed. Ei doi cumpărau obiecte de artă, care era posibil să fie sau să nu fie valoroase mai târziu. Johnny și Will mergeau la școli private. Mătușa Carrie deschisese un magazin de bijuterii cu banii ei, însă după câțiva ani, dăduse faliment. Ed câștiga bani suficienți cât să o întrețină, dar mătușa Carrie nu avea un venit al ei. Iar ei doi nu erau căsătoriți. Și el era proprietarul apartamentului lor, nu ea.

Mătușa Bess creștea singură patru copii. Mai avea niște bani, la fel ca mami și mătușa Carrie – dar atunci când divorțase, Brody

rămăsese cu casa. Nu mai lucrase de când se căsătorise și, înainte de asta, nu fusese decât asistentă în birourile unei reviste. Mătușa Bess trăia doar din dota pe care o primise, cheltuind și tot cheltuind din ea.

Și acum mami. Afacerea cu crescătoria de câini nu aducea mulți bani, iar tati dorise să vindem casa de la Burlington, ca să poată lua el jumătate din bani. Știam că mami trăiește din dota ei.

Noi.

Noi amândouă trăiam din dota ei.

N-avea să dureze o veșnicie.

Așa că, atunci când bunicul a zis că era posibil să lase banii facultății ca să se construiască un centru studențesc la Harvard și ne ceruse și nouă sfatul, nu dorea de fapt să implice familia în planurile sale financiare.

Nu făcea decât să arunce o amenințare.

Câteva seri mai târziu. Ora de cocteiluri la Clairmont. Începea pe la șase sau șase și jumătate, depinde când începea lumea să urce dealul spre casa cea mare. Bucătăreasa pregătea cina și aranjase pe masă pateu de somon cu niște biscuiți făinoși. Am trecut pe lângă ea și am scos o sticlă de vin alb din frigider pentru mătuși.

Cei mici, după ce fuseseră la plajă toată după-amiaza, erau zoriți să se spele și să se îmbrace în haine curate de Gat, Johnny și Mirren la Red gate, unde exista un duș în aer liber. Mami și mătușile Bess și Carrie stăteau în jurul măsuței de cafea de la Clairmont.

Tocmai aduceam paharele de vin pentru mătuși, când a intrat bunicul.

– Penny, a spus el, turnându-și niște whisky din sticla de pe bufet, cum vă descurcați tu și Cady la Windemere anul ăsta, cu schimbarea de situație? Bess e îngrijorată că te simți singură.

– N-am spus asta, a zis Bess.

Mătușa Carrie și-a îngustat ochii.

– Ba da, așa ai zis, i-a răspuns bunicul mătușii Bess, apoi mi-a făcut mie semn să iau loc. Mi-ai vorbit despre cele cinci dormitoare, despre bucătăria renovată și cum Penny este singură acum și n-are nevoie de toate astea.

– Așa ai făcut, Bess? a întrebat mami, trăgându-și răsuflarea.

Mătușa Bess n-a răspuns. Și-a mușcat buza, admirând priveliștea pe geam.

– Nu ne simțim singure, i-a spus mami bunicului. Ne place foarte tare la Windemere, nu-i așa, Cady?

Bunicul mi-a zâmbit.

– Ți-e bine acolo, Cady?

Știam ce trebuie să spun.

Mai mult decât bine, mă simt fantastic. Îmi place la nebunie Windemere, pentru că ai construit-o special pentru mami. Vreau sămi cresc propriii copii acolo și copiii copiilor mei. Ești minunat, bunicule.

Tu ești patriarhul nostru și îți port tot respectul din lume. Sunt atât de fericită să fac parte din familia Sinclair. Este cea mai reușită familie din America.

Nu trebuia să folosesc exact cuvintele acestea. Dar ideea era să o ajut pe mami să păstreze casa, spunându-i bunicului ce om mare era el, căci lui îi datoram toată fericirea noastră, și să-i amintesc că eu eram viitorul familiei. Noi, familia Sinclair cea foarte americană, ne vom perpetua specia, concepând copii înalți și albi, frumoși și bogați, numai dacă ne-ar lăsa pe mine și pe mami să stăm la Windemere.

Trebuia să-l fac pe bunicul să simtă că deține controlul, acum când se învârtea lumea cu el, din cauză că murise bunica. Trebuia să mă milogesc pe lângă el, laudându-l, în același timp, și fără să dau semne că aș fi observat agresivitatea din spatele întrebării pe care mi-o adresase.

Mama mea și surorile ei erau dependente de bunicul și de banii lui. Avuseseră parte de cea mai bună educație, mii de șanse în viață, mii de relații – și tot ajunseseră în situația în care nu erau capabile să se întrețină singure. Niciuna dintre ele nu făcuse nimic folositor pentru lumea asta. Nimic esențial. Nimic curajos. Erau în continuare niște fete, încercând să-i intre în grații tatălui lor. El reprezenta pentru ele pâinea și sarea, laptele și mierea.

– E prea mare pentru noi, i-am spus bunicului.

Nimeni n-a scos un cuvânt în timp ce părăseam încăperea.

63.

Mami și cu mine am păstrat tăcerea pe drumul de întoarcere spre Windemere după cină. Odată ce ușa s-a închis în urma noastră, s-a năpustit asupra mea.

– De ce nu m-ai sprijinit de față cu bunicul? Vrei să ne pierdem casa?

– N-avem nevoie de ea.

– Eu am ales zugrăveala, pardoseala. Eu am ridicat steagul de pe verandă.

– Are cinci dormitoare.

– Am crezut că o să avem o familie mai mare – trăsăturile de pe chipul mamei erau încordate. Dar nu s-a întâmplat așa. Asta nu înseamnă că nu merit casa asta.

– Mirren și oamenii ăia s-ar putea bucura de tot spațiul de aici.

– E casa mea. Nu te poți aștepta de la mine să renunț la ea doar fiindcă Bess are prea mulți copii și s-a despărțit de bărbatu-său. Nu poți să crezi că e în regulă din partea ei să-mi fure casa de sub nas. Țăsta e locul nostru, Cadence. Trebuie să ne purtăm singure de grijă.

– Tu te auzi ce spui? am izbucnit și eu. Ai banii pe care i-ai primit ca dotă!

– Ce are asta de-a face?

– Unii oameni nu au nimic. Noi avem totul. Singura persoană care a folosit banii familiei în scopuri caritabile a fost bunica. Acum a murit și oamenii nu le pasă de nimic altceva decât de perlele ei, de ornamentele ei și de averea ei. Nimeni nu încearcă să-i folosească banii ca să facă ceva bun. Nimeni nu încearcă să facă lumea asta un loc mai bun.

Mami s-a ridicat în picioare.

– Te crezi superioară, nu-i așa? Crezi că înțelegi lumea mai bine decât mine. L-am auzit pe Gat vorbind. Te-am văzut cum îi sorbi cuvintele de pe buze, de parcă ai mânca înghețată cu lingura. Dar nai de plătit facturi, n-ai propria ta familie, nu ai proprietăți pe mână și n-ai văzut nimic din lume. Habar n-ai despre ce vorbești – și cu toate astea, nu știi decât să judeci.

– Distrugi familia asta fiindcă ai impresia că ți se cuvine casa cea mai drăguță.

Mami s-a îndreptat către baza scărilor.

– Măine te întorci la Clairmont. Îi spui bunicului cât de mult îți place la Windemere. Îi spui că vrei să-ți crești propriii copii aici, să-i aduci să-și petreacă fiecare vară aici. O să-i spui toate astea.

– Nu. Trebuie să-i ții singură piept. Să-i spui să nu vă mai învârtă pe degete cum îi convine. Se poartă în halul ăsta doar fiindcă e întristat din cauza bunicii, nu-ți dai seama? Nu poți să-i fii cu nimic de ajutor? Sau să-ți găsești o slujbă, astfel încât să nu mai conteze atâta banii lui? Sau să-i dai casa lui Bess?

– Ascultă aici, domnișoară, mi-a spus mami pe o voce oțelită. Te duci și vorbești cu bunicul despre Windemere sau te trimit în Colorado să-ți petreci tot restul verii împreună cu taică-tău. Măine te trimit. Îți jur că primul lucru pe care îl fac e să te duc la aeroport.

N-o să te mai vezi cu iubitul ăla al tău. M-ai înțeles?

Cu asta m-a avut.

Știa despre mine și Gat. Și putea să-l îndepărteze de mine.

Avea de gând să o facă.

Eu eram îndrăgostită.

I-am promis că o să fac orice îmi cerea.

Când i-am spus bunicului cât de mult adoram casa, mi-a zâmbit și a zis că știa că o să am copii frumoși cândva. Apoi mi-a zis că mătușa Bess era o fetiță hrăpăreată și că n-avea nici cea mai mică intenție să-i dea casa mea. Dar mai târziu, Mirren mi-a spus că îi promisese Windemere lui Bess. *O să am grijă de tine*, îi spusese el, *doar lasă-mi puțin timp să o dau afară pe Penny*.

64.

La câteva nopți după cearta cu mami, Gat și cu mine am ieșit pe terenul de tenis, în lumina apusului. Le-am aruncat de câteva ori mingea lui Fatima și Prințului Philip în tăcere.

În cele din urmă, Gat mi-a zis:

– Ai observat că Harris nu mă strigă niciodată pe nume?

– Nu.

– Mi se adresează spunându-mi tinere. De pildă: Cum a fost școala anul ăsta, tinere?

– De ce?

– Dacă m-ar numi Gat, ar fi ca și cum ar spune de fapt: Cum a fost școala anul ăsta, pui de indian, al cărui unchi indian trăiește în păcat cu fiica mea cea pură și albă? Pui de indian pe care l-am prins sărutându-se cu prețioasa mea Cadence?

– Crezi că asta gândește?

– Nu poate să mă înghită, a spus Gat. Nu de-adevăratelea. Poate că mă place ca persoană, poate că îl place până și pe Ed, dar nu poate să-mi rostească numele sau să mă privească în ochi.

Era adevărat. Acum că o spunea el, îmi dădeam și eu seama că așa e.

– Nu spun că-și dorește să fie genul de om căruia îi plac numai albi, a continuat Gat. Știe că n-ar trebui să fie așa. Este democrat, a votat pentru Obama, dar asta nu înseamnă că e chiar așa de comod pentru el să aibă oameni de culoare în familia lui frumoasă.

Gat a dat din cap.

– Este fals cu noi. Nu-i place ideea de-a o vedea pe Carrie împreună cu noi. Nu i se adresează nici lui Ed pe nume. Îi spune Sir. Și face tot posibilul ca eu să știu că nu fac parte din lumea voastră, de fiecare dată.

Gat a mângâiat-o pe Fatima pe urechile ei moi.

– L-ai văzut cum a reacționat când eram în pod. Vrea să mă țin la distanță de tine.

Eu nu văzusem cu ochii ăștia întreruperea bunicului. Îmi imaginasem că trebuie să se fi simțit stânjenit că a intrat peste noi.

Dar acum, dintr-odată, înțelegeam ce se petrecuse.

Ai grijă, tinere, spusese bunicul. *Capul. Ai grijă să nu te rănești.*

Era încă o amenințare.

– Știai că unchiul meu a cerut-o în căsătorie pe Carrie toamna trecută? m-a întrebat Gat.

Am dat din cap că nu știam.

– Sunt împreună de aproape nouă ani. Se poartă ca un tată cu Johnny și Will. S-a așezat în genunchi și i-a cerut mâna, Cady. Eram toți trei băieții acolo și maică-mea. Împodobise tot apartamentul cu lumânări și trandafiri. Noi eram îmbrăcați în alb și comandaserăm

enorm de multă mâncare de la un restaurant italianesc care îi place lui Carrie. I-a pus și Mozart să se audă stereo. Mie și lui Johnny ne venea să-i spunem: Ed, ce-i cu tot tam-tamul ăsta? Doar trăiește cu tine, frate. Dar omul era tare emoționat. Îi cumpăraseră un inel cu diamant. Oricum, când a ajuns acasă, noi patru ne-am ascuns în camera lui Will ca să-i lăsăm singuri. Trebuia să sărim pe ei cu felicitările, dar Carrie l-a refuzat.

- Credeam că nu se căsătoresc fiindcă nu văd sensul.
- Ed vedea un sens. Carrie nu voia să-și pună în pericol moștenirea ei de rahat, a spus Gat.
- Nici măcar nu l-a întrebat pe bunicul?
- Asta-i problema, a zis Gat. Toată lumea îi cere voie lui Harris tot timpul, pentru orice. De ce ar trebui o femeie în toată firea să-i ceară aprobarea tatălui ei ca să se mărite?
- Bunicul n-ar fi oprit-o.
- Nu, a spus Gat. Dar cu ceva vreme în urmă, când Carrie s-a mutat prima dată cu Ed, Harris a spus răspicat faptul că banii destinați ei vor dispărea dacă se mărită cu el. Ideea este că lui Harris nu-i convine că Ed este de culoare. Este un ticălos rasist și așa era și Tipper. Da, îmi plac amândoi dintr-o groază de motive și au fost mai mult decât generoși cu mine, lăsându-mă să-mi petrec fiecare vară aici. Sunt dispus să cred că Harris nici măcar nu-și dă seama de ce nu-l place pe unchiu-meu, dar îl displace suficient de tare încât să-și dezmoștenească fiica cea mare.

Gat a oftat. Îmi plăceau rotunjimea maxilarului său, gaura din tricoul lui, bilețelele pe care mi le scria, felul în care îi mergea mintea sau își mișca mâinile în timp ce vorbea. Îmi imaginam pe atunci că îl cunoșteam complet.

M-am aplecat și l-am sărutat. Încă mi se părea miraculos că pot face asta și că îmi răspundea sărutându-mă la rândul lui. Atât de miraculos, încât ne-am arătat unul altuia slăbiciunile, fricile și fragilitatea.

- De ce n-am vorbit niciodată despre asta? am spus în șoaptă.

Gat m-a sărutat din nou.

– Îmi place aici, a spus. Insula. Johnny și Mirren. Casele și zgomotul oceanului. Tu.

– Și tu.

– O parte din mine nu vrea să distrugă toate astea. Nu vrea nici măcar să-și imagineze că s-ar putea să nu fie totul perfect.

Înțelegeam de ce simțea asta.

Sau credeam că înțeleg.

Gat și cu mine am mers apoi pe aleea care înconjoară insula și ne-am plimbat până când am ajuns la o stâncă foarte lată, netedă, de pe care se vedea până în port. Valurile se spărgeau la baza insulei. Ne-am strâns în brațe, pe jumătate dezbrăcați, apoi am uitat, cât timp a fost posibil, toate detaliile înfiorătoare ale frumoasei familii Sinclair.

65.

A fost odată ca niciodată un negustor bogat care avea trei fiice frumoase. Le răsfățase atât de tare, încât două dintre fete, cele mai mici, nu făceau nimic, cât era ziua de lungă, decât să stea în fața oglinzii, admirându-și propria frumusețe și ciupindu-și obraji ca să-i înroșească și mai tare.

Într-o bună zi, negustorul a trebuit să plece într-o călătorie.

– Ce să vă aduc când mă întorc? le-a întrebato el.

Mezina a cerut rochii de mătase și dantelă.

Mijlocia a cerut rubine și smaralde.

Cea mare a cerut doar un trandafir.

Negustorul a fost plecat câteva luni în șir. Pentru fiica sa cea mică, a umplut un cufăr cu rochii de toate culorile. Pentru cea mijlocie, a scotocit piețele în căutare de bijuterii. Dar abia când a ajuns în apropiere de casă, și-a amintit promisiunea pe care i-o făcuse fiicei celei mari.

A dat peste un gard enorm de fier ce se întindea de-a lungul drumului. Dincolo de el, la ceva depărtare, era o casă întunecată, iar

lângă gard negustorul a zărit bucuros o tufă plină de trandafiri roșii în floare. Câțiva dintre trandafiri erau chiar la îndemână.

N-ar fi durat decât un minut să taie o floare. Negustorul tocmai își îndesa bobocul de trandafir în coburul șeii, când s-a auzit un mârâit înfuriat.

O siluetă acoperită de o mantie stătea acolo unde, un moment mai devreme, negustorul era sigur că nu se afla nimic. O ființă uriașă, ale cărei vorbe erau însoțite de bubuituri joase:

– Îndrăznești să iei de la mine fără a avea intenția să plătești?

– Dar cine ești? a întrebat negustorul, cutremurându-se.

– Ajunge să spunem că sunt cel de la care ai furat.

Negustorul i-a explicat că îi promisese fiicei lui să-i aducă un trandafir din lunga sa călătorie.

– Poți să păstrezi trandafirul furat, a spus ființa, dar în schimb îmi vei aduce ceva ce îți aparține, primul lucru de care vei da cu ochii în clipa când te întorci acasă.

Apoi și-a dat jos gluga și și-a arătat chipul – o bestie hidoasă, cu colți și râț. Un bour sălbatic împreunat cu un șacal.

– M-ai înșelat o dată, a zis bestia. Fă-o încă o dată și vei muri.

Negustorul a luat-o spre casă cât de repede putea calul să-l ducă. Încă era la un kilometru depărtare, când a văzut-o pe fiica cea mare așteptându-l în drum.

– Am primit veste că te vei întoarce în seara asta! a strigat ea, repezindu-se în brațele tatălui ei cu lacrimi în ochi.

Era primul lucru care îi aparținea și de care negustorul dăduse cu ochii la întoarcerea acasă. Acum știa ce preț ceruse bestia, cu adevărat, de la el.

Și mai departe?

Cu toții știm că Frumoasa se îndrăgostește de bestie. Ajunge să-l iubească, în ciuda lucrurilor pe care le crede familia ei – pentru

farmecul și educația sa, pentru cunoștințele sale despre artă și sensibilitatea inimii sale.

Într-adevăr, este o ființă umană și a fost dintotdeauna așa. N-a fost niciodată un bour sălbatic sau un șacal. Era doar o iluzie hidoasă.

Problema este că e tare dificil să-și convingă tatăl de una ca asta.

Tatăl ei vede fălcile și râțul, aude mârâitul oribil, ori de câte ori Frumoasa vine împreună cu soțul în vizită. Nu contează cât de civilizat și erudit este bărbatul ei. Nu contează cât este de bun.

Tatăl vede un animal din junglă. Repulsia pe care o simte față de el nu-l va părăsi niciodată.

66.

Într-o noapte, în vara numărul cincisprezece, Gat mi-a aruncat cu pietricele în geam. Am scos capul și l-am văzut stând printre copaci, cu lumina lunii scânteindu-i pe piele și ochii arzând.

Mă aștepta la baza scărilor de la verandă.

– Mi-e o poftă teribilă de ciocolată, mi-a șoptit, așa că dau spargere la camera din Clairmont. Vii cu mine?

Am dat din cap și am luat-o împreună pe aleea îngustă, ținându-ne de mână, cu degetele împreunate. Am ocolit până la intrarea din spate de la Clairmont, care ducea către un vestibul plin cu rachete de tenis și prosoape de plajă. Cu o mână lipită de ușa din plasă, Gat s-a întors și m-a tras în brațele lui.

Buzele lui calde atingându-le pe ale mele,
măinile încă împreunate, acolo, în ușa
casei.

Pentru un moment, eram singuri pe planetă,
cu toată vastitatea cerului, a viitorului și a trecutului întinzându-se în jurul nostru.

Am străbătut pe vârfuri vestibulul, către camera imensă din bucătărie. Încăperea era de modă veche, cu sertare grele de lemn și rafturi pe care se țineau gemurile și murăturile, pe vremea când fusese construită casa. Acum înmagazina prăjiturile, lăzi de vin,

chipsuri, rădăcinoase, apă minerală. N-am aprins lumina, în caz că venea cineva la bucătărie, dar eram siguri că doar bunicul dormea la Clairmont. Nu erau șanse să se trezească noaptea din cauza zgomotelor. Purta aparat auditiv în timpul zilei.

Cotrobăiam în voia noastră, când am auzit niște voci. Erau mătușile, venind spre bucătărie, vorbind împiedicat, pe un ton isteric.

- De asta ajung oamenii să se omoare unii pe alții, a spus mătușa Bess cu amărăciune. Ar trebui să plec din camera asta, înainte să fac ceva regretabil.

- Nu vrei să spui una ca asta, a zis mătușa Carrie.

- Nu-mi spune tu mie ce vreau să zic! a țipat mătușa Bess. Tu îl ai pe Ed. N-ai nevoie de bani cum am eu.

- Ți-ai înfipt deja ghearele în casa de la Boston, a răspuns mami. Lasă insula în pace.

- Cine s-a ocupat de înmormântarea mamei? s-a răstit mătușa Bess. Cine a stat lângă tata săptămâni întregi, cine a luat la mână toate hârtiile, a vorbit cu rudele, a scris bilete de mulțumire?

- Fiindcă tu locuiești aproape de el, a zis mami. Doar erai acolo.

- Eu trebuia să am grijă de o casă cu patru copii și să-mi păstrez și slujba, a răspuns mătușa Bess. Tu n-aveai nicio treabă.

- O slujbă cu normă redusă, a zis mami. Și dacă te mai aud o dată spunând patru copii, încep să urlu.

- Și eu trebuia să am grijă de casa mea, a zis mătușa Carrie.

- Oricare dintre voi ar fi putut să vină pentru o săptămână sau două. Dar m-ați lăsat să mă descurc singură, a zis mătușa Bess. Eu a trebuit să am de-a face cu tata tot anul. Eu sunt aia care dă fuga atunci când cere ajutor. Eu sunt aia care se luptă cu demența lui și cu toată suferința.

- Nu spune asta, a zis mătușa Carrie. Nu știi cât de des mă sună. Nu știi câte trebuie să înghit de la el ca să-i fiu o fiică bună.

– Așa că, bineînțeles, vreau casa, a continuat mătușa Bess, de parcă nici n-ar fi auzit-o. Am câștigat-o. Cine a dus-o pe mama la doctor? Cine a stat la căpătâiul ei?

– Nu e corect, a zis mami. Știi că am venit și eu. Și Carrie a venit, de asemenea.

– În vizită, a șuierat mătușa Bess.

– Nu era nevoie să te ocupi tu de toate, a zis mami. Nu ți-a ceruto nimeni.

– Nu era nimeni altcineva care s-o facă. Voi m-ați lăsat singură și nu mi-ați mulțumit niciodată. Stau înghesuită la Cuddledown și acolo e cea mai proastă bucătărie. Nici n-ați venit vreodată la mine, ați fi surprinse să vedeți în ce hal e casa asta. Nu valorează mai nimic. Mama a renovat bucătăria de la Windemere înainte să moară și băile de la Red gate, dar Cuddledown a rămas cum era de la început – și iată-vă pe amândouă, purtându-mi pică pentru răsplata pe care o cer pentru toate câte le-am făcut și continui să le fac.

– Ai fost de acord cu planurile de construcție pentru Cuddledown, a izbucnit mătușa Carrie. Ai vrut să ai vedere la mare. Casa ta este singura care dă spre plajă, Bess, iar tata e de acord cu orice îi ceri, ți-e devotat. Aș fi zis că asta e de-ajuns pentru tine. Dumnezeu știe că nouă ne-ar fi imposibil să avem parte de încuviințarea și devoțiunea lui.

– Voi alegeți să n-aveți parte de ele, a zis mătușa Bess. Tu l-ai ales pe Ed, ai ales să trăiești împreună cu el. Tu alegi să-l aduci pe Gat aici în fiecare vară, când știi că nu face parte din familie. Știi cum gândește tata și nu numai că îți faci mai departe de cap cu Ed, dar îl aduci și pe nepotul lui aici, ca să faci paradă cu el, ca o fetiță obraznică vânturându-și jucăria cu care n-are voie să se joace. Doar ai avut ochii larg deschiși tot timpul ăsta.

– Să-ți ții gura în privința lui Ed! a țipat mătușa Carrie. Să taci din gură, să taci din gură!

S-a auzit o palmă – Carrie o lovise pe Bess peste gură.

Bess a plecat. Trântind ușile.

Mami a plecat și ea.

Gat și cu mine ne-am așezat pe podeaua din cămară, ținându-ne de mână. Încercând să nu respirăm, încercând să nu ne mișcăm, în timp ce mătușa Carrie punea paharele în mașina de spălat vase.

67.

Câteva zile mai târziu, bunicul l-a chemat pe Johnny în biroul său de la Clairmont. L-a rugat să-i facă o favoare.

Johnny a refuzat.

Bunicul a zis că o să-i golească lui Johnny contul pentru facultate, dacă nu face imediat ce i-a cerut.

Johnny a zis că n-are de gând să se bage în viața amoroasă a mamei și că, dacă trebuie, o să facă naibii facultatea la stat.

Bunicul l-a sunat pe Thatcher.

Johnny i-a spus lui Carrie.

Carrie l-a rugat pe Gat să nu mai vină la cină la Clairmont.

– Îl deranjează pe Harris, a zis ea. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai rămâne la Red gate, poți să-ți faci acolo niște macaroane sau îl trimiți pe Johnny să-ți aducă o farfurie. Înțelegeți, nui așa? Doar până se mai liniștesc un pic lucrurile.

Gat n-a înțeles.

Nici Johnny.

Niciunul dintre noi, *Mincinoșii*, nu s-a mai prezentat la cină.

Curând după aceea, mătușa Bess i-a spus lui Mirren să-l bată la cap pe bunicul în legătură cu Windemere. Trebuia să-i ia pe Bonnie, Liberty și Taft împreună cu ea și să stea de vorbă cu bunicul în biroul lui. Ei erau viitorul familiei – asta trebuia Mirren să spună. Fiindcă Johnny și Cady nu aveau note suficient de mari la matematică pentru a intra la Harvard, în timp ce Mirren avea. Mirren era cea care avea talent la afaceri, era adevărata moștenitoare a bunicului și a tuturor principiilor sale de viață. Johnny și Cady erau prea neserioși. Și uită-te numai la cei micuți, ce frumuseți sunt: gemenele blonde și drăguțe,

Taft, cu fața lui pistruiată. Se vedea că sunt membri ai familiei Sinclair din cap până în picioare.

Spune-i toate astea, a zis mătușa Bess. Dar Mirren n-avea de gând s-o facă.

Mătușa Bess i-a luat telefonul, laptopul și i-a oprit alocația.

Mirren tot n-a vrut.

Într-o după-amiază, mami m-a întrebat ce-i cu mine și cu Gat.

– Bunicul știe că se întâmplă ceva între voi doi. Și nu e deloc încântat.

I-am zis că sunt îndrăgostită.

Ea mi-a spus să nu fiu tâmpită.

– Îți riști viitorul, a zis. Casa noastră. Educația de care ai putea să ai parte. Pentru ce?

– Dragoste.

– E doar un flirt de vară. Lasă băiatul în pace.

– Nu.

– Dragostea nu durează, Cady. Știi asta.

– Nu știu.

– Ei bine, crede-mă pe mine, nu durează.

– Noi nu suntem ca tine și ca tata, am zis. Nu suntem deloc.

Mami și-a încrucișat brațele la piept.

– Maturizează-te odată, Cady, și vezi lumea așa cum e, nu cum ți-o dorești tu să fie.

M-am uitat la ea. Mama mea, adorabilă și înaltă, cu părul ei frumos împletit în coc și gura ei tăioasă și amară. Venele ei nu fuseseră niciodată deschise. Niciodată nu-i sărise inima din piept ca să se zbată neajutorată pe peluză. Nu se topise niciodată într-o băltoacă. Ea era normală. Întotdeauna. Cu orice preț.

– Pentru binele familiei noastre, a zis în cele din urmă, te vei despărți de el.

– N-o voi face.

– Trebuie. Și când ai terminat-o cu el, fă în așa fel încât să afle și bunicul. Spune-i că nu înseamnă nimic pentru tine și n-a

însemnat niciodată nimic. Spune-i că nu trebuie să-și mai facă niciodată griji în legătură cu băiatul ăla, apoi vorbește cu el despre Harvard, despre echipa de tenis și despre viitorul pe care îl ai în fața ta. Mă înțelegi?

Nu o înțelegeam și nu voiam să o înțeleg.

Am fugit afară din casă și în brațele lui Gat.

Am sângerat în brațele lui și pe el nu l-a deranjat.

Târziu în noaptea aceea, Mirren, Gat, Johnny și cu mine am coborât până la magazia de unelte din spatele Clairmontului. Am găsit acolo niște ciocane. Erau numai două, așa că Gat a pus mâna pe o rangă și eu am luat o pereche de foarfeci grele de grădină.

Am adunat gâsca de fildeș de la Clairmont, elefanții de la Windemere, maimuțele de la Red gate și broasca de la Cuddledown. Le-am adus pe doc, pe întuneric, și le-am făcut zob cu ciocanele, cu ranga și cu foarfecele, până când din fildeșul ăla n-a mai rămas decât o pudră.

Gat a scufundat o găleată în apa rece a mării și a clătit scândurile docului, curățându-le.

68.

Ne-am gândit.

Am vorbit.

Ce-ar fi dacă, am spus noi,

ce-ar fi dacă într-un alt

univers,

o realitate împărțită în două,

Dumnezeu și-ar întinde un deget și

ar fulgera Clairmontul?

Ce-ar fi dacă

Dumnezeu ar face-o să se năruie în flăcări?

Astfel i-ar pedepsi pe cei lacomi, pe cei meschini, pe cei cu prejudecăți, pe cei normali și pe cei lipsiți de bunătate.

Și-ar ispăși cu toții păcatele.

Și după aceea, ar învăța să se iubească din nou unii pe alții.

Și-ar deschide sufletele. Și-ar deschide venele. Și-ar șterge rânjetele alea de pe față.

Ar fi o familie. Ar rămâne o familie.

Nu era nimic religios în felul în care ne gândeam noi.

Sau poate că era.

Pedeapsa.

Purificarea prin foc.

Poate amândouă.

69.

A doua zi, spre sfârșitul lui iulie, în vara numărul cincisprezece, a avut loc un prânz pe peluza de la Clairmont. Un prânz ca toate celelalte, în jurul mesei celei mari. Și mai multe lacrimi.

Se certau atât de tare, încât noi, *Mincinoșii*, am urcat pasarela dinspre Red gate și am rămas jos, în grădină, ascultând.

– Trebuie să-ți câștig dragostea în fiecare zi, tată, zicea mama nedeslușit. Și în majoritatea zilelor nu reușesc. E al naibii de nedrept. Carrie primește perlele, Bess primește casa de la Boston, Bess

primește și Windemere. Carrie îl are pe Johnny și lui o să-i dai Clairmontul, știu că așa vei face. Și eu o să rămân singură, fără nimic, deși Cady e prima ta nepoată. Prima ta nepoată, întotdeauna ai spus asta.

Bunicul s-a ridicat de la locul lui din capul mesei.

– Penelope.

– O s-o iau de aici, mă auzi? O iau pe Cady și n-ai s-o mai vezi niciodată.

Vocea bunicului a bubuit de-a lungul grădinii.

– Aici suntem în Statele Unite ale Americii, a spus el. Nu pari să fi înțeles asta, Penny, așa că lasă-mă să-ți explic. În America, uite cum stau lucrurile: muncim ca să obținem ce ne dorim și facem planuri pentru viitor. Nu acceptăm să fim refuzați și merităm să fim recompensați pentru perseverența noastră. Will, Taft, sunteți atenți?

Băieții au dat din cap, cu bărbiile tremurând. Bunicul a continuat:

– Noi suntem familia Sinclair, o familie grandioasă, o familie cu vechime. Asta e un lucru cu care să ne mândrim. Tradițiile și valorile noastre formează principiile fundamentale pe care se bazează generațiile viitoare. Insula este casa noastră, așa cum a fost a tatălui meu și a bunicului meu înaintea lui. Și totuși, voi trei, femeile, cu divorțurile voastre și casele distruse, cu lipsa voastră de respect față de tradiție, nepricepute la nicio muncă, n-ați făcut nimic altceva decât să dezamăgiți un bătrân care a crezut că v-a crescut cum trebuie.

– Tată, te rog, a spus mătușa Bess.

– Să n-aud un cuvânt! a tunat bunicul. Nu vă puteți aștepta din partea mea să accept felul în care călcați în picioare valorile acestei familii și să vă răsplătesc pe voi împreună cu copiii voștri oferindură siguranță financiară. Nu puteți, niciuna dintre voi, să vă așteptați la asta. Și totuși, zi după zi, observ că asta faceți. Nu voi mai tolera acest lucru.

Mătușa Bess s-a prăbușit plângând.

Carrie l-a apucat pe Will de cot și a luat-o împreună cu el spre doc.

Mami și-a aruncat paharul de vin spre un perete al Clairmontului.

70.

– Și ce se întâmplă după aceea? îl întreb pe Johnny.

Încă stăm unul lângă altul pe podeaua de la Cuddledown, dimineața devreme. În vara numărul șaptesprezece.

– Nu-ți amintești? îmi zice.

– Nu.

– Lumea a început să plece de pe insulă. Carrie l-a dus pe Will la un hotel din Edgartown și ne-a rugat pe mine și pe Gat să o urmăm imediat ce ne terminăm de strâns lucrurile. Angajații au plecat la opt dimineața. Mama ta s-a dus să-și vadă prietena aia a ei din Vineyard...

– Alice?

– Da, a venit Alice și a luat-o, dar tu n-ai vrut să pleci și, în cele din urmă, s-a hotărât să plece fără tine. Bunicul a luat un avion spre continent. Și atunci ne-am hotărât să punem focul.

– Am plănuit totul, zic.

– Da, așa am făcut. Am convins-o pe mătușa Bess să ia șalupa cea mare și copiii și să se ducă toți să vadă un film în Vineyard.

În timp ce vorbește Johnny, încep să mi se formeze amintirile. Umplu golurile cu detalii pe care nu le-a menționat cu voce tare.

– După ce au plecat, am băut vinul pe care îl lăsaseră desfăcut în frigider, spune Johnny. Patru sticle deschise. Și Gat era atât de supărat...

– Avea și de ce... am zis eu.

Johnny își întoarce fața și vorbește din nou cu nasul în podea.

– Fiindcă n-avea să se mai întoarcă pe insulă. Dacă mama mea se mărita cu Ed, aveau să fie excluși din cercul familiei. Iar dacă mama îl părăsea pe Ed, Gat n-ar mai fi avut nicio legătură cu familia.

– Clairmontul devenise un simbol pentru tot ce era greșit – se aude vocea lui Mirren.

A intrat în cameră atât de încet, încât nici n-am simțit-o. Acum stă întinsă pe podea alături de Johnny, ținându-l de cealaltă mână.

-
- Domeniul patriarhatului, spune Gat.
- Nici pe el nu l-am auzit când a intrat. Se așază pe jos lângă mine.
- Câtă nesimțire, Gat, spune Johnny cu blândețe. Întotdeauna spui *patriarhat*.
 - Exact asta și vreau să spun.
 - Strecori cuvântul ăsta oriunde ți se ivește ocazia. Patriarhat pe pâine prăjită. Patriarhat la mine în pantaloni. Patriarhat cu o feliuță de lămâie.
 - Clairmontul părea să fie domeniul patriarhatului, repetă Gat. Și da, băuserăm de ne tâmpiserăm, și da, ne-am gândit că se va alege praful de familia asta din cauza lor, iar eu n-o să mai vin aici niciodată. Ne-am gândit că, dacă nu mai exista casa asta și toate hârtoagele și amintirile dinăuntru, toate obiectele pentru care se certaseră atâta, atunci nu va mai exista nici puterea.
 - Aveam să fim din nou o familie, spune Mirren.
 - Era ca un soi de purificare, spune Gat.
 - Ea nu-și amintește decât că am pus focul, spune Johnny, vorbind deodată foarte tare.
 - Și alte câteva lucruri, adaug, ridicându-mă în fund și privindu-i pe *Mincinoși* în lumina dimineții. Încep să-mi revină amintirile, pe măsură ce-mi dați informații.
 - Îți povestim tot ce s-a întâmplat înainte să punem focul, spune Johnny, vorbind în continuare prea tare.
 - Da, zice Mirren.
 - Am pus focul, spun mirată. N-am stat să ne plângem de milă, am făcut ceva. Am produs o schimbare.
 - Oarecum, spune Mirren.
 - Glumești? Am făcut să ardă din temelii locul acela blestemat.

71.

După ce s-au certat mătușile și bunicul, eu am început să plâng. Gat plângea și el.

Urma să părăsească insula, iar eu n-aveam să-l mai văd niciodată.
El n-avea să mă mai vadă pe mine.

Gat, Gat al meu.

Era prima dată când plângeam împreună cu cineva. În același timp.

El plângea ca un bărbat, nu ca un băiat. Nu ca și cum ar fi fost frustrat sau ceva nu se întâmplase așa cum voia el, ci ca și cum viața în sine era amară. Ca și cum rănilor lui nu mai puteau fi vindecate.

Iar eu voiam să i le vindec.

Am fugit singuri spre plaja cea mică. M-am agățat de el și am stat amândoi pe nisip și, pentru prima dată, n-aveam nimic de zis. Nicio analiză, nicio întrebare.

În sfârșit am zis ceva de genul
ce-ar fi dacă ce-ar fi dacă am lua
situația în mâinile noastre?

Și Gat a zis:

Cum?

Și eu am zis ceva de genul
ce-ar fi dacă ce-
ar fi dacă nu s-ar
mai certa?

Avem ceva ce putem salva.

Și Gat a zis:

Da. Tu și cu mine, Mirren și Johnny, da, avem.

Dar, desigur, putem să ne vedem unii cu alții, noi patru.

La anul o să ne luăm carnetele de șoferi. Există telefoane.

Dar aici, am zis. Povestea asta a noastră.

Da, aici, spune el. Povestea asta.

Tu și cu mine.

Am zis ceva de genul ce-ar
fi dacă

ce-ar fi dacă am înceta cumva să mai fim
frumoasa Familie Sinclair și am fi doar o familie?
Ce-ar fi dacă am înceta să mai fim
de culori diferite, provenind din medii diferite și am fi doar pur
și simplu îndrăgostiți?
Ce-ar fi dacă am putea să-i facem pe toți ceilalți să se schimbe?
Să-i facem, să-i forțăm.
Vrei să te joci de-a Dumnezeu, a zis Gat.
Vreau să trec la acțiune, am zis. Există și telefoanele, a zis el.
Dar aici? am zis eu. Povestea noastră de aici?
Da, aici, a zis el. Povestea asta.
Gat era iubirea mea, prima și singura. Cum aș fi putut să renunț la
el vreodată?
O persoană care nu era în stare să zâmbească fals, dar zâmbea
deseori. Îmi bandajase încheieturile în tifon alb și credea că rănilor au
nevoie de atenție. Își scrisese pe mâini și mă întrebase la ce mă
gândesc. Îi mergea mintea întruna, neobosită. Nu mai credea în
Dumnezeu și totuși încă își dorea ca Dumnezeu să-l ajute.
Iar acum era al meu și eu spuseseam că n-aveam să lăsăm pe
nimeni să ne amenințe dragostea pe care ne-o purtam.
N-aveam să lăsăm familia să se destrame.
N-aveam să acceptăm un rău pe care puteam să-l schimbăm.
Aveam să ne ridicăm împotriva sa, nu-i așa?
Da. Așa ar fi trebuit.
Aveam să fim chiar eroi.

Gat și cu mine am vorbit cu Mirren și cu Johnny.
I-am convins să treacă la acțiune. Ne-am
spus unul altuia o dată și încă o dată: fă ce
ți-e teamă să faci.
Ne-am spus unul altuia.
O dată și încă o dată, ne-am spus-o.
Ne-am spus unul altuia că aveam
dreptatea de partea noastră. 72.

Planul era simplu. Luam canistrele de benzină, care erau ținute de rezervă, undeva în șopronul pentru bărci, în vestibulul de la Clairmont erau deja ziare și cutii de carton: puteam să facem un turn de materiale reciclabile și să le îmbibăm în benzină. Apoi să udăm și podele de lemn. Ne dăm la o parte. Aprindem o rolă de șervete de hârtie și o aruncăm. Ușor.

O să aprindem fiecare etaj, fiecare cameră, dacă avem cum, ca să ne asigurăm că arde casa din temelii. Gat la subsol, eu la parter, Johnny la etaj, Mirren la mansardă.

- Pompierii au ajuns foarte târziu, spune Mirren.

- Două secții diferite, spune Johnny. De la Woods Hole și din Martha's Vineyard.

- Ne și bazam pe asta, spun, dându-mi seama că așa a fost.

- Aveam de gând să sunăm după ajutor, zice Johnny. Bineînțeles că cineva trebuia să sune sau ar fi părut că e vorba de un incendiu intenționat. Urma să spunem că noi eram cu toții la Cuddledown, uitându-ne la un film, și știți cum e înconjurată toată casa de copaci. Nu poți să vezi celelalte case decât dacă te urci pe acoperiș. Prin urmare avea sens și să nu fi sunat nimeni.

- Secțiile alea de pompieri sunt formate în mare parte din voluntari, spune Gat. Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Casă veche de lemn. Ca o cutie de chibrituri.

- Dacă mătușile și bunicul ne-ar fi bănuț pe noi, cu siguranță că nu ne-ar fi adus nicio acuzație, adaugă Johnny. Puteam să ne bazăm pe asta.

Bineînțeles că nu ne-ar fi acuzat.

Nimeni în familia noastră nu e criminal.

Nimeni nu e dependent.

N-avem niciun ratat.

Simt cum mă trec fiorii de încântare, când mă gândesc la ce-am făcut.

Numele meu întreg este Cadence Sinclair Eastman și, contrar așteptărilor acestei frumoase familii în care am fost crescută, eu am incendiat intenționat o casă.

Sunt o vizionară, o eroină, o rebelă.

Genul de om care schimbă istoria.

O criminală.

Dar dacă eu sunt o criminală, atunci sunt și o dependentă? Sunt și o ratată?

Mintea mea se joacă răstălmăcind înțelesurile, ca întotdeauna.

– Am făcut să se întâmple una ca asta, zic.

– Depinde la ce te referi, spune Mirren.

– Am salvat familia, au luat-o de la capăt.

– Mătușa Carrie, care bănuiește insula noaptea, spune Mirren. Maică-mea, care curăță chiuvetele până i se fac mâinile carne vie. Penny, care te urmărește cum dormi și își notează tot ce mănânci.

Beau toate de rup. Se îmbată până li se umflă fețele de lacrimi.

– Când te-ai dus la noua Clairmont ca să vezi asta? spun.

– Mă mai duc din când în când, spune Mirren. Tu crezi că am rezolvat ceva, Cady, dar eu aș zice că a fost...

– Suntem aici, insist eu. Fără focul ăla, n-am mai fi fost aici. Asta încerc să spun.

– Ok.

– Bunicul avea prea multă putere, spun. Și acum nu mai are. Am schimbat un rău care exista pe lumea asta.

Înțeleg atât de multe lucruri care nu-mi erau clare înainte. Ceiul meu e cald, *Mincinoșii* sunt frumoși, la Cuddledown este frumos. Ce contează că sunt pete pe pereți. Ce contează că eu am dureri de cap sau că lui Mirren îi e rău. Ce contează că Will are coșmaruri și Gat se urăște pe sine. Am comis crima perfectă.

– Bunicul a pierdut puterea doar fiindcă l-a lovit demența, spune Mirren. Ar tortura în continuare pe toată lumea dacă ar putea.

– Nu sunt de acord cu tine, spune Gat. Noua Clairmont mie mi se pare că e o pedeapsă.

– Cum? întreabă ea.

– O pedeapsă pe care a ales s-o ispășească. Și-a construit o casă care nu e o casă. Este în mod deliberat inconfortabilă.

– De ce ar face asta? întreb.

– Tu de ce ți-ai dat toate lucrurile pe care le aveai? întreabă Gat.

Se uită fix la mine. Se uită cu toții fix la mine.

– Dintr-un act de caritate, răspund. Ca să fac un bine pe lume.

Se lasă o tăcere stranie.

– Nu suport aglomerația, spun.

Nu râde nimeni. Nu-mi dau seama cum de-a ajuns această conversație să fie despre mine.

Niciunul dintre *Mincinoși* nu vorbește vreme îndelungată. Apoi Johnny spune:

– Nu forța lucrurile, Gat.

Iar Gat spune:

– Mă bucur că ți-ai amintit focul, Cadence.

Iar eu spun:

– Da, măcar în parte.

Apoi Mirren spune că nu se simte bine și se duce înapoi în pat.

Băieții și cu mine stăm înținși pe podeaua bucătăriei și ne uităm fix în tavan vreme îndelungată, până când îmi dau seama, oarecum stânjenită, că amândoi au adormit.

O găsesc pe mama pe veranda de la Windemere împreună cu câinii. Croșetează un fular din lână de un albastru spălăcit.

– Stai toată vremea la Cuddledown, se plânge mami. Nu e bine să-ți petreci așa de mult timp acolo. Carrie a trecut pe acolo ieri, căutând ceva, și a zis că e mare mizerie. Ce se întâmplă acolo?

– Nimic. Îmi pare rău de mizerie.

– Dacă e chiar așa de murdar, știi că nu o putem ruga pe Ginny să se ocupe. N-ar fi corect față de ea. Iar Bess o să facă o criză dacă vede ce-i acolo.

Nu vreau să vină nimeni la Cuddledown. Vreau să fim doar noi acolo.

– Nu-ți face griji. Mă așez și-l mângâi pe Bosh pe capul lui drăguț și blond. Auzi, mami?

– Da?

– De ce ai rugat familia să nu vorbească cu mine despre foc?

Lasă din mână fularul și se uită la mine multă vreme.

– Îți amintești focul?

– Azi-noapte m-au copleșit o groază de amintiri. Nu-mi amintesc totul, dar da, îmi amintesc că s-a întâmplat. Îmi amintesc cum v-ați certat voi. Și toată lumea a plecat de pe insulă. Îmi amintesc că eram aici cu Gat, Mirren și Johnny.

– Și altceva îți mai amintești?

– Cum arăta cerul. Cu flăcările înălțându-se. Mirosul de fum.

Dacă mami crede că e posibil să fie vina mea, nu mă va întreba niciodată nimic, absolut niciodată. Știu sigur că nu ar face-o.

Nu vrea să știe.

I-am schimbat cursul vieții. Am schimbat soarta familiei. *Mincinoșii* și cu mine.

Am făcut un lucru oribil. Poate. Dar a fost ceva. N-am stat cu mâinile în sân, plângându-mi de milă. Sunt o persoană mai puternică decât va ști mama mea vreodată. I-am încălcat voința și am și ajutat-o în același timp.

Mă mângâie pe cap. Ce scârbos. Mă trag la o parte.

– Asta-i tot? mă întreabă.

– De ce nu vrea nimeni să vorbească cu mine? repet.

– Din cauza... din cauza – mami se oprește, căutându-și cuvintele. Din cauza durerii tale.

– Fiindcă am dureri de cap, fiindcă nu-mi pot aminti accidentul – înseamnă că n-aș fi suportat să aflu că a ars Clairmontul din temelii?

– Doctorii mi-au spus să nu te stresăm, răspunde ea. Spun că focul e posibil să-ți fi provocat durerile de cap, din cauză că ai inhalat fum sau... sau de frică, încheie ea fraza fără niciun sens.

– Nu sunt copil mic, îi spun. Poți să ai încredere în mine și să-mi aduci la cunoștință informații importante despre familia noastră. Toată vara m-am străduit să-mi amintesc accidentul și ce s-a întâmplat exact înainte să-l am. De ce nu-mi spui pur și simplu, mami?

– Dar ți-am spus. Acum doi ani. Ți-am spus o dată și încă o dată, însă a doua zi nu-ți mai aminteai nimic. Și când am vorbit cu doctorul, mi-a zis că n-ar trebui să te mai supăr, n-ar trebui să te preseze atâta.

– Dar trăiești cu mine în casă! țip la ea. N-ai încredere în propria ta judecată, spre deosebire de ce-ți spune un doctor care abia dacă mă cunoaște?

– E un profesionist.

– Ce te face să crezi că mai degrabă îmi doresc ca toată familia să păstreze secrete față de mine – până și gemenele, până și Will sau Taft, pentru numele lui Dumnezeu – decât să știu ce s-a întâmplat? Ce te face să crezi că sunt atât de fragilă încât să nu mi se poată povesti nici măcar faptele în mare?

– Mie mi se pare că ești fragilă, spune mami. Și, să fiu sinceră, nu sunt convinsă că aș face față reacției pe care ai avea-o.

– Nici nu-ți imaginezi cât de insultător sună ce-ai spus.

– Te iubesc, spune ea.

Nu mă pot uita la fața ei plină de milă, chinându-se să se justifice față de mine.

74.

Dau peste Mirren în camera mea când deschid ușa. Stă la biroul meu, cu o mână pe laptop.

– Mă întreb dacă aş putea să citesc e-mailurile pe care mi le-ai trimis anul trecut, spune ea. Le ai pe computer?

– Da.

– Nu le-am citit niciodată, îmi zice. La începutul verii, m-am prefăcut că le-am citit, dar de fapt nici nu le-am deschis.

– De ce nu?

– Pur și simplu n-am făcut-o, spune ea. Am crezut că nu contează, dar acum mi se pare că e important. Și uite! continuă pe un ton vesel. Am și ieșit din casă tocmai ca să le citesc!

Încerc să-mi ascund supărarea.

– Înțeleg că nu mi-ai răspuns, dar de ce nu mi-ai citit măcar emailurile?

– Știu, spune Mirren. E nasol și sunt o ființă oribilă. Te rog, aş putea să le citesc acum?

Deschid laptopul. Dau o căutare și găsesc toate mesajele adresate ei.

Sunt douăzeci și opt. Citesc peste umărul ei. Majoritatea sunt fermecătoare, niște însemnări drăgălașe din partea unei persoane care nu suferea de dureri de cap.

Mirren!

Mâine plec în Europa împreună cu tatăl meu cel infidel, care este, după cum știi, și foarte plictisitor. Urează-mi noroc și află că mi-aș fi dorit să-mi petrec vara la Beechwood împreună cu tine. Și cu Johnny. Chiar și cu Gat.

Știu, știu, ar fi trebuit să depășesc momentul.

L-am și depășit.

Chiar am făcut-o.

Gata, am șters-o spre Marbella, să mă întâlnesc cu niște spanioli mișto.

Mă întreb dacă pot să-l forțez pe tata să mănânce cele mai dezgustătoare mâncăruri în fiecare țară pe care o vizităm, drept pedeapsă că ne-a lăsat și a fugit în Colorado.

Fac pariu că pot. Dacă mă iubește cu adevărat, o să mănânce broaște și rinichi de animale și furnici învelite în ciocolată.

Cadence

Cam așa sună mare parte dintre ele. Dar am și câteva e-mailuri care nu sunt nici fermecătoare, nici drăguțe. Acelea sunt adevărate și îți inspiră milă.

Mirren,

Iarna în Vermont. Întuneric și întuneric.

Mami mă privește în timp ce dorm.

Mă doare capul tot timpul. Nu știu ce să fac ca să înceteze durerea. Pastilele nu funcționează. Cineva îmi despică creștetul capului cu toporul, un topor tocit, care nu reușește să-mi străpungă craniul dintr-o singură lovitură. Oricine îl mânuiește, ajunge să-mi hăcuiască țeasta, lovind o dată și încă o dată, dar nu tot timpul fix în același loc. Am o mulțime de răni.

Visez uneori că persoana care mânuiește toporul e bunicul.

Alteori, sunt eu însămi.

Alteori, e Gat.

Îmi pare rău că sună ca și cum aș fi înnebunit. Îmi tremură mâinile în timp ce tastez e-mailul ăsta și ecranul e prea luminos.

Uneori aș vrea să mor, atât de tare mă doare capul. Continui să vă scriu tuturor cele mai luminoase gânduri, dar nu vorbesc niciodată despre cele întunecate, deși îmi trec prin minte tot timpul. Așa că le scriu acum. Chiar dacă n-o să-mi răspunzi, voi ști că cineva măcar le-a auzit, e ceva și asta.

Cadence

Citim toate cele douăzeci și opt de e-mailuri. Când termină, Mirren mă sărută pe obraz.

– N-aș putea vreodată să-ți spun cât de rău îmi pare, zice ea. Nici la Scrabble nu cred că există un cuvânt care să exprime cât de prost mă simt.

Apoi pleacă.

75.

Îmi iau laptopul în pat și deschid un document nou. Îmi dau jos însemnările pe care le-am făcut pe hârtia liniată și încep să le copiez, apoi scriu toate amintirile cele noi, repede, cu o mulțime de greșeli. Umplu golurile cu presupuneri, acolo unde nu-mi amintesc propriu-zis ce s-a întâmplat.

Centrul Sinclair de Socializare și Gustări.

N-o să te mai vezi cu iubitul ăla al tău.

Vrea să mă țin la distanță de tine.

Ne place foarte tare la Windemere, nu-i așa, Cady?

Mătușa Carrie, plângând îmbrăcată în geaca lui Johnny.

Gat, aruncându-le câinilor mingea pe terenul de tenis.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

Câinii.

Amărății ăia de câini.

Fatima și Prințul Philip.

Câinii au murit în focul ăla.

Acum știu ce s-a întâmplat și a fost vina mea. Erau niște câini atât de neascultători, nu ca Bosh, Grendel și Poppy, pe care i-a antrenat mama. Fatima și Prințul Philip mâncau stele de mare pe țărm, apoi le vomitau în sufragerie. Își scuturau apa din blana lor flocoasă, își vârău boturile în prânzul oamenilor ieșiți la picnic, rodeau discurile de Frisbee, până nu mai rămâneau din ele decât niște bucăți de plastic inutilizabile. Le plăceau la nebunie mingile de tenis, se duceau pe teren și, dacă găseau vreuna uitată pe afară, o umpleau de bale și

o tăvăleau prin noroi. Nu voiau să stea jos când le ziceai. Și cerșeau la masă.

Când s-a aprins focul, câinii erau într-unul dintre dormitoare pentru oaspeți. Bunicul îi încuia deseori sus peste noapte sau când nu mai rămânea nimeni la Clairmont. Ca să nu roadă pantofii oamenilor și să nu urle la ușa de plasă.

Bunicul îi încuiase în casă înainte să părăsească insula.

Și noi nu ne gândiserăm la ei.

Omorâsem câinii ăia. Eu eram cea care trăia cu câinii, eu știam unde dormeau Fatima și Prințul Philip. Ceilalți *Mincinoși* nici nu se gândeau vreodată la câini – oricum, nu atât de mult. Nu ca mine.

Muriseră arzând. Cum putusem să uit de ei în halul ăsta? Cum de am putut să fiu atât de pătrunsă de planul meu stupid, emoțiile pe care mi le provocase comiterea unei crime, propria mea mânie îndreptată împotriva mătușilor și a bunicului...

Fatima și Prințul Philip arzând. Adulmecând în dreptul ușii fierbinți, respirând fumul, bătându-și cozile plini de speranță, așteptând să vină cineva și să-i ia, lătrând.

Ce moarte oribilă pentru bieții câini, dragi și neascultători.

76.

Ies în fugă de la Windemere. S-a făcut întuneric acum, e aproape ora cinei. Îmi curg lacrimile, boțindu-mi fața, și-mi tresaltă tot corpul, fiindcă îmi imaginez câinii ăia cum stau cu ochii pe ușă, sperând să fie salvați, în timp ce valurile de fum se strecoară în cameră.

Unde să mă duc? Nu pot să dau ochii cu *Mincinoșii* la Cuddledown. La Red gate s-ar putea să fie Will sau mătușa Carrie. Insula asta este al naibii de mică, de fapt, nici n-ai unde să te duci. Sunt prinsă în capcană pe insula asta, unde am omorât câinii, bieții, bieții de ei.

Toată bravada mea de azi-dimineață,
puterea, crima perfectă,
răsturnarea patriarhatului,
felul în care am salvat noi, *Mincinoșii*, vacanța de vară și am
îmbunătățit lucrurile, felul în care ne-am păstrat familia laolaltă
distrugând o parte din

ea... toate astea nu sunt decât o

amăgire. Câinii sunt morți,
câinii ăia tâmpiți și adorabili,

câinii pe care aș fi putut să-i salvez, niște câini inocenți ale căror
fețe se luminau când le dădeai pe furiș o bucățică de
hamburger sau doar îi strigai pe nume; niște câini cărora le
plăcea să se suie în bărci, care alergau liberi toată ziua cu
labele lor pline de noroi.

Ce fel de persoană trece la acțiune fără să-și închipuie că ar putea
să fie cineva încuiat în camerele de sus, cineva care are toată
încrederea în oameni, fiindcă i-a oferit dintotdeauna siguranță și
iubire?

Suspin, niște suspine stranii și tăcute, stând pe pasarela dintre
Windemere și Red gate. Am fața udă flească și mi se strânge tot
pieptul. Mă împleticesc pe drumul înapoi spre casă.

Gat mă așteaptă pe scări.

77.

Sare în picioare când mă vede și mă ia în brațe. Suspin cu fața îngropată în umărul lui și-mi vâr mâinile sub geaca lui și în jurul mijlocului.

Nu mă întreabă ce e în neregulă, până când nu-i spun singură.

– Căinii, spun în cele din urmă. Am omorât câinii.

Rămâne tăcut pentru un moment. Apoi zice:

– Da.

Nu mai vorbesc până nu mă opresc din tremurat.

– Hai să stăm jos, spune Gat.

Ne așezăm pe treptele de pe verandă. Gat își sprijină capul de al meu.

– Iubeam câinii ăia, spun.

– Cu toții îi iubeam.

– Eu... eu... – mă înec singură cu propriile cuvinte. Nu cred că ar trebui să mai vorbesc despre asta sau o să încep din nou să plâng.

– Bine.

Mai stăm o vreme.

– Asta e tot? întreabă Gat.

– Cum?

– Doar de asta plângeai?

– Doamne ferește, deci mai sunt și altele.

Rămâne tăcut.

Și tace în continuare.

– Of, la naiba, mai sunt și altele, spun, simțindu-mi pieptul găunos și înghețat.

– Da, spune Gat. Mai sunt.

– Mai multe pe care lumea nu vrea să mi le spună. Mai multe pe care mami ar prefera să nu mi le amintesc.

Gat se gândește un moment.

– Cred că îți tot spunem, dar nu poți să ne auzi. Ai fost bolnavă, Cadence.

-
- Nu-mi spuneți direct, răspund.
 - Nu.
 - De ce naiba nu?
 - Penny a zis că așa ar fi mai bine. Și... cum suntem toți

aici, cred că o să-ți amintești până la urmă.

Își ia brațul de pe umărul meu și își prinde genunchii cu ambele mâini.

Gat, Gat al meu.

Plin de contemplare și entuziasm. Ambiție și cafea tare. Îmi plac pleoapele ochilor săi căprui, pielea lui catifelată, întunecată, buza inferioară împinsă înainte. Minte lui. Minte lui.

Îl sărut pe obraz.

- Îmi amintesc mai multe despre noi decât înainte, îi spun. Îmi amintesc cum ne-am sărutat în ușa vestibulului, înainte s-o ia totul razna. Tu și cu mine pe terenul de tenis, vorbind despre cum a cerut-o Ed în căsătorie pe mătușa Carrie. Pe alea care înconjoară insula, stânca aceea netedă, unde nu ne vedea nimeni. Și jos, pe plaja cea mică, vorbind despre cum o să punem focul.

Gat dă din cap.

- Dar tot nu-mi amintesc ce s-a întâmplat de-au ieșit lucrurile atât de rău, spun. De ce nu eram împreună când m-am rănit. Ne-am certat? Am făcut eu ceva? Te-ai întors la Raquel? Nu pot să-l privesc în ochi.

- Cred că merit un răspuns cinstit, chiar dacă ce este între noi acum n-o să mai poată continua.

Trăsăturile i se contorsionează și își ascunde fața în mâini.

- Nu știu ce să fac, spune. Nu știu ce ar trebui să fac.
- Pur și simplu, spune-mi, răspund.
- Nu pot să stau aici cu tine, zice. Trebuie să mă întorc la Cuddledown.

- De ce?

- Trebuie, zice, ridicându-se și plecând. Apoi se oprește și se întoarce. Am distrus totul. Îmi pare atât de rău, Cady. Îmi

pare atât de rău, atât de rău. Începe din nou să plângă. N-ar fi trebuit să te sărut, să-ți fac un leagăn din cauciuc sau să-ți dau trandafirii. N-ar fi trebuit să-ți spun cât de frumoasă ești.

– Dar eu mi-am dorit s-o faci.

– Știu, însă ar fi trebuit să mă țin la distanță. A fost o mare greșeală să fac toate astea. Îmi pare atât de rău.

– Vino încoace, spun, dar când nu se clintește din loc, mă duc eu la el.

Îmi pun mâinile în jurul gâtului lui și îmi apropii obrazul de al lui. Îl sărut cu putere ca să înțeleagă că mi-o doresc cu adevărat. Are gura atât de moale și e cel mai bun om pe care îl cunosc, cel mai bun om pe care îl cunosc dintotdeauna, indiferent ce lucruri rele s-au petrecut între noi și indiferent ce se va întâmpla mai departe.

– Te iubesc, șoptesc.

Se trage înapoi.

– Exact despre asta vorbeam. Îmi pare rău. Nu voiam decât să te văd.

Se întoarce și dispare în întuneric.

78.

Spitalul din Martha's Vineyard. Vara numărul cincisprezece, după accidentul meu.

Stăteam într-un pat sub așternuturi albastre. Aș fi zis că așternuturile de spital sunt albe, dar acestea erau albastre. Camera era încinsă. Îmi ieșea firul unei perfuzii din braț.

Mami și bunicul se uitau în jos la mine. Bunicul ținea în mâini o cutie cu ciocolată de casă, din Edgartown, pe care mi-o adusese cadou.

Era înduioșător, își amintise că îmi place ciocolata de casă din Edgartown.

Ascultam muzică și aveam căștile vârâte în urechi, așa că nu auzeam ce vorbeau adulții. Mami plângea.

Bunicul a deschis cutia, a rupt o bucățică de ciocolată și mi-a oferit-o.

Cântecul:

*Our youth is wasted
We will not waste it
Remember my name
Cause we made history
Na na na na, na na na*

Am ridicat mâna să-mi scot din ureche o cască. Mâna pe care o vedeam era bandajată.

Aveam ambele mâini bandajate.

Și picioarele. Simțeam bandajul înfășurat în jurul lor, sub așternuturile albastre.

Mâinile și picioarele îmi erau bandajate, fiindcă suferisem arsuri.

79.

A fost odată ca niciodată un rege care avea trei fiice frumoase.

Nu, nu, așteptați un pic.

Au fost odată ca niciodată trei ursuleți care trăiau într-o căsuță din pădure.

Au fost odată ca niciodată trei țapi care trăiau în apropierea unui pod.

Au fost odată ca niciodată trei soldați, mărșăluind umăr la umăr în josul drumului, după un război.

Au fost odată ca niciodată trei porcușori. Au fost odată ca niciodată trei frați.

Nu, asta e. Asta e varianta pe care o caut.

Au fost odată ca niciodată trei copii frumoși, doi băieți și o fată. Când s-a născut fiecare dintre ei, părinții au fost atât de bucuroși, cerurile s-au bucurat, până și ursitoarele s-au bucurat. Ursitoarele au venit la petrecerea de botez și le-au oferit bebelușilor daruri fermecate.

Argint-viu. Sudoare. Sarcasm.

Contemplare și entuziasm. Ambiție și cafea tare.

Zahăr, curiozitate și ploaie.

Și, cu toate astea, a apărut și o vrăjitoare.

Întotdeauna e și o vrăjitoare. Vrăjitoarea era de aceeași vârstă cu copiii cei frumoși și, pe măsură ce creșteau cu toții, ea era tot mai invidioasă pe fetiță și era invidioasă și pe băieți. Fiindcă erau binecuvântați cu toate darurile astea de ursitoare, daruri care ei îi fuseseră refuzate la botez.

Cel mai mare dintre băieți era puternic și rapid, îndemânat și chipeș. Deși, e adevărat, era foarte scund.

Băiatul următor era sânguincios și deschis la suflet. Deși, e adevărat, nu făcea parte din lumea celorlalți.

Iar fata era deșteaptă, generoasă și avea spiritul dreptății. Deși, e adevărat, se simțea lipsită de orice putere.

Vrăjitoarea nu era în niciunul dintre felurile astea, fiindcă părinții ei mâniaseră ursitoarele. Și nu i se oferiseră niciun fel de daruri. Era

singură. Și singurele puteri pe care le avea erau întunericul și farmecele ei înfiorătoare.

Confunda ce înseamnă să fii spartan cu ce înseamnă să fii caritabil și își dădea lucrurile pe care le avea, fără să facă de fapt vreun bine cuiva.

Confunda ce înseamnă să fii bolnav cu ce înseamnă să fii curajos și suferea în agonie, imaginându-și că merită toate laudele.

Confunda înțelepciunea cu inteligența și îi făcea pe oameni să râdă, mai degrabă decât să le ușureze inimile sau să-i facă să gândească.

Farmecele ei erau tot ce avea și le-a folosit pentru a distruge ceea ce admira mai mult pe lumea asta. Când fiecare dintre copii a făcut zece ani, vrăjitoarea a venit pe rând la ei în vizită, dar nu le-a făcut rău așa, din prima. Copiii erau protejați de vreo zână – poate zâna liliacului – astfel încât nu le putea face nimic.

În schimb, i-a blestemat.

– Când veți împlini șaisprezece ani, a proclamat vrăjitoarea, cuprinsă de-o criză de furie, când vom împlini cu toții șaisprezece ani, le-a spus acestor copii frumoși, vă veți înțepa degetul într-un spin – ba nu, veți aprinde un chibrit – da, veți aprinde un chibrit și veți muri în flăcările sale.

Părinții acestor copii frumoși se temeau de blestem și au încercat, cum fac oamenii, să îl ocolească. S-au mutat împreună cu copiii departe, într-un palat de pe o insulă bătută de vânturi. Un palat unde nu existau chibrituri.

Acolo, bineînțeles, aveau să fie în siguranță.

Acolo, bineînțeles, vrăjitoarea n-avea să-i găsească niciodată.

Dar iată că până la urmă i-a găsit. Și când aveau cincisprezece ani, acești copii frumoși, chiar înainte să împlinească șaisprezece ani, când părinții lor nervoși încă nu se așteptau la una ca asta, vrăjitoarea cea invidioasă s-a infiltrat în viețile lor, cu sinele ei toxic și plin de ură, luând înfățișarea unei fecioare blonde.

Fecioara s-a împrietenit cu cei trei copii. I-a sărutat și i-a dus la plimbare cu barca, le-a adus ciocolată de casă și le-a spus povești.

Apoi le-a dat o cutie de chibrituri.

Copiii erau fascinați, fiindcă, la aproape șaisprezece ani, ei nu văzuseră niciodată focul.

Haideți, aprindeți-l, a spus vrăjitoarea zâmbind. *Focul e atât de frumos. N-o să se întâmple nimic rău.*

Haideți, a spus ea, *flăcările o să vă purifice sufletele. Haideți*, a spus ea, *fiindcă sunteți liberi să gândiți cu mintea voastră.*

Haideți, a spus ea. *Ce fel de viață e asta pe care o ducem, dacă nu trecem niciodată la acțiune?*

Și ei au ascultat-o.

Au luat chibriturile și le-au aprins. Vrăjitoarea le-a privit frumusețea arzând, vioiciunea, inteligența, spiritul, sufletele deschise, farmecul, aspirațiile pentru viitor.

Le-a privit pe toate cum dispar în fum.

PARTEA A CINCEA

Adevărul

80.

Iată adevărul despre frumoasa familie Sinclair. Cel puțin adevărul așa cum îl știe bunicul. Adevărul pe care l-a ținut, cu grijă, departe de ochii presei.

Într-o noapte, cu două veri în urmă, o seară caldă de iulie,

Gatwick Matthew Patil,

Mirren Sinclair Sheffield și

Jonathan Sinclair Dennis

au pierit într-o casă unde a izbucnit un incendiu cauzat, din câte se credea, de o canistră de benzină pentru bărci care s-a răsturnat în vestibul. Casa respectivă a ars până la pământ înainte să ajungă echipajele de pompieri din vecinătate.

Cadence Sinclair Eastman se afla pe insulă în momentul în care a avut loc incendiul, dar nu a observat focul decât după ce cuprinsese toată casa. Conflagrația a împiedicat-o să pătrundă în clădire, când și-a dat seama că erau oameni și animale captive înăuntru. A suferit arsuri la mâini și la picioare în încercările ei de a-i salva. Apoi a fugit la o altă casă de pe insulă și a telefonat la secția de pompieri.

Când în sfârșit au sosit ajutoarele, domnișoara Eastman a fost găsită pe plaja cea mică, stând ghemuită cu genunchii la piept, pe jumătate în apă. Nu era în stare să răspundă la întrebări despre ce se întâmplase și părea să fi suferit o traumă la cap. A trebuit să fie sedată puternic timp de mai multe zile după accident.

Harris Sinclair, proprietarul insulei, a refuzat orice investigație oficială a cauzei incendiului. Mulți dintre copacii înconjurători au fost decimați.

S-au ținut funeralii pentru

Gatwick Matthew Patil, Mirren Sinclair Sheffield și

Jonathan Sinclair Dennis în orașele în care s-au născut,

Cambridge și New York City.

Cadence Sinclair Eastman nu s-a simțit suficient de bine încât să fie prezentă.

Vara următoare, familia Sinclair s-a întors pe insula Beechwood. Dărâmați. Au jelit. Și au băut mult.

Apoi au construit o casă nouă pe cenușa celei vechi.

Cadence Sinclair Eastman nu-și amintește evenimentele care au dus la izbucnirea incendiului, nici că acesta a avut loc. Arsurile pe care le-a suferit s-au vindecat rapid, dar prezintă amnezie selectivă în privința celor întâmplate cu o vară în urmă. Insistă să creadă că s-a lovit la cap în timp ce înota. Doctorii presupun că migrenele care o scot din funcțiune sunt provocate de durerea și vinovăția neconștientizate. Este sub influența unor medicamente puternice și extrem de fragilă fizic și psihic.

Aceiași doctori au sfătuit-o pe mama lui Cadence să nu mai încerce să-i explice tragedia petrecută, dacă fata nu este în stare să-și amintească singură. Era prea mult pentru ea să i se povestească evenimentele traumatizante din nou, în fiecare zi. Să fie lăsată să-și amintească în ritmul ei. Nu trebuie să se întoarcă pe insula Beechwood până când n-a avut suficient timp la dispoziție ca să se vindece. De fapt, ar trebui luate măsuri ca să fie ținută departe de insulă în anul imediat următor accidentului.

Cadence a manifestat o dorință neliniștitoare de-a scăpa de toate posesiunile care nu-i erau strict necesare, toate lucrurile cu valoare sentimentală, ca și cum ar fi vrut să-și ispășească greșelile din trecut. Și-a vopsit părul și a început să se îmbrace foarte simplu. Mama ei a cerut ajutor de specialitate în privința comportamentului lui Cadence și i s-a explicat că face parte din procesul de vindecare după suferința unei pierderi.

În cel de-al doilea an după accident, familia a început să-și revină. Cadence mergea din nou la școală după o perioadă lungă de absență. În cele din urmă, fata și-a exprimat dorința de-a se reîntoarce pe insula Beechwood. Doctorii și ceilalți membri ai familiei au fost de acord: poate că ar fi bine pentru ea să facă asta.

Pe insulă, poate că, în cele din urmă, se va vindeca.

81.

Aduceți-vă aminte: să nu vă stropiți pe picioare. Sau pe haine.

Îmbibați dulapurile de rufărie, prosoapele, podelele, cărțile și paturile.

Amintiți-vă: mutați canistrele de benzină de lângă aprinzătoare, ca să le puteți lua după aceea.

Vă uitați cum ia foc și arde. Apoi fugiți. Folosiți scările de la bucătărie și ieșiți pe ușa din vestibul.

Amintiți-vă: luați canistra cu voi și o duceți înapoi în șopronul pentru bărci.

Ne vedem la Cuddledown. Ne punem hainele în mașina de spălat, ne schimbăm, apoi mergem să vedem focul, înainte să sunăm la pompieri.

Astea sunt ultimele cuvinte pe care le-am spus fiecăruia dintre ei. Johnny și cu Mirren s-au dus la etajele superioare de la Clairmont, cărând canistre de benzină și pungi de ziare vechi care să le folosească la aprins.

L-am sărutat pe Gat înainte să coboare în pivniță.

– Să ne vedem într-o lume mai bună, mi-a zis, iar eu am râs.

Eram un pic amețiți. Băuserăm vinul pe care îl lăsaseră mătușile când plecaseră de pe insulă. Alcoolul mă făcea să mă simt buimacă și, în același timp, îmi dădea puteri, până când m-am trezit singură în bucătărie. Apoi m-a luat cu amețea și mi s-a făcut rău.

Casa era rece. Parcă ar fi meritat să fie distrusă. Era plină de obiecte din cauza cărora se certaseră mătușile. Obiecte valoroase de artă, porțelanuri, fotografii. Nu făcuseră decât să provoace supărare în familie. Am dat cu pumnul într-o fotografie din bucătărie cu mami și mătușile Carrie și Bess când erau copii, rânjind la aparat. Sticla s-a făcut zob, iar eu am făcut un pas împiedicat în spate.

Vinul îmi întunecase mințile de acum. Nu eram obișnuită să beau.

Ținând canistra de benzină într-o mână și punga de ziare în cealaltă, m-am decis să rezolv situația cât de repede posibil. Am udat bucătăria mai întâi, apoi cămara. M-am ocupat de sufragerie și îmbibam canapelele din camera de zi, când mi-am dat seama că ar fi trebuit să încep din capătul celălalt al casei, cel mai îndepărtat de ușa vestibulului. Căci aceea era ieșirea noastră. Ar fi trebuit să mă ocup de bucătărie la sfârșit, ca să pot fugi afară fără să mă ud pe picioare cu benzină.

Ce tâmpenie.

Ușa principală, care dădea din camera de zi către veranda din față, era deja udă, însă mai exista o ușiță în spatele casei. Era lângă biroul bunicului și ducea către pasarela dinspre clădirea angajaților. Aveam să o folosesc pe aceea.

Am udat o parte din hol și apoi camera de lucru, simțind un val de tristețe la gândul că vor fi distruse bumbacurile frumoase și ațele colorate ale bunicii. Nu i-ar fi plăcut deloc ce făceam. Adora materialele acelea, vechea mașină de cusut, toate obiectele ei atât de draguțe.

Ce tâmpenie, din nou. Îmi udasem espadrilele cu benzină.

Bine. Să-mi păstrez calmul. O să le port până când termin, apoi le arunc în urma mea în foc, în clipa când fug afară.

În biroul bunicului m-am suit pe masă, stropind rafturile de cărți până în tavan și ținând canistra la depărtare de mine. Mai rămăsese destul de multă benzină și asta era ultima încăpere, așa că am udat cărțile din greu.

Apoi am udat podeaua, am făcut ziarele grămadă pe jos și m-am retras în micul foaier care ducea către ușa din spate. Mi-am scos espadrilele și le-am aruncat peste vraful de reviste. Am pășit pe un pătrat de podea uscată și am pus canistra jos. Am scos un chibrit din buzunarul de la blugi și mi-am aprins rola de hârtie.

Am aruncat rola aprinsă peste teancul de ziare și reviste și le-am văzut cum iau foc. Se aprinseseră, apoi flăcările s-au înălțat și au început să se întindă. Prin ușile duble de la birou, am văzut o linie de

foc cum se repede pe hol într-o direcție și către camera de zi în cealaltă direcție. S-a aprins canapeaua.

Apoi, sub ochii mei, biblioteca a explodat în flăcări, hârtia îmbibată în benzină arzând mai repede decât orice altceva. În câteva clipe se aprinsese tavanul. Nu-mi puteam lua ochii. Flăcările erau teribile. Nepământene.

Apoi a țipat cineva.

Și a țipat încă o dată.

Se auzea dinspre camera care era fix deasupra mea, un dormitor. Johnny se ocupa de etaj. Aprinsesem biroul și focul ardea mai repede decât oriunde altundeva. Flăcările se ridicau și Johnny încă nu ieșise din casă.

O, nu, o, nu, o, nu. M-am aruncat asupra ușii din spate, dar am descoperit că era zăvorâtă. Îmi alunecau mâinile din cauza benzinei. Metalul era deja fierbinte. Am tras zăvoarele – unu, doi, trei – însă ceva nu era în regulă și ușa se blocase.

Încă un țipăt.

Am încercat zăvoarele din nou. Nu mergea. Am renunțat.

Mi-am acoperit gura și nasul cu mâinile și am alergat traversând biroul în flăcări și apoi pe holul arzând, în bucătărie. Camera nu se aprinsese încă, slavă Domnului. M-am repezit de-a lungul podelei umede către ușa de la vestibul.

M-am împiedicat, am alunecat și am căzut, udându-mă într-o baltă de benzină.

Îmi luaseră foc manșetele blugilor de când alergasem prin birou. Flăcările au lins benzina de pe podeaua bucătăriei, brăzdând lemnăria tradițională și prosoapele de vase în culori vesele ale bunicii. Focul a străbătut vestibulul sub ochii mei, apoi am văzut că mi se aprinseseră acum și blugii de la genunchi până la glezne. Mam aruncat spre ușa vestibulului, fugind printre flăcări.

– Ieșiți din casă! am urlat, deși mă îndoiam că mă poate auzi cineva. Ieșiți acum!

Afară, m-am aruncat pe iarbă. M-am rostogolit până s-a stins focul care îmi ardea pantalonii.

Vedeam deja că etajele superioare ale Clairmontului străluceau de căldură, iar parterul era deja aprins. Cât despre subsol, nu-mi dădeam seama.

– Gat, Johnny, Mirren? Unde sunteți?

Niciun răspuns.

Încercând să nu intru în panică, mi-am spus singură că trebuie să fi ieșit deja.

Trebuie să-mi păstrez calmul. Totul va fi bine. Trebuie să fie bine.

– Unde sunteți? am țipat din nou, luând-o la fugă.

Iarăși, niciun răspuns.

Cel mai probabil erau deja la șopronul pentru bărci, lăsând canistarele de benzină. Nu era departe și am luat-o la fugă, strigându-i pe nume, cât de tare puteam. Tălpile mele goale izbeau lemnul pasarelei, cu un ecou ciudat.

Ușa era închisă. Am dat-o de perete.

– Gat! Johnny? Mirren!

Nu era nimeni acolo, dar puteau deja să fie la Cuddledown, nu-i așa?, întrebându-se de ce-mi ia așa de mult timp.

O pasarelă se întinde de la șopronul pentru bărci până la Cuddledown, trecând pe lângă terenurile de tenis. Am fugit din nou, străbătând insula stranie și tăcută în întuneric. Mi-am spus o dată și încă o dată: Vor fi acolo. Așteptându-mă. Făcându-și griji pentru mine.

Vom râde fiindcă suntem toți în siguranță. O să-mi înmoaie arsurile în apă înghețată și ne vom simți norocoși până peste poate.

Așa va fi.

Dar când m-am apropiat, casa era scufundată în întuneric.

Nu aștepta nimeni acolo.

M-am întors la Clairmont și, când mi-a apărut în fața ochilor, ardea de sus până jos. Camera din turnuleț era aprinsă, dormitoarele se aprinseseră, ferestrele de la subsol luceau portocalii. Totul era fierbinte.

Am fugit la intrarea din vestibul și am tras de ușă. Au țâșnit afară valuri de fum. Mi-am smuls de pe mine puloverul și blugii îmbibați în benzină, înecându-mă și sufocându-mă. Am intrat cu forța în casă și m-am dus către scările de la bucătărie, înspre subsol.

În partea de jos, la jumătatea scărilor, se ridica un perete de flăcări. Un perete.

Gat nu ieșise. Și nici nu mai avea cum să iasă.

M-am întors și am fugit sus după Johnny și Mirren, dar podelele ardeau sub picioarele mele.

Se aprinsese balustrada. Scările din fața mea s-au prăbușit, aruncând scântei.

Am făcut un pas în spate, clătinându-mă.

Nu puteam urca.

Nu-i puteam salva.

Nu mă puteam duce nicăieri

nicăieri nicăieri nicăieri nu mă
puteam duce acum, decât jos.

Îmi amintesc toate astea de parcă le-aș trăi încă o dată, în timp ce stau pe treptele verandei de la Windemere, uitându-mă spre locul unde a dispărut Gat în întuneric. Îmi dau seama ce-am făcut și simt cum îmi crește în piept o ceață densă, rece, întunecată, care se răspândește. Mă încordez toată. Ceața înghețată se scurge dinspre piept spre spate și urcă spre ceafă. Îmi cuprinde fulgerător capul și coboară de-a lungul coloanei.

Rece, rece, remușcare.

N-ar fi trebuit să ud bucătăria prima. N-ar fi trebuit să aprind focul în birou.

Ce tâmpenie am făcut udând cărțile cu atâta râvnă. Oricine ar fi putut să-și închipuie cum or să ardă. Oricine.

Ar fi trebuit să stabilim o oră anume la care să aprindem focurile.

Ar fi trebuit să insist să rămânem toți împreună.

N-ar fi trebuit să mă duc să verific șopronul pentru bărci.

N-ar fi trebuit să fug la Cuddledown.

Dacă m-aș fi întors la Clairmont mai repede, poate că aș fi reușit să-l scot pe Johnny afară. Sau să-l avertizez pe Gat înainte să se aprindă pivnița. Poate că aș fi reușit să găsesc extinctoarele și să opresc cumva flăcările.

Poate, poate.

Dacă și dacă.

Îmi dorisem atât de multe pentru noi toți: o viață lipsită de restricții și prejudecăți. O viață în care să fim liberi să iubim și să fim iubiți.

Și iată, i-am omorât pe toți.

Mincinoșii mei, *iubiții* mei.

I-am omorât. Mirren a mea, Johnny al meu, Gat al meu.

Conștiința acestor lucruri îmi cuprinde șira spinării, coborând spre umeri și până în vârfurile degetelor. Mi le transformă în gheață. Se ciobesc și se sparg, făcându-se zob pe treptele de la Windemere.

Crăpăturile urcă de-a lungul brațelor, despicându-le, și îmi străbat mai departe umerii și partea anterioară a gâtului. Am fața înghețată și fracturată într-o grimasă de durere, ca o vrăjitoare.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu mai pot scoate un sunet.

Iată-mă aici, înghețată, când ar fi trebuit să ard.

Ar fi trebuit s-o las baltă cu luatul situației în mâinile noastre. Aș fi putut să tac din gură. Să fac un compromis. Ar fi fost în regulă să păstrăm legătura la telefon. Curând ne-am fi luat carnetele de șofer. Curând am fi plecat la facultate și casele frumoase ale familiei Sinclair ar fi fost la mare depărtare și lipsite de importanță.

Am fi putut să avem răbdare.

Eu aș fi putut să fiu vocea rațiunii.

Poate că, atunci, când am băut vinul mătușilor, am fi uitat de ambițiile noastre. Ne-ar fi luat somnul. Am fi ațipit în fața televizorului, supărați și lipsiți de putere, poate, dar fără să mai dăm foc la nimic.

Nu pot să schimb niciunul dintre lucrurile astea.

Mă târăsc înăuntru, în dormitorul meu, pe mâinile mele de gheață crăpate, las în urmă așchii înghețate sărind din corpul meu. Călcâiele mele, rotulele genunchilor. Tremur convulsiv sub pături, corpul meu se sparge în bucățele pe pernă. Degetele. Dinții. Maxilarul. Clavicula.

În cele din urmă, în cele din urmă, tremuratul se oprește. Încep să mă încălzesc și mă topesc.

Plâng pentru mătușile mele, care și-au pierdut primii născuți.

Pentru Will, care și-a pierdut fratele.

Pentru Liberty, Bonnie și Taft, care și-au pierdut sora.

Pentru bunicul, care și-a văzut nu numai palatul arzând din temelii, dar și nepoții pierind.

Pentru câini, bieții câini neascultători.

Plâng pentru nemulțumirile mele prostești, de prisos, pe care le-am avut toată vara. Pentru mila stânjenitoare față de mine însămi. Pentru planurile mele de viitor.

Plâng pentru toate posesiunile mele pe care le-am dat. Mi-e dor de perna mea, de cărțile mele, de fotografii. Mă cutremur când mă

gândesc cât de tare m-am înșelat crezând că fac acte de caritate, rușinea deghizându-se în virtute, minciunile pe care mi le-am spus singură, pedepsele pe care mi le-am aplicat și pedepsele pe care i le-am impus mamei-mii.

Plâng de oroare, gândindu-mă cum mi-am ucis întreaga familie și le-am provocat atât de multă durere.

Până la urmă, n-am salvat idila. E pierdută pentru totdeauna, dacă o fi existat vreodată. I-am pierdut inocența, inocența acelor zile dinainte să știm cât de departe poate ajunge furia mătușilor noastre, dinainte de moartea bunicii și decăderea bunicului.

Dinainte să devenim criminali. Dinainte să devenim stafii.

Mătușile se strâng una pe alta în brațe nu fiindcă au scăpat de greutatea Clairmontului și a tot ce simboliza casa aceea, ci din pură empatie, fiindcă trăiesc împreună o tragedie. Nu fiindcă le-am eliberat, ci fiindcă le-am distrus, se agață una de alta în fața ororii.

Johnny. Johnny voia să alerge la maraton. Voia să alerge kilometru după kilometru, dovedind că nu-i vor ceda plămânii. Dovedind că era un bărbat așa cum și-ar fi dorit bunicul să fie, dovedindu-și puterea, în ciuda faptului că era atât de scund.

Plămânii i s-au umplut de fum. Acum nu mai are nimic de dovedit. Nu mai are pentru ce să fugă.

Își dorea să aibă mașină și să mănânce prăjituri fițoase cum văzuse în vitrinele cofetăriilor. Voia să râdă cu gura până la urechi, să aibă obiecte de artă și să poarte haine frumoase. Pulovere, eșarfe, chestii de lână în dungi. Voia să facă pești ton din piese de Lego și să-i atârne pe pereți ca și cum ar fi fost împăiați. Refuza să fie serios, era nesuserios până la disperare, dar era devotat lucrurilor care contau pentru el ca nimeni altul. Alergatul. Will și Carrie. *Mincinoșii*. Propriul simț al dreptății. Renunțase la banii de facultate fără nicio ezitare, ca să-și păstreze principiile.

Mă gândesc la brațele puternice ale lui Johnny, la dunga albă de cremă de soare de pe nasul lui, la ziua în care ne-am urzicat amândoi și am stat unul lângă altul în hamac, scărpinându-ne. Sau atunci când

ne-a construit mie și lui Mirren o casă de păpuși din carton și pietre culese de pe plajă.

Jonathan Sinclair Dennis, ai fi fost o lumină în întuneric pentru atât de mulți oameni.

Ai fost una. Ai fost.

Iar eu te-am dezamăgit în cel mai crunt mod posibil.

Plâng pentru Mirren, care voia să meargă în Congo. Încă nu știa cum voia să trăiască sau ce credea; se afla în căutare și știa că este atrasă de locul acela. Nu va fi niciodată real pentru ea acum, vor fi doar fotografii, filme și povestiri publicate pentru distracția oamenilor.

Mirren vorbea mult despre relații sexuale, dar nu avusese parte de sex. Când eram mai mici, stăteam amândouă până târziu, dormind împreună pe veranda de la Windemere în saci de dormit, râzând și mâncând ciocolată de casă. Ne-am certat din cauza păpușilor Barbie, ne-am fardat una pe alta și am visat la dragoste. Mirren n-o să aibă niciodată parte de o nuntă cu trandafiri galbeni sau de un mire care să o iubească suficient cât să poarte un brâu protest de culoare galbenă.

Îi sărea țandăra. Și făcea pe șefa. Dar era întotdeauna amuzantă. Era ușor s-o scoți din sărite, se certa întotdeauna cu mătușa Bess și o enervau gemenele, dar apoi îi părea rău și se căina singură din cauza limbii ei ascuțite. Își iubea familia, îi iubea pe toți, le citea cărți, îi ajuta să facă înghețată sau le oferea scoicile drăguțe pe care le găsisese.

Acum nu mai poate să-și răscumpere micile greșeli.

Nu voia să ajungă la fel ca mama ei. Nu voia să fie o prințesă, nu. Voia să fie exploratoare, o femeie de afaceri, o bună samaritană sau să facă înghețată – ceva.

Ceva ce nu va mai ajunge să fie niciodată, din cauza mea.

Mirren, nu pot nici măcar să-ți spun ce rău îmi pare. Nici la Scrabble nu cred că există un cuvânt care să exprime cât de rău îmi pare.

Și Gat, Gat al meu.

Nu va merge niciodată la facultate. Avea mintea flămândă, întorcând întruna lucrurile pe toate părțile, căutând nu să primească un răspuns, ci să înțeleagă. Nu-și va satisface niciodată curiozitatea, nu va mai termina niciodată cele o sută de romane dintre cele mai bune scrise vreodată, nu va mai fi marele om care ar fi putut să devină.

Voia să oprească răul. Voia să-și exprime mânia. Trăia viața la maximum, curajosul meu Gat. N-ar fi tăcut din gură fiindcă așa voiau alții, dimpotrivă, îi făcea să-l asculte – apoi îi asculta și el, la rândul lui. Refuza să trateze lucrurile cu ușurință, deși îi venea atât de ușor să râdă.

Ah, cum mă făcea să râd. Și mă făcea să mă gândesc, chiar și atunci când n-aveam chef să mă gândesc, atunci când mi-era prea lene să fiu atentă.

Gat mă lăsa să sângerez pe el, să sângerez pe el și să tot sângerez pe el. Niciodată nu se supăra. Voia să știe de ce sângerez. Se întreba ce-ar putea face ca să-mi vindece rana.

Nu va mai mânca niciodată ciocolată.

Îl iubeam. Îl iubeam. Cât de bine puteam. Dar avea dreptate. Nu-l cunoșteam pe deplin. N-aveam să-i văd niciodată apartamentul, să mănânc mâncarea gătită de mama lui, să-i întâlnesc prietenii de la școală. Nu îi voi vedea niciodată cuvertura de pe pat sau posterele de pe pereți. Nu voi ști niciodată care e chioșcul de unde își lua sendvișurile cu ou dimineața sau colțul unde își prindea bicicleta cu lanț dublu.

Nici nu știu dacă își lua sendvișuri cu ou sau avea postere pe pereți. Nu știu dacă avea bicicletă sau patul acoperit de cuvertură. Doar îmi imaginez colțul cu parcare pentru biciclete și lanțurile duble, fiindcă n-am fost niciodată la el acasă, nu am văzut cum trăiește, n-am știut niciodată cine era Gat atunci când nu era pe insula Beechwood.

Camera lui trebuie să fie goală acum. A murit de doi ani.

Am fi putut să fim.

Am fi putut să fim.

Te-am pierdut, Gat, din cauză că m-am îndrăgostit de tine cu atâta disperare, cu atâta disperare.

Mă gândesc la *Mincinoșii* mei arzând, la ultimele lor minute, cum respiră fumul, cum li se aprinde pielea. Cât de tare trebuie să fi durut.

Mirren are părul în flăcări. Corpul lui Johnny pe podea. Mâinile lui Gat, vârfurile degetelor arse, brațele lui încrețindu-se, cuprinse de foc.

Pe dosul mâinilor lui, cuvinte. Pe stânga: *Gat*. Pe dreapta: *Cadence*.

Scrisul meu de mână.

Plâng fiindcă sunt singura în viață dintre noi. Fiindcă va trebui să trec prin viață fără *Mincinoși*. Fiindcă ei vor trebui să treacă prin ce-i așteaptă fără mine.

Eu, Gat, Johnny și Mirren.

Mirren, Gat, Johnny și cu mine.

Am fost aici, vara asta.

Și n-am fost aici.

Da, și totuși nu.

A fost vina mea, vina mea, vina mea – și totuși ei mă iubesc oricum. În ciuda bieților câini, în ciuda prostiei și a grandomaniei mele, în ciuda crimei noastre, în ciuda egoismului meu, în ciuda smiorcăielii mele, în ciuda norocului meu chior de-a fi singura rămasă și a incapacității mele de-a aprecia asta, când ei – ei nu mai au nimic. Nimic, cu excepția acestei ultime veri împreună.

Mi-au spus că mă iubesc.

Am simțit-o în sărutul lui Gat.

În râsul lui Johnny.

Mirren chiar mi-a strigat-o peste tot oceanul.

Bănuiesc că de asta mă aflu aici.

Fiindcă aveam nevoie de ei.

Mami bate la ușă și mă strigă.

Nu-i răspund.

După o oră, bate din nou.

- Lasă-mă să intru, te rog.
- Du-te, te rog.
- E o migrenă? Spune-mi măcar atât.
- Nu e o migrenă, spun. E altceva.
- Te iubesc, Cady, îmi spune.

Mi-o spune tot timpul, de când m-am îmbolnăvit, dar abia acum îmi dau seama ce vrea mami să spună:

Te iubesc în ciuda durerii pe care mi-o provoci. Chiar și dacă ești nebună.

Te iubesc în ciuda lucrurilor pe care bănuiesc că le-ai făcut.

- Știi că te iubim cu toții, da? Îmi strigă prin ușă. Mătușa Bess, mătușa Carrie și bunicul, toată lumea. Bess face plăcinta cu afine care îți place ție. O să fie gata în jumătate de oră. Poți să mănânci la micul dejun. O s-o întreb.

Mă ridic. Mă duc și crap un pic ușa.

- Spune-i mătușii Bess că îi mulțumesc, zic. Doar că nu pot veni chiar acum.

- Ai plâns, spune mami.
- Puțin.
- Înțeleg.
- Îmi pare rău. Știu că vrei să vin la micul dejun.
- Nu-i nevoie să spui că-ți pare rău, îmi zice mami. Serios, nu-i nevoie să spui vreodată că-ți pare rău, Cady.

84.

Ca de obicei, nu se vede nimeni la Cuddledown, până când nu mi se aud picioarele pe trepte. Apoi apare Johnny în ușă, călcând cu

băgare de seamă peste cioburile sparte. Când îmi vede fața, se oprește.

– Ți-ai amintit, spune.

Dau din cap.

– Ți-ai amintit totul?

– Nu știam dacă o să mai fiți aici, spun.

Se întinde și mă prinde de mână. Îl simt cald și solid, deși arată palid, obosit, cu cearcăne sub ochi. Și tânăr.

Are doar cincisprezece ani.

– Nu mai putem sta mult, spune Johnny. E din ce în ce mai greu.

Dau din cap.

– Lui Mirren îi e cel mai rău, dar Gat și cu mine am început și noi să ne resimțim.

– Unde o să vă duceți?

– Când plecăm?

– Îhî.

– În același loc unde suntem când nu ne aflăm aici. Unde am fost și până acum. E ca și cum... – Johnny face o pauză, se scarpină în cap. E ca o odihnă. Nu e nimic acolo, într-un fel. Și sincer, Cady, te iubesc, dar sunt al naibii de obosit. Nu vreau decât să mă întind pe jos și să se termine odată. Toate astea s-au întâmplat acum foarte mult timp, pentru mine.

Mă uit la el.

– Îmi pare atât de rău, atât de rău, dragul, bătrânul meu Johnny, spun, simțind cum mi se umplu ochii de lacrimi.

– Nu e vina ta, zice Johnny. Vreau să spun, cu toții am făcut-o, cu toții am luat-o razna și trebuie să ne asumăm responsabilitatea. Nar trebui să cari singură toată povara, spune el. Poți să fii tristă, să-ți pară rău, dar nu trebuie să duci totul singură în spate.

Intrăm în casă și Mirren iese din dormitorul ei. Îmi dau seama că probabil n-a apărut acolo decât cu câteva momente mai înainte să

intru eu pe ușă. Mă îmbrățișează. Părul ei de culoarea mierii arată șters; are colțurile gurii uscate și crăpate.

– Îmi pare rău că n-am făcut toată chestia asta mai bine de atât, Cady, spune ea. Am avut o singură șansă să fiu aici și, nu știu, am ratat-o, am spus așa de multe minciuni.

– E în regulă.

– Aș vrea să fiu o persoană tolerantă, dar mi-a rămas în suflet atâta supărare. Mi-am imaginat că o să fiu înțeleaptă ca o sfântă, dar în schimb am fost invidioasă pe tine, furioasă pe restul familiei mele. E vraiste totul și acum s-a terminat, spune ea, îngropându-și fața în umărul meu.

Îmi pun brațele în jurul ei.

– Ai fost tu însăși, Mirren, spun. Nu voiam nimic altceva.

– Trebuie să plec acum, spune. Nu mai pot sta mult aici.

O să cobor spre mare.

Nu. Te rog.

Nu pleca. Nu mă părăsi, Mirren, Mirren.

Am nevoie de tine.

Asta e ce vreau să spun, să strig. Dar nu o fac.

Și o parte din mine vrea să sângereze pe podeaua camerei celei mari și să se topească într-o băltoacă de durere.

Dar nu fac nici asta. Nu mă plâng și nu cer milă.

În schimb, plâng. Plâng și o strâng la piept pe Mirren, o sărut pe obraji ei calzi și încerc să-i rețin chipul în memorie.

Ne ținem de mâini în timp ce coborâm toți trei pe plaja cea mică.

Gat e deja acolo, așteptându-ne. Silueta lui pe fundalul cerului luminat. Îi voi vedea astfel pentru totdeauna. Se întoarce și îmi zâmbește. Aleargă și mă ridică în brațe, învărtindu-mă de colo-colo, de parcă am sărbători ceva. De parcă am fi un cuplu fericit, îndrăgostiți, pe plajă.

Nu mai suspin, dar îmi curg lacrimile fără încetare. Johnny își dă jos cămașa și mi-o întinde.

-
- Șterge-ți nasul, îmi spune blând.

Mirren își scoate rochia de plajă și rămâne în costum de baie.

- Nu-mi vine să cred că ți-ai pus și bikini pentru figura asta, spune Gat, încă ținându-mă în brațe.

- Ce nebunie, adaugă Johnny.

- Îmi plac bikiniul ăștia, spune Mirren. I-am luat din Edgartown, în vara numărul cincisprezece. Ți aduci aminte, Cady?

Și descopăr că-mi aduc aminte.

Ne plictisiam înfiorător. Cei mici își închiriaseră biciclete ca să se ducă într-o excursie în Oak Bluffs și să admire peisajul și noi habar n-aveam când urmau să se întoarcă. Trebuia să așteptăm și să-i aducem înapoi cu șalupa. Așa că, asta e, ne-am cumpărat ciocolată de casă, am privit conurile de vânt și, până la urmă, am intrat într-un magazin turistic și ne-am apucat să probăm cele mai de prost gust costume de baie pe care le găseam.

- Scrie *Vineyard este pentru îndrăgostiți* pe fund, îi spun lui Johnny.

Mirren se întoarce și, într-adevăr, asta scrie.

- Gloria să se reverse asupra noastră și așa mai departe, spune ea, nu fără o urmă de amărăciune.

Vine până la mine, mă sărută pe obraz și îmi zice:

- Fii un pic mai bună decât trebuie, Cady, și totul va fi în regulă.
- Și nu mânca niciodată nimic mai mare decât curul tău! strigă Johnny.

Mă îmbrățișează repede și își pocnește călcâiele. Apoi cei doi se avântă în mare.

Mă întorc spre Gat.

- Pleci și tu?

Gat dă din cap.

- Îmi pare atât de rău, Gat, spun. Îmi pare atât de rău, atât de rău, și n-o să mai pot niciodată să mă revanșez în fața ta.

Mă sărută și îl simt cum tremură, îmi strâng brațele în jurul lui, ca și cum aş putea să-l opresc să nu dispară, ca și cum aş putea face

momentul ăsta să dureze, dar are pielea rece și umedă de lacrimi și știu că va pleca.

E bine să fii iubit, chiar dacă nu va dura.

E bine să știu că odată ca niciodată am fost noi doi, Gat și cu mine.

Apoi pleacă și nu pot suporta să fiu despărțită de el, așa că îmi spun, ăsta nu poate fi sfârșitul. Nu poate fi adevărat că nu vom mai fi niciodată împreună, nu când dragostea noastră este atât de reală.

Povestea trebuie să aibă un final fericit.

Dar nu.

Mă părăsește.

Deja a murit, desigur.

Povestea s-a terminat cu mult timp în urmă.

Gat fuge în mare fără să se uite înapoi, aruncându-se înăuntru, cu toate hainele pe el, scufundându-se în valurile mici.

Mincinoșii înoată până ies din raza vederii, unele dincolo de golf, dispărând în apele oceanului. Soarele e sus pe cer și apa strălucește atât de puternic, atât de puternic. Iar ei se scufundă... sau ceva de genul... sau ceva de genul... și au dispărut.

Rămân în urmă, acolo, în partea de sud a insulei Beechwood. Stau singură pe plaja cea mică.

85.

Dorm probabil câteva zile întregi. Nu pot să mă trezesc.

Deschid ochii, e lumină afară.

Deschid ochii, e întuneric.

În sfârșit, mă ridic în picioare. În oglinda din baie, părul meu nu mai e negru. Culoarea a pălit, până la un șaten-ruginiu, cu rădăcini blonde. Am pielea plină de pistrui și buzele arse de soare.

Nu sunt prea sigură cine e fata din oglindă.

Bosh, Grendel și Poppy mă urmează afară din casă, gâfâind și bâțâindu-și cozile.

În bucătăria de la noua Clairmont, mătușile fac sendvișuri pentru un picnic la prânz. Ginny curăță frigiderul. Ed pune sticle cu limonadă și bere de ghimbir într-o ladă frigorifică.

Ed.

– Bună, Ed.

Îmi face cu mâna. Desface o sticlă de bere și i-o dă lui Carrie. Scotocește prin congelator după încă o pungă cu gheață.

Bonnie citește și Liberty taie roșii. Două torturi, unul pe care scrie *ciocolată* și altul pe care scrie *vanilie*, stau pe blatul de bucătărie în ambalajele de cofetărie. Le urez gemenelor *La mulți ani!*

Bonnie își ridică privirea din cartea ei cu *Apariții colective*. –

Te simți mai bine? mă întreabă.

– Da.

– Nu arăți mult mai bine.

– Tacă-ți gura.

– Bonnie pur și simplu n-are minte și n-avem ce să facem în privința asta, spune Liberty. Dar mâine-dimineață mergem să ne dăm cu barca dacă vrei să vii.

– Ok, spun.

– Nu poți să conduci. Noi conducem.

– Da.

Mami mă îmbrățișează, una dintre îmbrățișările ei lungi, îngrijorate, dar nu-i spun nimic.

Nu încă. Poate nu pentru o vreme.

Oricum, știe că acum îmi amintesc totul.

A știut din clipa în care a venit la ușa mea, îmi dau seama.

O las să-mi dea o turtă de cartofi pe care mi-a păstrat-o de la micul dejun și îmi iau singură suc de portocale din frigider.

Găsesc un marker și îmi scriu pe mâini.

Stânga: *Fii un pic*. Dreapta: *mai bună*.

Afară, Taft și Will pierd vremea prin grădina japoneză. Caută pietre neobișnuite. Caut și eu cu ei. Îmi cer să caut din cele lucioase și de asemenea unele care să poată fi folosite drept capete de săgeți.

Taft îmi dă una stacojie pe care a găsit-o, fiindcă își amintește că îmi plac pietrele stacojii, și mi-o pun în buzunar.

După-amiază mă duc împreună cu bunicul în Edgartown. Mătușa Bess insistă să ne conducă ea, dar își vede de treburile ei singură, în timp ce noi mergem la cumpărături. Găsesc niște genți de umăr drăguțe din pânză pentru gemene și bunicul insistă să-mi cumpere o carte de povești de la librăria din Edgartown.

- Văd că s-a întors Ed, spun, în timp ce așteptăm la casă.
- M-hm.
- Nu-ți place de el.
- Nu foarte tare.
- Dar e aici.
- Da.
- Împreună cu mătușa Carrie.
- Da, este. Bunicul se încruntă. Și acum nu mă mai bate

la cap. Hai să mergem la magazinul cu ciocolată de casă, spune.

Și asta facem. O ieșire reușită. Nu mă strigă Mirren decât o singură dată.

Ziua de naștere este sărbătorită la cină, cu tort și cadouri. Taft e surescitat de cât zahăr a mâncat și se julește la genunchi căzând de pe o piatră mare din grădină. Îl duc la baie să-i pun un plasture.

- Mirren îmi puneă întotdeauna plasturii, spune. Vreau să spun, când eram mic.

Îl strâng de braț.

- Vrei să-ți pun eu plasturii de acum încolo?
- Taci din gură, îmi răspunde. Am deja zece ani.

A doua zi, mă duc la Cuddledown și mă uit sub chiuveta de la bucătărie.

Există bureți acolo și lichid de curățat care miroase a lămâie. Prosoape de hârtie. O sticlă de clor.

Mătur cioburile de sticlă și panglicile încurcate. Umplu saci întregi de sticle goale. Aspir chipsurile de pe jos. Frec podeaua

lipicioasă a bucătăriei. Spăl fețele de masă. Șterg praful de pe geamuri și pun jocurile în dulap, apoi curăț gunoiul din dormitoare.

Las mobila aranjată cum îi place lui Mirren.

Dintr-un impuls, iau un bloc de desen și un pix din camera lui Taft și încep să desenez. Abia dacă schițez niște siluete din câteva linii, dar oricine își poate da seama că sunt *Mincinoșii* mei.

Gat, cu nasul lui dramatic, stă picior peste picior, citind o carte.

Mirren poartă bikini și dansează.

Johnny are pe față o mască pentru scufundări și ține un crab într-o mână.

Când termin, lipesc desenul pe frigider, lângă vechile schițe în creion cu tati, bunica și câinii.

A fost odată ca niciodată un rege care avea trei fiice frumoase. Fiicele acestea au crescut și s-au făcut femei în toată firea, care au avut copii, niște copii frumoși, mulți, mulți copii, numai că s-a întâmplat ceva rău, ceva prostesc, criminal, teribil,

ceva ce s-ar fi putut evita, ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, și totuși ceva ce ar putea, până la urmă, să fie iertat. Copiii au murit într-un incendiu – toți, cu excepția unuia. Numai unul a rămas, iar acesta... Nu, nu e bine.

Copiii au murit într-un incendiu, toți, cu excepția a trei fete și doi băieți.

Erau trei fete și doi băieții rămași.

Cadence, Liberty, Bonnie, Taft și Will.

Și cele trei prințese, mamele lor, au fost dărâmate de supărare și disperare. Au băut și au cheltuit pe cumpărături, au flămânzit și au frecat totul lună și s-au ales cu obsesii. S-au agățat una de alta în durerea lor, s-au iertat una pe alta și au plâns. Și tații au fost supărați, deși se aflau departe; iar regele a căzut pradă unei blânde nebulii, din care vechea sa fire iese rareori la iveală.

Copiii erau înnebuniți și triști. Erau chinuți de vinovăție fiindcă rămăseseră în viață, chinuți de dureri de cap și de frica de stafii, chinuți de coșmaruri și de apucături stranii, pedepsiți fiindcă rămăseseră în viață, pe când ceilalți muriseră.

Prințesele, tații, regele și copiii se fărâmițau cu toții precum cojile de ouă, prăfuiți și frumoși – fiindcă întotdeauna fuseseră frumoși. Se părea că se părea că această tragedie însemna sfârșitul familiei.

Și poate că asta se și întâmpla.

Sau poate că nu.

Erau o familie frumoasă. Încă.

Și o știa. De fapt, tragedia le conferise cu timpul o oarecare grandoare. Era un mister la mijloc. O sursă de fascinație pentru cei care le urmăreau familia din afară.

– Copiii cei mari au murit într-un foc, spuneau locuitorii din Burlington, vecinii din Cambridge, părinții elevilor la școli private din sudul Manhattanului și cetățenii cu etate din Boston. A luat foc insula, spuneau. Vă amintiți, cu câteva veri în urmă?

Cele trei fiice frumoase deveniseră și mai frumoase în ochii privitorilor.

Lucru pe care fiicele nu l-au pierdut din vedere. Nici tatăl lor, chiar și în starea lui de decădere.

Și totuși, copiii rămași,
Cadence, Liberty, Bonnie, Taft și Will, ei
știa că tragedia nu e deloc fermecătoare.

Știu că în viață nu e la fel ca pe scenă sau ca în paginile unei cărți. Nu e vorba nici de o pedeapsă dusă la îndeplinire, nici de o lecție învățată. Oroarea ei nu se poate atribui unei singure persoane.

Tragedia e urâtă și încâlcită, stupidă și derutantă.

Asta era ceea ce știa copiii. Și mai
știa că poveștile despre familia lor
sunt în același timp adevărate și false.

Există variante și variante la nesfârșit.

Iar oamenii vor continua să le povestească.

Numele meu complet este Cadence Sinclair Eastman. Trăiesc în Burlington, Vermont, împreună cu mami și cei trei câini ai noștri.

Am aproape optsprezece ani.

Am un permis de bibliotecă foarte uzat, un plic plin cu trandafiri sălbatici uscați, o carte cu povești și un pumn de pietre stacojii. Mai nimic în rest. Sunt autoarea

unei crime prostești, amăgitoare care
s-a transformat
într-o tragedie.

Da, e adevărat că m-am îndrăgostit de cineva și că acel cineva a murit, împreună cu ceilalți doi oameni pe care îi iubeam cel mai mult pe lumea asta. Țsta este principalul lucru de știut despre mine,

singurul lucru de știut despre mine, de foarte mult timp, deși nici eu nu mă cunosc pe mine însămi.

Dar ar trebui să fie mai multe de știut.

Vor fi mai multe.

Numele meu complet este Cadence Sinclair Eastman.

Sufăr de migrene. Nu pot să sufăr proștii.

Îmi plac întorsăturile de frază.

Îndur.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc în primul rând lui Beverly Horowitz și Elizabeth Kaplan pentru sprijinul pe care l-au acordat acestei cărți în nenumărate feluri. Lui Sarah Mlynowski (de două ori), Justine Larbalestier, Lauren Myracle, Scott Westerfeld și Robin Wasserman pentru comentariile pe marginea primelor variante ale romanului – nu s-a mai întâmplat să arăt un manuscris atât de multor persoane și să vreau cu ardoare să aflu gândurile fiecăruia. Mulțumiri, de asemenea, lui Sara Zarr, Ally Carter și Len Jenkin. Mulțumiri lui Libba Bray, Gayle Forman, Dan Poblacki, Sunita Apte și Ayun Halliday, plus Robin, Sarah și Bob pentru că mi-au ținut companie și mi-au promovat cartea în timp ce o scriam. Toată recunoștința față de Donna Bray, Louisa Thompson, Eddie Gamarra, John Green, Melissa Sarver și Arielle Datz. De la Random House: Angela Carlino, Rebecca Gudelis, Lisa McClatchy, Colleen Fellingham, Alison Kolani, Rachel Feld, Adrienne Weintraub, Lisa Nadel, Judith Haut, Lauren Donovan, Dominique Cimina și toată lumea care a ajutat această carte, cu atât de multă creativitate, să-și găsească drumul către publicul cititor. Mulțumesc în special familiei mele, care nu seamănă deloc cu familia Sinclair.